

Milis General Cevat Rifat Atilhan

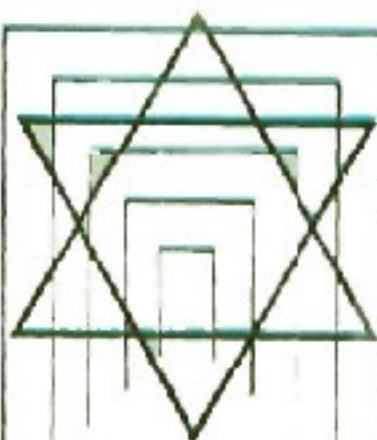
Bu eser
30 Eylül 2004
Tarihinde
E-Kitap Olarak
hazırlanmıştır

www.atilhan.tr.cx

www.atilhan.4t.com

atilhan67@yahoo.de

<http://atilhan67.sitemynet.com/>

**31
MART
FACIASI**

31 MART FACİASI

Türk tarihinin sayılı ve tipik hâdisesi olan 31 Mart faciası denildiği gibi bir irtica vak'ası mıdır, yoksa bir ihtilâl mi?

Şimdiye kadar bu mevzuda yazılan eserlerin hepsinde, hakikat ve oynanan cânîyâne oyunu gürültüye getirmek ve bu çok mühim hâdiseyi tarihten ve millettten gizlemek için çok fazla gayret sarf edildiği ve zatı meseleye asla temas edilmediği görülmektedir.

Daha garibi, bu mühim mevzu hakkında neşriyatta bulunan gayretkeşlerin ve taraf tutanların bazıları isimlerini açıklamaktan bile çekinmişlerdir.

Milletimizin, çok uzun süren bir gaflet uykusundan henüz uyanamadığı bir sırada patlak veren bu âzim fessatta birçok mânalar ve hakikatler gizli olduğu halde, maalesef hiç bir kalem sahibi düşmanlarımızın marifeti ve eseri tertibi olan bu yüz karasına el koymaya ve yarıya neşter vurmağa cesaret etmemiştir.

Halbuki milletimizin 31 Mart mürettep ihtilâlinde alacağı pek çok dersle olduğu gibi, bu menfur hâdisenin iç yüzünde de gayet mühim, acı ve tüyler ürpertici hakikatler **mevcuttur**.

31 Mart hazırlayanların meydana getirdikleri plânlı gürültü ve ruhlara aşıladıkları dehşet ve korku o kadar büyüktür ki: Aradan elli yıl geçmesine rağmen hâlâ eskisi gibi bir sinme ve çekinme mevcut olduğu inkâr edilemez.

Bu kitapta isnat ettiğimiz deliller, tahliller ve **mu-teber** vesikalarla şunu isbat etmek istiyoruz ki:

31 Mart kanlı vak'ası; Türk milletini topyekûn dize getirmek ve muazzam vatanımızı parçalamak, bir kısmı üzerinde de kendi saltanatlarını kurmak için Siyonizm ve Farmason işbirliğinin yarattığı sistemli ve plânlı bir suikastin ta kendisidir.

Buna dair şimdide kadar söylenen ve yazılanların çoğu hep acı hakikati ve düşman oyununu tarihten ve milletten gizlemek içindir. Artık tarihe gömüldüğü zan olunan bu meseleye kimse temas etmeğe cesaret etmesin ve facianın iç yüzü aydınlanmasın diye daha geçenlerde neşredilen avuç içi kadar bir broşürün başında, 31 Mart felâketinin:

«Softalar ve istibdat artıkları tarafından iğfal edilmiş ve halkın ayaklanması ve yahut cehalet ve zulmetle ilme ve aydınlığa bir baş kaldırma» şeklinde tasvir edilmiştir.

Tarih hiç bir zaman bu kadar tahrif edilmemiş ve bir millet alel ıtlâk böylece tahkir edilmemiştir.

Bütün bu eserler milleti sahil ve mürteci göstermekten menfaat bekleyen ve bu sayede ayakta duran gizli ve maksatlı düşman teşekküllerinin eseridir.

Evet kültür bakımından geriyiz. Bunu hepimiz biliyoruz Düşmanlardan öğrenmeğe de ihtiyacımız yoktur. Bu gün hâlâ yirmi bin köyümüzün mektepsiz olduğunu da biliyoruz.

Koskoca imparatorluğumuzun asırlar boyunca teknil ağır yükünü tek başına taşımış olan kerpiç Anadolunun bahtsız evlâtları hâlâ medeni bir yuva, medenî bir köy ve lüzumlu bir tahsilden mahrumdur. Onu geric cahil gösterip bu perde arkasında ipliklerini boyayan, dolaplarını döndürenlerde zerre kadar samimiyet olsa idi şu yarım asır için de, kerpiç Anadolunun harap manzarasını değiş-

tirmek için bir miktar gayret ve hüsnüniyet sarfetmeleri gerekirdi.

Türkün ezeli düşmanları tarafından hazırlanan ve sahneye konan bir hâilenin temcit pilâvı gibi ikide birde ortaya dökülmesi sebepsiz değildir. Milletın bir gün uyanıp, kendisinden gizlenen bu son hakikatler meyanında şu 31 Mart isyanında iç yüzüne nüfuz etmesi korkusu, müslüman Türk düşmanlarını zaman zaman faaliyete sürüklüyor.

Ne zaman millette bir uyanıklık, bir ilerleme hamlesi müşahede edilse, yahut mânevî benliğine vurulan zincirleri parçalamak azmi belirse derakap hüviyetleri ve maksatları malûm zümreler, ayaklanır ve bu mürettep, sahte, 31 Mart faciasını ileri sürerek en masum ve meşru hareketleri olduğu yerde boğmaya çalışırlar.

İstiklâl ve hürriyet aşkı, adalete hasret, terakki ve **tekâmül** gayreti gibi bir milletin en meşrû ve tabîi hakkı olan mefhumlar ne zaman millet'mızın gönlünden ve ru-hundan tam bir **samimiyetle** fişkırsa hiç vakit geçirmeden dönme siyonist ve farmason triyomf virası faaliyete geçer. Yılan basını kaldırır.

Gazeteleri var yazarlar, köse baslarını tutmuş hatipleri var konuşurlar. Bizim, yani milletin özünü ve ruhunu teskil eden cogunlugunun gazetesi yoktur. Yazamayız. Fırsat vermezler konuşamayız. Daima itham edilen, daima siyonist, mason ve dönmenin hedefi târizi olan insanların ve bu arada Türk müneverlerinin ölü gibi sessiz, **müslüman** Türk zenginlerinin taş gibi hissiz, din hizmetkârlarının pasif ve çekingen hareketleridir ki **düşmanlarımızın** cesaretlerini arttırmış ve bu cesaret kudurmuş bir mahiyet almıştır.

Zaman zaman ve durup dururken masum sessilikleri **yırtan** şarlatan ve necabetsiz bir yaygara afaka yükselir, salyalı ağıllardan şu sözler dökülür:

irticaaaaaa...,

Ve hiç bir defasında milliyetçi ve mukaddesatçı, vatansever Türk kalemlerinin el birliği ile bu menfur yaygaraya cephe aldıkları görülmemiştir...

Ne yazık ki dâima yedeo-masonik kaynaklardan ortalığa fıskıran bu çirkef, bu iftira dâima bir müddet için bizi sindirir, pusturur ve susturur...

Bu aziz ve mukaddes yurtda, akıl ve mantıktan, din ve imandan zerre kadar nasibi olan tek bir fert tasavvur edilemez ki ne irticaî, arzulasın, re de cehaleti körüklesin.

Eğer bize sonu gelmez tarizler ve taarruzlarda bulunan insanlar ve cemiyetlerde kıl kadar bir hüsnüniyet olsa idi, milletin irfanına ve refahına hizmet eder, ayağına çarıklarını takar, Anadolunun nur ve ziya, ilim ve irfandan mahrum hücre köşelerinde bu uğurda emek ve gayret sarf edenler nur ve ziyayı sadece mason localarına maske etmezlerdi...

Bunun içindir ki 31 Mart faciasını ele ve kaleme aldık, Onda gizli olan bir çok tertipleri, iğrenç entrikaları, vicdansız oyunları açıklamak istedik.

Bu, bizlerce lüzumlu bir ders ve başımızı öne eğip acimize, zaafımıza, gafletimize ağlanacak mevzudur.

Esasa girmeden evvel Türk edibi ve mütefekkeri feylesof Rıza Tefvik Beyin mahkeme huzurunda söylediği şu sayanı dikkat sözleri başa alıyorum:

— Hâkim Bey, Allah bizi affetsin... Günahımız çok büyüktür. 31 Mart uydurma ihtilâli hazırlandığı zaman ben Talât Beye:

Bundan tevakki edilmesi lâzım geldiğini söyledim. Beyhude yere kardeş kanı dökülmesinin ne büyük cinayet olduğunu anlattım. Bunun fena aksülâmeler doğura-

çağını da hatırlattım, aldığım cevap şu oldu:

— Ne yapalım Rıza Bey... Cemiyetin paraya ihtiyacı var. Bizim ihtiyacımızı ancak Yıldız Sarayının zenginliği karşılayabilir...

Nazırlık etmiş, saçı sakalı ağarmış muhterem bir zatın adalet huzurunda söylediği bu sözler, bu tarihî muammanın teknil meçhullerini çözmeğe kâfi gelir ise de, biz, elde mevcut delillere ve ipuçlarına göre bu faciannın bütün karanlık taraflarını aydınlatmağa çalışacağız. Tarihe olan bu hizmetimiz, gelecek nesiller için dâima bir ibret levhası ve bir acı ders olarak kalsın...

* * *

31 Mart kanlı halesi, ne bir başlangıç, ne de bir sonudur. Kökleri derinlerde ve yakın mazimizin karanlıklarında gizlidir. Bizim idaremizi düzene koymak, milletimizi Avrupaî bir terakki yoluna sokmak, ıslahat yapmak gibi iddiaların hepsi birer bahaneden ibarettir. Büyük Türk imparatorluğunun sayısız servetine göz dikenler, bize hep bu yaldızlı maskelerle hulûl etmek istemişlerdir. Ve böylece muvaffak olmuşlardır.

Menfaatlerini milletlerin geriliğinde ve gafletinde arayan emperyalistler ve sönmürgeciler, kanını emmek, servetlerini yağma etmek istedikleri milletleri hep bu tatlı sözler, bu ıslahat ve tanzimat yaveleriyle avlamışlardır. Hele Farmasonların sahte hürriyet, adalet ve müsavat klişesi sadece bir tuzaktan ibaret olup ona aldananlar bu yalanların çok acısını çekmişler ve hüsrana gark olmuşlardır.

Türk imparatorluğunu mutlakiyetten meşrutiyete, istibdatdan hürriyete geçirmek İddiasında bulunanların millete ilk hürriyet hediyesi İstanbul'un muhtelif yerlerinde kurdukları idam sehpaları olmuştur. Bunu yapmak

için de 31 Mart cinayetini bu hürriyet kabadayları bizzat kendi elleriyle hazırlamışlardır.

Düşmanlarımız hiç bir vakit bizim hür, mes'ut ve uyanık olmamızı istememişlerdir. Çünkü uyanık, çalışkan, kültürlü ve idaresi düzgün milletleri ve cemiyetleri sömürmek, fertlerini köle gibi kullanmak mümkün değildir. Onlar; kanını emmek, zenginliğini tâlân etmek istedikleri milletleri daima birbirine düşürür, aralarına fitne ilka eder ve her nevi ahlâksızlığı yaymak için sinsi ve ustaca çalışırlar. Nitekim müslümanların hasmı canı olan Siyonistlerin hazırladıkları cihan fesat programinin birinci maddesi şudur:

«Genç nesli mugayiri ahlâk telkinatla ifsat etmeli.»

Bu böyle iken yâd illerden esen türlü hürriyet ve ıslahat havalarının samimiyetine inanmak milletimize son derece pahalıya mal olmuştur.

Müslüman Türke zaman zaman tevcih edilen ittihamların hiç birisi samimî ve dostane değildir. Bunlar gizli emellerin, büyük ihtirasların bir an evvel gerçekleşmesi için birer bahaneden başka bir şey değildir.

31 Mart hâdisesi ve ona tekaddüm eden günlerde ileri sürülen iddialar hep aynı ruhun mahsulüdür.

31 Mart menfur ve mürettp hâdisesinde Anadolu'nun bahtsız evlâtları, her şeyden bihaber olarak sadece fiğüranlık vazifesi yapmışlardır.

Kanlı hâilenin senaryosunu hazırlayan, sahneye koyan Siyonist Farmason ve dönmelerdir.

Anadolu çocukları, bizim günahımız ve gafletimiz ve alâkasızlığımız yüzünden cahil kalan bu bedbaht insanlardır ki, asırlar boyunca bizim idarî hatalarımızın tashihi, isyanların tenkili ve bir cümle ile sadece mübarek kanını akıtmak vazifesini görmüştür.

Bu yetmiyormuş gibi her şeyden bihaber 31 Martta da okkanın altına o girmiştir. Çanakkalede âbideleştirdi-

ğimiz Mehmetçik, köyünde metruk bir köle gibi yaşamaktan ileri gidememiştir. O daima ihtiraslarımıza basamak, fona idaremizin doğurduğu hâdiselerde sadece düzeltici bir âlet olmaktan ileri geçmemiştir. Makedonya ayaklarmalarını o bastırılmış, Yemende zaman zaman alevlenen ateşi o söndürmüştü, Havranda çıkan hâdiseleri o önlemiş, teknil harpleri o yapmış, mucizeleri o meydana getirmiştir.

31 Mart isyanından sonra da iplerde can veren o olmuştur.

Bu kadarla da kalmayarak Bulgar, Rum, Çingene, hep ona karşı silâh çekmiştir. Makedonya eşkıyası gösteri ve cakalarını ona yaptırmıştır.

İşte bu dekor ve düşünceler içinde 31 Mart faciasını çok iyi incelemek, oyunun perde arkasını ve maskeli canilerini bulup çıkarmak bugünkü neslin tarihe karşı en büyük vazifesidir. Ancak o zaman, her fırsatta uluyan ve en küçük bahanelerle iftiralalarını tekrarlayan gizli düşman kuvvetlerinin sesi kısılır ve maskesi düşmüş olur. Aynı zamanda bizler de ne derin bir gaflet ve ölüm uykusu geçirmiş olduğumuzu anlarız.

* * *

31 Mart kanlı faciası, hiç şüphesiz tarihte bir yüz karasıdır. Bu yüz karası mürteci ve müslüman Türk düşmanı gizli teşkilât tarafından daima bizim yüzümüze sürülmek ve daima aleyhimize silâh olarak kullanılmak istenmiştir.

Bu oyun ne zamana katlar böyle devam edecek, gizli düşman teşkilâtı ne zamana kadar bu vakaları parmağına dolayıp zehirlerini kusacak, ne zamana kadar bu hâile aleyhimize bir tehdit ve sindirme vasıtası olarak kalacak, en mühimi tarih ne zamana kadar Farmasonlar ve ortakları tarafından aldatılacaktır?

Düsnanın suratındaki maske düslüğü ve 31 Martı ter-
tip eden hakikî canilerin hüviyetleri bütün çıplaklığıyla
ortaya döküldüğü gün!...

Biz bu tarihî vazifeyi üzerimize aldık. Onun için de
tezimizi sokak gürültülerine, Ayasofya ve Fatih meydan-
larındaki yaygaralara değil, vesikalara, muhtelif görüş-
lere, tetkiklere, tahlillere ve müsbet müşahedelere istinat
ettirdik.

Bu kanlı facianın göze çarpan objektif manzarası sa-
dece kökünden yıkılmak istenen büyük bir imparatorlu-
ğun çöküşünün çığırından başka bir şey değildir.

O günün esrarını tarihin derinliklerinde bulacak ve
bundan sonraki satırlarla tebellür ettireceğiz.

Her şeyden evvel, cümlemizin birinci vazifesi asîl ve
necîb milletimizin nasiyesine sürülmek istenen bu tarihî
lekeyi silmek, mücrimleri meydana çıkarmak, onları ta-
rih önünde teşhir etmek ve bu kara lekeyi bir daha çıkar-
mamak üzere onların murdar ve maskeli suratlarına sür-
mektir. Böyle yaptığımız takdirde, cibiliyetsiz gizli teşek-
küller bize her istedikleri zaman göz dağı vermeğe asla
cesaret edemeyecekler, bilâkis asırlardan beri işledikleri
cinayetler ve çevirdikleri dolapların altında ezilip hurda-
haş olacaklardır.

Millî intibah müslüman Türk **düşmanlarının** mezarı
ve ölümü olacaktır.

A

Biraz maziye dönelim. Türkün şevket ve haşmeti göz-
ler kamaştırıyor. Ordularımız Avrupa'nın göbeğinde ve

Habeşistanlarda at oynatıyor, taçlar, taçlılar satvetlerimiz önünde eğiliyorlar. Servet ve satvetimiz dünyanın gıbtasını çekmiş... Türk, üç kıt'anın hâkimi...

Elbette ki bu yükselişi çekemiyenler var. Büyük hakan Fatih Sultan Mehmet bayrağını İtalyan yarımadasının cenubunda, Otranto'ya dikmiş. Bu muazzam kuvvet nerede duracak, nasıl duracak ve kim durduracak?

İşte 31 Mart'in diğer bütün felâketlerimizin, gerilik, inhitat ve inhidamın tarihin rahmine düşen ilk tohum! Yahudi!...

Fatih'in hususî doktoru, Yakup Paşa, türlü hile ve rıya ile sultanın harimine sokulmuş, asıl ismile Maestro Jakobî, İtalyan yahudisi... Tarihin seyrini değiştirmiş, çağlar açmış bir cihangiri, «akuva tufana» isimli zehirle öldürüyor ve fütihat bir müddet için zink diye duruyor.

Bu birinci kancık çelme... Aynı şiddetle olmamak üzere bu sinsi mikrop merhametimiz, asaletimiz sayesinde yerleştiği millî bünyede zaman zaman nöbet nöbet sıtma mikrobi gibi buhranlar ve hastalıklar yaratıyor.

31 Mart bunların en büyüğü değilse de muhakkak ki en şayanı dikkat olanıdır. Ve neticeleri itibariyle en yıkıcıdır.

Bunun içindir ki bu eseri objektif sokak patırdı ve yaygaralarından ziyade tarihin derinliklerinden gizli sebeplere ve müessirlere istinat ettirerek ve çok esaslı tutarak meydana getirmeğe çalıştık.

Bu; istikbâl için gideceğimiz yolu bilmek, tedbirli, ihtiyatlı ve uyanık olmamız için elzemdir.

Hiç olmazsa düşmanlar bundan böyle kendi silâhımızla bizi vurmaz, gaflet ve basiretsizliğimizden bu derece serbest istifade edemez, bu kadar küstahlaşamaz!

***

Tarihin ibret **sahifelerini** çabuk çeviriyorum.

İkinci Sultan Selimin fıraşına giren ve Üçüncü Sultan Murad'ı doğuran bir yahudi kadını, Nurbanu devrinde hâd derecesini bulan entrika ve fesat, devletin temellerini sarmış ve sukutumuza mebde, olmuş sayılabilir... Fatih Sultan Mehmed'i zehirleyip öldüren yahudi, ondan sonraki vazifesini saraylarımızın harimine dostane hulullerle yapmış bazan valde Sultan payesiyle bazan gümrük mültezimli sıfatiyle ve türlü malî işlere hulûl sayesinde devletin bünyesini öldürücü mikroplar gibi kemirmeğe başlamıştır.

Tanzimat'a kadar böyle bir sukut ve inhidam sathı mailinde geldi. Osmanlılardan çok evvel İlhanlılara nüfuz edip onlardan kâbei m.uazzamanm anahtarını **İsteyecek** kadar ileri giden yahudilerin Türk imparatorluğu için ne büyük bir tehlike teşkil **ettiğini** bilmemek felâketimizin birinci sebebidir.

Tanzimat... yukardaki şartlar altında temeli çürümeye başlamış, sıvaları dökülmüş devlet binasına bir garp yaldızı çekme ve Türk milletini garp metotları ve idare usullerile gencleştirip tanzim ve islah maskesi altında Avrupasının idaremize el koyması için bulduğu en kısa yoldur. Bir milleti benliğinden soğutmak ve ona aşâğılık duygusu ve yabancı hayranlığı aşlamak o milletin sırtını yere getirmek için en kısa bir tarik ve en ameli çaredir. 1839 senesinin 31 Teşrinisani günü okunan Gülhane hattı hümayunuyla «Tanzimat-ı Hayriye» devrine ayak atıyoruz. Bu hattı hümayuna imza koyan ve onu ilân edip tatbikini görmek isteyen zevatın hüsnüniyet ve vatan severlikleri asla inkâr edilemez.

O güne kadar aşâğı yukarı iki asır gibi uzun bir zaman icinde Türk milletinin hak ve hürriyetine indirilen darbeler ve hüküm süren sûi idare ve istibdat müthistir. O devirlerde idarenin bozuk, rüşvet ve itkikabın mebzul olduğu da malûmdur.

Bu hâl bir ıslahat ve tanzimatı zarurî kılmişti. Tanzimatı hayriye bu ihtiyacın mahsulüdür demek hata olmaz. Yalnız bu yaldızın altındaki hakikat hâlâ tam mânasiyle ve berrak bir şekilde tebellür etmiş değildir.

Hattı hümayuna imzasını koyan Sultan Abdülmecit, genç ve iyi niyet sahibi bir hükümdardı. Padişah samimiyet ve iyi niyetini hattı hümayunun sonuna şu cümleyi ilâve etmekle de ispat etmiştir:

• Bu kavanini müessesesinin hilâfına hareket edenler Allah-u teâlâ hazretlerinin lanetine uğrasınlar ve ilelebet felâh bulmasınlar amin»

Şimdi tekrarlamak yerindedir ki Gülhane hattı hümayununun okunmasından bugüne kadar geçen zaman içinde söz olarak yazılı olarak, va'd olarak izhar edilen iyi niyetler ve arzular gayretle mebzuldür ve maal'eseft sadece kâğıt üzerinde kalmış, tahakkuk safhasına girmemiştir. Sebebi:

«Hak ve hürriyetler ithal malı gibi aynen gurur ve benliğimizden fedakârlık ederek garpten alınmaz, mücadele ile elde edilir.»

Büyük tantanalarla ilân edilen Gülhane hattı hümayununda:

«Bütün Türk teb'asındaki insanların refah ve mamuriyeti, devletin hüsnü idaresi, mal, can, ırz ve namus emniyeti, mahkemesizi hiç kimsenin tevkif edilmemesi, vergilerde nısfet ve adalet» gibi cazip maddeler mevcuttur.

Bütün bunlara rağmen hatta 1908 Meşrutiyetinin ilânından sonra dahi sokak ortasında her şeyden bihaber tamamiyle ma'sum insanları kolundan tutup bir solukta Çorum'a süren ve orada Birinci Dünya Savaşının sonuna kadar sürgün hayat yaşatan idareyi de gördük. Bu mağdur-

lardan bir tanesi emîr-i fazl-ü irfan üstadımız Ali Rıza Sağman beydir.

Bunun gibi sayısız tecavüzler, hükümsüz adam öldürmeler, nefyü tağribler mutlakiyet idaresinin yıkıp yerine hürriyet rejimini ikame ettiklerini iddia eden İttihat ve Terakki Cemiyesinin normal idaresi ve günlük işlerindedir.

Yine Tanzimata dönüyorum Tanzimât; «Müslümanlığı Cemiyetimiz ve milletimiz için tedenni ve inhilâl âmilî olarak tanır. Bu görüşünde katiyen samimî değildir. Bazı münevver insanlar Avrupa'dan memlekete yeni bir fikir ithâl etmişlerdir. O da şudur:

«Din terakkiye mânidir.»

Bu fikir ve bu nazariye biz Müslüman Türkler için kökünden yanlış ve sakattır ve tarihin realitelerine tamamen aykırıdır.

Gerçi bazı dinler ciddet terakki ve tekâmüle mânidirler ve insanları passifleştirip, miskinleştirirler, amma müslümanlık asla böyle değildir. Gerek Türk tarihi, gerekse islâm tarihi gösteriyor ki, islâmiyete dört elle sarıldığı zaman islâmlar akılları durduracak terakki ve tekâmül kaydetmişler, medeniyetler ve mamureler vücudunda getirmişlerdir. Tarihin bu realitesini kimse inkâr edemez.

Türk imparatorluğuna gelince, onu bir hamlede üç kıtaya hâkim kılan, ve medeniyet, şan ve şeref, kudret ve şevketin zirvesine çıkararak âmil ve müessirde islâmiyete dört elle sarılmamız olmuştur.

Memleketimizde, servetimizde gözü olanlar ve kudretimizi kısıkananlar bizi yıkmak için hep bu istinatgâh noktasına hücum etmişler, hep bu âmilî taarruzlarına hedef tutmuşlardır.

Tanzimat; dış cephesi ne kadar yaldızlı ve cazip olursa olsun iç cephesinde bir çok gizli maksatlar ve ihtiraslar gizli idi. Bir cümlede hulâsa edilmek istenirse şöyle denilebilir'

«Türkleri benliklerinden soğutmak sıkı sıkı sarıldıkları ahlâk ve maneviyat cephesini yıkmak için garbın şaşaalı ve yaldızlı örneklerini ileri sürerek gayri mahirine bir şekilde, cemiyete aşağılık duygusu aşılacak..»

Meselâ bu açık arzu, frenk lisanında şöyle bir ifadeye bürünmüştür: Fransız sefirlerinden Angelhard diyor ki:

«Tanzimatın umumî maksadı müslüman heyeti içtimaiyesini asırlardan beri manen ve siyaseten ayrı yaşamış olduğu hıristiyan heyeti içtimaiyesine yaklaştırmaktır.»

Garbın siyaset ve fikir adamlarından çok işittiğimiz bu sözler, milli gurur ve hassasiyeti azalmış frenk hayranlarında ve bilhassa Avrupa'da bulunmuş olan bazı insanlar üzerinde derin tesirler vücuda getirdiği müteaddit vesileler ve misâllerle görülmüştür.

Tanzimattan bu yana tam yüz on yedi yıl geçmiştir. O günden bugüne gelmiş geçmiş hâdiselere ve neticelerine bir yekûn hattı çizecek olursak neticenin tamamen aleyhimize tecelli ettiğini maddî ve mânevî kâr yerine zarar gördüğümüz meydana çıkar. Üstelik, bir sürü nazariyat, hayal ve parlak sözler içinde imparatorluğumuzun parçalanmış olması da tarihî bir realitedir.

Tanzimat bize dayandığımız manevî mesnetlerin çürük olduğu fikrini aşıladı, İş işten geçtikten sonra anlıyoruz ki: Çürük olan şey sadece bazı idare ve iddia adamlarının îmanı imiş.

Emperyalistler, sömürgeciler, Siyonistler ve farma-

sonların hep elbirliği ile terennüm ettikleri İslahat ve tanzimatın ne neticeler doğurduğunu, ne inhidamlara sebebiyet verdiğini zerre kadar basîret sahibi insanlar gözleriyle görmüşlerdir. Daha nice noktalarını görmek, daha acı hakikatlerle yüz yüze gelmek isteyenler için tarihte gayet mebzul misâller mevcuttur.

SULTAN ABDÜLAZÎZ DEVRÎ

Bu devir, müslüman Türkün, büyük Osmanlı İmparatorluğunun, ve topyekûn islâm dünyası düşmanlarının bizi imha ötmek için her cepheden umumî ve nihai taar-ruza geçtikleri devirdir.

Birinci Meşrutiyet, 1908 Meşrutiyeti, 31 Mart faciası ve buna benzer gelmiş geçmiş hâdiselerin sırları, kökleri ve tohumlan hep bu devrin içinde ve derinliklerinde gizli. Büyük patırdılar, hamleler, iddialar, entrikalar, ihtiraslar, ecnebî oyunları, entelijens servisinin sinsi gayretleri, bütün bunlar Sultan Abdülaziz devrinde bir araya gelmişler, elele vermişlerdir.

Bilhassa ve en başta; dinimizin, ırkımızın, milletimizin ve Türkün baş düşmanı olan farmasonluk tekmil kadrosiyle bu devirde sinei millete mevzi' almıştır. Masum milletimizin manevî bağlarını çözmek, inançlarını zaafa uğratmak, ateşlerini söndürmek için FARMASON'lar teşkilâtlarını bu devirde kurmuşlar, zehirlerini bu devirde kusmuşlardır. «Yeni Osmanlılar Cemiyeti» bu devrin mahsulüdür.

Sultan Aziz devrinin manzarasını bîtarafâne gözden geçirmek lâzımdır:

Türk donanması dünyanın en kuvvetli bir deniz kuvveti seviyesine yükselmişti. Ordumuz cihanın birinci sınıf ordusu haline gelmişti. Âli ve Fuat Paşalar iş başında bulunduğu müddetçe devletin yükseliş ve terakkisinde hiç bir engel görülmemiştir. Sultan Aziz, sadrı âzam Kıbrıslı

Mehmet Emin Paşayı ordunun ıslahatına gerekli ehemmiyeti vermediği için azletmiştir. Sultan Aziz mali ve askerî ıslahatın birlikte yapılabilmesi için bu arzusunda o derece samimî ve halis idi ki: Ali Paşanın o zamanki kâğıt paraları (Kavaimi nakdiye) ortadan kaldırmak için sarayında mevcut altın ve gümüş takımlarını darphaneye göndermek hususundaki arzusuna dahi boyun eğmiş ve bu sayede malî buhran bertaraf olmuştur.

Bu küçük hulâsayı göz önüne getirerek şu teşhisi koyabiliriz:

Çeşitli buhranları atlattıktan sonra Sultan Aziz devrin de gücü, kuvveti yerine gelen devlet bünyesine verem mikropları gibi FARMASON'luk hulûl etmiş ve dev bünyeyi kemirmeğe başlamıştır.

Farmasonluk müthiş faaliyetini ve kat'î çalışmasını içerde dışarda iki isim altında ve iki şebeke halinde yürütmüştür.

1 — Büyük Reşid Paşa, Londra Sefiri iken Türkiye'nin bir numaralı masonu olarak bu tarikata kaydolunmuş ve ondan sonra ecnebî locaları saf ve temiz, mümin ve müslüman Türk ülkesinde köprü başlarını kurmuşlardır.

Ufak bir tahlil daha yapalım. Bunu belki bin defa bin fırsatta, bin yerde tekrarladık. Farmasonluğun iddiası nedir: Hürriyet, Adalet, Müsavat, Uhuvvet değil mi? Sonra buna insanlığa hizmet ve iyi ahlâkın tamimi gibi parlak şeyler de ilâve edilmiştir. Bu parlak yıldızların sadece göz boyamak ve riyakârlıktan ibaret olduğundan sarfınazar, bu kadar ulvî mefhumları sadece gizli ve esraren-giz bir cemiyetin kendi mahdut mensuplarına inhisar ettirmesinden acayıplık ve münasebetsizlikten de ziyadesiyle haklı buluyoruz:

Acaba Islâmiyette bu güzel mefhumlardan hangisi noksandır?

Hiç biri... Farmasonların fikir piyasasına sürdükleri

sahte doktrinlerin hakikisi ve alıyyül-alası İslâmiyette mevcuttur ve iyi ahlâk müslümanlığın temelini ve ana prensibini teşkil eder.

«Adalet» mefhumunu dünyaya yayan İslâmiyettir. Okuyucum müsaade ederse buraya geçmiş hakikî bir misâli kaydedeyim: 1935 senesinde Erfurt şehrinde toplanan «Yahudi Olmayanlar» kongresinde Macar nazırı Tibor fon Eckart şöyle konuşmuştur:

«Avrupaya adalet ve efendilik müslüman Türkler tarafından getirilmiştir.»

Bundan başka 27.9.1951 tarihli Yeni Sabah Gazetesinden Elezher İlâhiyat Fakültesi Reisi Şeyh Abdüllâtif Deraz'ın meşhur İngiliz müellifi ve gazetecisi Lord Kinross'e verdiği beyanattan şunları alacağız:

«İslâmiyet demokrasiden daha kadim ve gerek sosyalizm, gerek komünizmden çok daha terakkiperverdir. Modern demokrasiden çok daha evvel islâmiyet, hükümetin halk tarafından seçilmesi, cemiyetin daim fakir azalarının sıhhat, ilim ve diğer ihtiyaçları için halktan vergi alınmasını emretmiştir. Bu itibarla islâmiyet prensiplerine dayanan bir devlet komünizmden hiç bir suretle korkmaz.

Maalesef devrimizde birçok müslüman bu prensiplerden ayrılmış olup, hayatın materyalist menfaatlerine kapılmışlardır. Hakkî islâm prensiplerine dönmek bütün sosyal meselelerimizi halledecektir...»

İlmî salâhiyet sahibi mühim bir şahsiyetin yukarıdaki beyanatında gayet veciz bir hakikat tekrarlanmıştır.

Buna ilâve olarak naklettiğimiz bütün güzel şeyler mebzulen müslümanlıkta vardır. Adalet, uhuvvet, müsavat, insan hakları hattâ hayvan hakları İslâmiyetin öz mahlûdur. Ve bunlar samîmidir.

Bu uzun mütalâayı bir sürü sahte maske ve umdelerle temiz ve mâsum millî bünyemize sokulan Farmasonluğun iddialarının boşluğunu tebellür ettirmek için yazdık.

Sadede gelince: Sultan Abdülâziz devrinin, masonluğun müslüman Türk vatanında yerleşmelerinin ve faaliyete başlamalarının başangıcı olmasındandır.

Şimdi Farmasonların zihniyetlerini ve ettikleri tohumları tetkik edelim:

Onlar bize herşeyden evvel vatan ve milletimizin yükseliş ve terakkisi için «garb medeniyeti» nin yardımına avuç açmak fikrini telkin ettiler. Bir millet tarihinden uzaklaşır ve benliğinden soğursa o milletin yaşaması ve ayakta durması güçleşir. Bunu bilen FARMASON'lar faaliyetlerine bu noktadan başladılar ve birçok aşâğılık duygusuna sahip haris ve ikbalperest insanları ağlarının içine aldılar.

Farmasonların bize telkin ettikleri garp hayranlığı bizi tenvir edeceği yerde büsbütün basiretimizi bağlamış ve elimizde avucumuzdaki manevî kuvveti de zaafa uğratmıştır. Garp perestîşkârlığı cereyanı bize kendi kendimizi geri, malûl ve medeniyetten mahrum olduğumuz kanaatini aşılammıştır ki, tarih boyunca göğüs gerdiğimiz sayısız buhranlar içinde hiç biri bu kadar yıkıcı olmamıştır. Birçoklarımız vatanı azizimizi ızdırap ve mahrumiyet menbaı olarak görmeğe başlamış ve bazı büyük tanıdığınız insanlar kendi öz vatanlarında yaşayamaz hale gelmiş ve soluklarını Avrupa'da almışlardır. Hâdiseler göstermiştir ki bu; katiyen bir «Hürriyet mücadelesi için değildir. Öyle olsa idi, yalnız sultanlara karşı değil, yirmibeş yıllık istibdat ve dine tarruz devrinde de birkaç vatansever yeni bir HÜRRİYET dâvası için firengistana teşrif eder ve orada mücadele ederlerdi.

İsbat edilmiştir ki Avrupa'ya gidip orada HÜRRİYET arayan insanların hepsi Farmasondurlar ve onları buradan gönderen, orada himaye edenler de FARMASON'lardır. Beynelmîlel Siyonist teşkilâtının uşakları...

Sultan Abdülâziz devrinin ilk menfi meyvası 1867

senesi martında Paris'te kurulan Yeni Osmanlılık yahut Jeunes Turcs (Jöntürk) cemiyetidir. Bu cemiyeti kuranların, ona iltihak edenlerin maksat ve hareketlen göz önüne getirilecek olursa bir hak ve hürriyet dâvasından ziyade bir tatmin edilmemiş ruh, küskünlük ve ihtirasın hâkim olduğu meydana çıkar.

Ne yazık ki pusuda fırsat kollayan bir sürü müslüman Türk düşmaniyle şevket ve kudretimizi çekemiyen sömürgeciler ve mirasımıza göz koymuş teşekküller bundan istifade etmişler ve sonu imparatorluğumuzun parçalanmasıyla nihayet bulan inhidam ve inhilâle sebep olmuşlardır. Bu enkaz üzerinde teokratik bir devlet kurmak isteyenlerin bu mevzuda oynadıkları yıkıcı rol de malûmdur. Ve aşağıda tafsilâtiyle görülecektir. Şurasını kaydetmek faydalıdır ki ilk Jöntürkler bir gaye ve program etrafında birleşmiş değillerdir. Birleştikleri tek nokta: Meşrutiyet idaresinin kurulması mebûsân ve âyan meclislerinin ihdasıdır.

Bu millet bunların hepsini görmüş, fakat Hürriyet, meşrutiyet ve meşveretçilerin istibdadının acısını da çekmiştir. «Hürriyet» ise zümrüdü anka gibi bir lâfzı murad olmaktan ileri geçememiştir.

* * *

Farmasonlar Osmanlı imparatorluğunun mühim merkezlerinde ağlarını kurmuş bulunuyorlar. Bütün bize büyük diye tanıtılan insanlar bu yeni ibranî mezhebini etrafında pervane olmuşlar.

Onun için Sultan Aziz devri, propagandası, şamatası, hareketi, entrikası, iddiası en bol bir tarih devridir

Mevzumuz 31 Mart felâketinin tekmil sırlarını, müsebbiblerini muharriklerini ve müessirlerini olanca çıplaklığı ile ortaya dökmektedir. Bunu olanca berraklığı ile

kavramak için mebde noktasından işe başladık. Bütün ip uçlarını elde tutarak tarihi aydınlatmak istiyoruz. Sultan Aziz devrini incelerken daima şu gizli ve tehlikeli kuvvetleri göz önünde tutmak lâzımdır: Entelijens servis, siyonizm, farmasonluk. Bunun üçü ayrı gibi gözükürlerse de bir noktada birleşirler ve bütün aleyhimizdeki hizmetleri uşakları ve yatakları olan farmasonlara gördürürler. Onlar da vazifelerini daima hayırhane ve âlicenabane bir terakkapierverlik maskesi altında yaparlar.

Entelijens servisin yani Osmanlı İmparatorluğunu Hindistan yolları üzerinde mühim jeopolitik bir mevkiye olduğundan ve bütün islâm âlemi üzerindeki tesir ve nüfuzunu kırmakla muvazzaf büyük teşekkülün o devirdeki mesaî ve gayreti müthiştir. Meşrutiyet idaresi için çalışan belli şahısları da İngiliz Entelijans Servisinin detseklediği muhakkaktır.

Bunun en büyük delil ve isbatı olarak o tarihlerde memleketimizde İngiltere sefir bulunan Sır Henri Etyot'un Londra'da tabedilen «Nineteenth Century» de çıkan yazısından şu parçayı alıyoruz:

«Mithat Paşa ve taraftarları İngiliz halkının manevî yardımına mazhar olacaklarından emin olmasa idiler meşrutiyet idaresini tesis gibi bir tehlike ve muhataralarla dolu bir işi, üzerlerine almaya cesaret edemezlerdi. Eğer, İngiliz halkı hakikati kavramış olsa idi, islahat taraftarlarının ümit ettikleri ve bekledikleri yardımı onlardan esirgemezlerdi. Fakat ne çare ki o zaman sebepsiz yere Türklerle düşman olan bazı insanlar, yeni teşkil ettikleri kanunun esasının (anayasa) sunî ve yalnız kâğıt üzerinde kalmaya mahkûm olduğunu, Mithat Paşanın bunu kendi şahsi **menfaatları** için icat ettiğini, kendisinin hain ve hilebaz adamın biri olduğu yolunda bir sürü iftiralar işâa edilerek İngiliz milletinin fikrini karıştırmış ve bozmuşlardır.

Böylece Türklere kötü gözle bakan **insanların** sûi zanlarının zararı yalnız İngiliz halkının fikrini celip onları Türklere yardım etmekten men etmekle kalmayıp, ıslahat taraftarlarının bunca zorluk ve zahmetlerle tesis ettikleri mebuslar meclisinin daimî istihfaf ve alaylarla küçük düşürerek Sultan Abdülhamide Mithat Paşa ile diğer ıslahatçıları sürgün ettirmişlerdir.»

İngiliz elçisinin bu yazısında bazı mühim hakikatler açıkça sırtılmaktadır. Bunlardan en mühimmi fedaiyân ve yahut ser amedân-ı HÜRRIYET olan zevatı öiramın İngilizlerin muavenetinden emin olmalarının sarahaten ifade edilmiş olmasıdır. Yine aynı İngiliz sefiri yazısında diyor ki:

«Meclisi Meb'usanın kurulmasına dâir olan faaliyetin ilerlemesi için işin ta başından beri ümit ve dikkatle bekledim. Millet meclisi kurulmadıkça işlerin düzelmeyeceğini iyi bildiğimden Mithat Paşanın Padişah ile vükelâyı «zapt» etmek için bazı teşebbüslerde bulunduğunu haber alınca son derece memnun olarak Paşayı müşarûn ileyhi elimden geldiği kadar tahrik ve teşvikten geri durmamış idim...»

Milletimizin ve devletimizin hayatî meselesi, İstiklal ve istikbaline ait hareketlerde İngiliz resmî adamlarının alâka ve yardımı burada açıkça ifade ve itiraf edilmiştir.

Demek ki, Osmanlı İmparatorluğunun en büyük rakibi olan ve mevcudiyetimizi kendi için daima tehlikeli sayan İngiltere bizim «ıslahat, tanzimat ve meşrutiyet» işlerimizle gayet yakından alâkadar olmuştur.

Bir milletin hayat ve mukadderatını alâkadar eden meselelerin o milletin ruhundan ve ihtiyaçlarından mülhem olması, o milletin kendi büyük ve hayati dâvasını mücadele ile istihsal etmesi icap ederken rakip bir devletten kuvvet ve ilham alarak başarması kadar garip bir şey tasavvur edilemez,

Türk milleti tarih boyunca ve bilhassa son 150 sene içinde İngilizlerin hep aleyhimize çalıştığının acı misâllerine şahit olmuştur. Kaldı ki! İdaremizin düzene **konması** ve millî bünyenin kuvveltenmesini bizi kendi imparatorluğu için tehlike telâkki eden bir millet nasıl olur da bizim kalkınmamızı istesin.

Yere serilmek istenen milletlerin kuvvet bulması ve intizama girmesini hiç bir sömürgeci ve emperyalist hükümet asla arzu etmez. Çünkü böyle kuvvetli ve düzenli bir milletin sırtı kolay yere getirilemez.

Bunu vatanını seven ve azıcık akıl ve idrâk sahibi olan hiç bir kimse, bir milletin kendi öz ve dahilî işlerine ecnebî parmağı karıştırılmasını hoş görmez.

Şimdi bizim nesillerimiz, zahirde hayrımıza gibi gözüken siyasî entrikaların ihtiva ettikleri acı mâna ve gayeyi daha sarıh, daha vazıh ve daha berrak olarak görmektedir.

31 Mart felâketinin ve bu mevzuda koparılan yaygara ve çılgınlıkların hakiki iç yüzünü gördüğümüz gibi...

İslahat taraftarlarının reisi sayılan Mithat Paşanın devlet idaresinin bozuk olduğu yolundaki iddiası doğrudur. Bunu zamanın padişahına da müteaddid defalar arz etmiş ve bir defasında ahvalin vehametinden müteessir olan Sultan Aziz kendisini sadrîâzam dahi tâyin **etmiştir**. Kısa süren ve rakiplerinin aleyhindeki faaliyetleri dolayısıyla sadarettten çekilen Mithad Paşa Topkapı civarındaki çiftliğine çekilmiş ve bir müddet gözden kaybolmuştur. Sene 1875... Bu yılın teşrinsâni ortasında Mithat Paşa İngiliz sefirine giderek kendisine derd yanmıştır. Sefir Sir Henry Elyot aynı eserde bunu şöyle ifade etmektedir:

«Mithat Paşa bizzat beni görmeğe gelip bu yoldaki fikirlerini açıklayarak, memleketin süratle harap ve perişan olduğunu, irtikâbın emsali görülmemiş bir dereceye geldiğini, bir taraftan devlet memurlarıyla halkın aç ve bîlâç iken diğer taraftan padişah zevk ve sefa için mil-

yonlarca liralara israf edilmekte olduğunu, memuriyetlerini para ile satın alan vali ve mutasarrıflar ve diğer memurların halkın malını ve mülkünü yağma ve gasbettiklerini, bunun için de hükümetin şeklinin değiştirilmesinin zarurî olduğunu söyledi.»

Buraya kadar olan yazılar İngiliz sefirinin kendi kaleminden çıkmıştır.

Sadrazamlık etmiş, mühim bir şahsiyetin, bilhassa ıslahat için etrafına bütün İnkılâpçıları toplamış olan bir zatın, kendi iç işlerimiz için yabancı bir devlet elçisine, hele İngiltere gibi uzun asırlar ölümümüzü istemiş ve bizim İslâm alemindeki şeref ve itibarlarımızı kırmak için çalışmış **bir** devletin sefirine başvurmasını, bilmem kimse hoş karşılayabilir mi?...

Yine İngiliz Sefirinin yazılarını takip edelim:

«Mithat Paşa üzerine aldığı işin ne derece zor ve tehlikeli olduğunu biliyor idi. Fakat bundan yılacağı yerde muvaffak olmak için enerjisini arttırıyordu. Mebuslar Meclisinin kurulmasının zarurî olduğu fikrini ileri sürerek **İngiltere** devletinin yardımını tekrar tekrar talep ettiği zaman kendisine şöyle cevap verdim: «Meşrutiyet idare üzerine kurulan nizamlar, benim gibi kanunu esasî ile bir hükümdarın sonsuz salâhiyetini tahdit etmenin fâide ve menfaatine inanan her İngilizin takdir ve tasvibine mazhar olacağına şüphe yoktur.»

Buraya son derece mühim bir hâdiseyi naklederek gizli kalmış bir sırrı açıklamak isterim:

«1876 senesinin şubat ayında bir gün, şâir Namık Kemal bey Sadakat gazetesi sahibi Tahsin beyin evine sabahın erken saatlerinde gelerek heyecan içinde şöyle konuşmaya başlıyor:

—Yahu Tahsin Bey! Biz kimin namına çalışıyoruz? Dün gece Mithat'ın evinde idik. Bize Ali Osman oluyor da Ali Mithat neden olmasın demez mi?

Bu muhavereyi Tahsin Beyin hemşiresi Nadire Hanım ve onun oğlu Asaf Bey de dinlemişlerdir (1). Basit gibi gözükse de ifade ve ifşaat içinde en kat'i ve veciz mânalar ve sırlar gizlidir. Muhterem okuyucularına şurasını ifade etmek bir borçtur ki, konsoliteçi Asaf Bey hayatı boyunca yalan söylememiş bir seciye ve fazilet sahibidir. Hilâfi hakikat bir şey söylemesinde de bir menfaati yoktur. Şimdi yine İngiliz Sefirinin yazılarına **dönüyorum**:

«**Mithat** Paşa ile görüşmeden üç ay sonra ahali arasında şikâyet ve heyecan gittikçe artarak yakında bir karışıklık çıkacağını gösteriyordu. İstanbul'da o zaman mevcut olan binlerce softaların silahlanmakta oldukları ve bütün hıristiyanların kılıçtan geçirileceğine dair bazı mutaassıp Türklerin söylentileri bütün vilâyetlerdeki hıristiyanları korku ve dehşet içinde bırakmıştır.»

Sir Henry Elyot'un, şu yukardaki yazısından bir çok acı sırlar dökülmektedir...

Mithat Paşanın İngiliz sefiriyle mülakatından üç ay sonra ne olmuş da korku ve dehşet, telâş ve heyecan ortalığı istilâ etmiştir.

Sonra İstanbul'da mevcudiyetinden bahsedilen softa veyahut talebe ulum'a ne oluyor da onlar bu işe ve heyecana ön ayak oluyorlar. Bir defa talebe ulum dâima idare den yardım görmüş, kendilerini ilim ve din tahsiline vermiş insanlardır. 31 Mart hâdisesinin de figüranları hep din tahsil eden insanlardan seçildiğine göre, aleyhimize çalışan gizli kuvvetler bundan iki türlü istifadeyi düşünmüşlerdir.

Biri: Mutaassıp garplıların hiddetini tahrik...

Öteki de: Samimî ve tam mânasiyle müslüman olan

(1) Asaf Bey konsoliteçi ismiyle maruf en yaşlı muhar* rirlerden ve hali hayattadır.

fürk ekseriyetinin mukaddes hislerini körletmek ve kitleyi yıldırma...

Bu **numara** şu dakikaya kadar isim ve şekil değiştirerek hâlâ revaçtadır. İlerde 31 Mart ateşinin içine girdiğimiz zaman bu meseleyi daha yakından ve daha kuvvetli ip uclarıyla inceleyeceğiz.

Bir *az* sabırsızlık ederek erkenden şunu şu satırlar arasına sıkıştırıyım ki: Mürettep irtica ve ihtilâli bastırma için Rum ilinden İstanbul'a teşrif eden Makedonya kabadaylarına da **müslüman** Türk aleyhine öyle propaganda yapılmış olmalı ki: Kahramanlar mavzerlerini Fatih Camiine çevirerek duvarları delik içinde bırakmışlardır. Meraklılar zahmet edip görebilirler...

Artık Sultan Abdülâziz devrinin, daha doğrusu Türk milletinin **mukadderatının** taayyün etmekte olduğu günlere geliyoruz... Maskeli teşekküller var kuvvetleriyle faaliyette... Körükledikleri ihtiraslar, işgal ettikleri sâf insanlar heyecan içindeler. Millet kat'i ve hayatî günler yaşıyor. Bir avuç Türkün bir solukla kurduğu ve altı asır ayakta tuttuğu koca imparatorluğun azametini hazmetmemiş olanların yıllarca, asırlarca aleyhimize işlemiş olan şeytânî zekâları, son randımanını almak üzere. O **günü** yine İngiliz elçisinin kaleminden takip edelim

«Kanun esasi ve meclisi mebûsân sözleri herkesin ağzında. İstanbul halkının en zekisi ve en kültürlüsü olan softalar müslümanların ve hıristiyanların yardım ve alâkalarını kazandıklarından, devlet ve milletin idaresini meşrutiyet idareye bağlamadıkça ve mebuslar meclisini açtırmadıkça rahat durmayacaklardır. Sultan Aziz bunların arzularını reddettiği takdirde hal'i çaresiz gibi görünüyor. Her sınıf halkın reyile idarei hükümet etmek Kur-

an'ı-Azımüşşanm ahkâmında» olup, gerek bunu isbat etmek ve gerek halkın din, can ve malı üzerinde padişahın hudutsuz bir kuvvete ve salâhiyete sahip olması islam şerîfatına aykırı olduğunu göstermek için Kur'an-ı Kerimin bazı âyetleri elden ele dolaşmaktadır. Eski sevgi ve itaat yerine her sınıf halk arasında paşalardan kayıkçılara kadar herkeste bir hoşnutsuzluk hüküm sürmeğe başlamış ve millet bu düşüncelerini açığa vurmaktan çekinmemiştir. Bunun üzerine Sultan Aziz kardeşinin çocuklarını hapsedmeğe mecbur kalmıştır.»

İnkılâpçılar, hürriyrtseverler devlet idaresini doğrudan doğruya ellerine geçirmek için cepheden taarruza ve en kestirme yoldan harekete karar vermişlerdir. Bu tarih, beynelmilel gizli kuvvetlerin Türk milletini kat'i bir şekilde yere **vurmasını** kararlaştırıldığı bir devirdir. Fransız Masonlarının karariye idam edilen milliyetçi Fransız Başvekili Piyer Laval'in bir sözü vardır, der ki:

«Bir memleketi içinden mahvetmek isteyenler o memleketin MASON localarını elde etmekle işe başlarlar, geresi kolaydır.»

Bizim sağlam bünyemize sokulmuş ve yuvalarını, ağlarını kurmuş olan Farmasonlar işi kökünden halletmek için Vefiahd Murâd Efendiye sokulmağa muvaffak oldular ve kendisinden, arzularına göre hareket edeceğine dair söz aldılar. Yarın tahta geçecek olan Vefiahd FARMASON olmuştur.

Münakaşa kabul etmez bir şekilde isbat edilmiştir ki:

«FARMASON'luk tamamıyla Siyonizmin uşağı ve dünya Sîyonizminin baş düşmanı da Türklerdir.»

Bütün dünya müslümanlarının halifesi olacak olan bir zatın nasıl olur da İslâmiyetin en büyük düşmanı olan bir teşekküle girer suali dünya durdukça zihinleri işgal edecektir. Kendilerine sorarsanız, Murâd Efendinin zi-

yadesiyle terakkiperver bir zat olduğu ve memleketin iptidaî, asyaî ve bozuk idaresini garplılaştırıp ıslâhı arzu eden Hürriyetperver bir zat olduğu cevabını alırsınız.

İradesi zayıf ve aklından zoru olan biçare bir insanın Farmason martavallarına kanması ve kabbalistik büyülerle efsunlanmasını tabîi görmek lâzımdır. Fakat bu hastalıktan istifade etmek isteyen düşmanlarının şeytani zekâ ve sinsi çalışmalarının farkına bile varmamış olmamızdan dolayı her şeyden evvel kendimizi günahkâr bulmak daha insafli bir harekettir.

İşte tarihimizi ve millî şuurunu uzun seneler işgal eden Sultan Abdülaziz'in hal'i ve öldürülmesindeki bütün sırlar şu yukardaki kısa cümlelerde gizlidir.

Bizce **Sultan** Aziz evvelâ halledilmiş, sonra da öldürülmüştür... Çünkü kendisinin yerine gerçek olan zat ve bir şehzademiz Mason biraderler kadrosuna alınmıştır. Saltanat ve taht bu zatın eline geçince, dünya Masonluğu muradına erecek, Türk imparatorluğu hakkında verilmiş olan ölüm fermanı infâz sahasına konacak, beş bin yıllık hayali ve teokratik devlet kurulacak, garplıların doymaz, obur iştihası teskin edilecek, Birinci Cihan Savaşı sonunda önümüze serilen «SEVR» ruhu daha o zamanlar gerçekleşecekti...

Dünyanın en zengin sahalara sahip üç kıtada hükümran tabîi servetleri, şehirler sultanı İstanbulu, Boğazları elinde tutan Türklerin rakipleri ve düşmanları, kal'ayı içinden yıkmanın en kestirme yol olduğunu pekâlâ biliyorlardı. Tarihin bu en karanlık sahnesinde Mithat ve Hüseyin Avni Paşalar başrolleri almış bulunuyorlar. İngiliz sefirinin yardım, teşvik ve direktifle hareket eden bu zatlar hakkında elçinin yazısını okumak faydalıdır:

«Sultan Azizi tahtından indirmek vazifesini Mithat Paşa ile Hüseyin Avni Paşa üzerlerine aldılar. Çok teh-

likeli ve muvaffakiyetsizlik halinde en hafif cezası ölüm olacak olan bu işi bu insanlar cesaretle yüklendiler. Mayısın yirmi dokuzuncu gecesi, serasker Hüseyin Avni Paşanın yalısında geçirilip gece yarısından iki saat sonra gayet karanlık ve yağmurlu bir havada, Mithat ve Hüseyin Avni Paşalar yanlarında yalnız bir uşak olduğu halde, küçük bir kayığa binerek İstanbul'a geçtiler. Arabaları ısmarladıkları yere geldilerse de arabaları orada bulamadılar. Şiddetli yağmur altında kalarak her an yakalanmak tehlikesi geçirdiler. Uşakları, yanlış bir yere gitmiş olan arabaları bulup getirdi. Bunlardan Dirisine Mithat Paşa binerek Beyazıt'taki serasker dairesine, diğerine de Hüseyin Avni Paşa binerek Dolmabahçe'deki kışlaya gittiler. Hüseyin Avni Paşa serasker olduğundan kışladan bir alay asker çıkararak sarayın etrafını kuşatmakta bir zorluk çekmedi. Bunu sessizce yapan Hüseyin Avni kızlar ağası delaletiyle Sultan Aziz'in yanına çıktı ve kendisine hal'edildiğini tebliğ etti.

Sultan Aziz mukavemet etmek istedi ise de etrafının sarılmış olduğunu görerek bundan vazgeçti... Ve **teslim** oldu.

Sultan Murâd ismiyle padişah ve halife **ilân** edildi.

Bunun üzerino varisi saltanat Murâd efendi Beşinci

Artık saltanat ve hilâfet sandalyesinde MASON bir padişah oturmaktadır.

Şimdi bütün dünya FARMASON'ları düğün bayram yapmaktadırlar. İslâmın temel direği ve oku kırılmış bulunuyor. Müslümanlığın biâman düşmanı olan bir **mezhebin** bütün bâtil, sahne, yaldızlı ve yalan sözlerine sarmış olan bir bedbaht insanın İngiliz entrika ve desiseyle tahta geçmesi hasta adam ismi verilen memleketimizin ölüme bir adım daha yaklaştığını gösteriyor. Sakın zannetmeyelim ki mason olan bir zat padişah olunca mutaassıp ve sömürgeci düşmanlarımız hayrımıza çalış-

maya bağliyacıklar ve mütemadiyen ağızlarında geveledikleri Hürriyet adalet, müsavat gibi parlak vaatler gerçekleşecek,.. Asla onların bu memlekette farmasonluğu kurmaları, sadece Türk milletinin maneviyatını yıkmak ve bu maneviyat sayesinde ayakta duran bir milleti sırt üstü yere getirmek içindir, sadece o kadar...

Daha garibi, bizim gurursuz farmasonlarımız dahi biliyorlar ki; tilki, karga hikâyesinde olduğu gibi, masonluğun ileri sürdüğü tekmil parlak sözler, hep ağızımızdaki peyniri kapmak, yâni zengin imparatorluğumuzu parçalayıp mirasını paylaşmak içindir. İttihat ve Terakinin meşhur posta memuru sadrıâzam Talât Paşa da, italyan farmasonlariyle Türk isimli farmasonların müşterek hiyanetiyle ve Salemler karasoların himmetiyle İtalyan askeri, kollarını sallayarak güzel Trablus'a ayak basınca Karasonun yakasına yapışmış, yüzüne tükürmüş, ve — Hani mason biraderlerin yardımı, be herif? diye bağırmişti ki: Budalalığın ve saflığın bu derecesine bir isim takmak zordur. Trablusun elden gitmesi, Balkan Harbinin utanılacak bir şekilde kaybedilmesinde birinci derece rol oynamış olan Farmasonlar, bütün hiyanetlerine rağmen hâlâ garp masonları tarafından adam yerine konmuş değildirler. Bunun için bu kitaba çok taze bir vesika kaydedeğiz:

Zorlukla ele geçirdiğimiz münhasıran mason biraderlere mahsus, mahrem ve hususî bir broşürde (Ankara G. M. T. A. O. tarafından 1955 de basılmıştır) Zühtü Velibeşe şöyle demektedir:

«Bu arada, dış masonluk alemince sıfatı tanınmayan, mevcudiyeti kabul edilemeyen, kendi içinde, kendi kendine haşrû neşrolan Türk masonluğunun, lâyıık olduğu mevkie çıkarılması lüzumlu, bugün, maddî ve mânevî bir **millî** dava mahiyetini aldığı gözden uzak tutulamazdı. Kardeşler bilmelidir ki, Türk masonluğu esaslı bir reforma,

hattâ bir inkılâba, âcil bir ihtiyaç içindedir. Bu **itibarla**, ikinci konuşmanın sonunda, Türk masonluğunun hakikî durumunu kısaca olsa açıklamak tabîî vazifesi icabındandı.

Böylece, gerek 1909'da, gerekse son uyanıştaki teşebbüslerin başarısızlığa uğramasındaki organik sebepler, umumî surette tahlil edilecek artık son tecrübe devresine girildiği...

Yabancıların ikazına, dışarda ve içerdeki kardeşlerin üstâdların bilhassa dikkati çekmelerine.....

Farmasonların gizli kitabından aldığımız şu birkaç satır, ayan beyan gösteriyor ki: Sultan Beşinci Murâd devrinden bugüne kadar bizdeki masonluk sadece bozguncu vazifesini görmüş, devletin yıkılışında büyük rolünü oynamış, fakat kendini dışarıya tanıtmaya muvaffak olamamıştır.

Bu itirafı göz önünde tutarak biçare ve hasta Sultan Muradı tahta geçirmek için oynanan oyunların sadece va tanımızı yıktırmış ve kendilerini paçavra gibi kenara atmıştır. Velibeşe'nin gizli kitabında bu, açıkça anlaşılacaktır.

Onun için Beşinci Sultan Murâd devri 31 Mart faciasının, Balkan Harbinin, Birinci Dünya Harbinde dönen dolapların ve bir cümlede felâketlerimizin tohumlarının atıldığınm başlangıcıdır demek mübalâğa sayılmaz...

Sultan Abdülâziz için:

«Eğer bir hükümdar alâmeti ihtilâli şuur gösterir ise, idarei umur-u islâmî lâyıkiyle icra ve ifaya iktidarı yok ise ahaliyi tazyik edip matbuata ruhsat vermezse, devlet ve milletin harap ve perişanisine sebep olmaz mı, ve boy-

lece bir hükümdarın hal'i CÂİZ değil midir,»

Sualine **zamanın** Şeyhülislâmı Hayrullah Efendi:

EVET!

Cevabını basmış, padişah evvel hal' sonra da yok edilmiştir. Şimdi Türk tarihinde ilk defa FARMASON olan bir padişah işbaşındadır.

***

İnce ve zarif, son derece içli ve hassas olan Sultan Murâd şehzadelğinde amcası Sultan Abdülazizle Avrupa'ya gittiği zaman fazla alâka toplamış, bu zatın tahta geçtiği takdirde işlerine çok yarayacağını düşünerek kendisini İngiltere Veliahdı Edvar delaletiyle mason tarikatına kaydettirmişler ve birden enyüksek mertebe olan 33 dereceye terfi ettirmişlerdir. Bu bahtı kara padişahı mason olduğu için suçlu görmemeliyiz. Bu ibrânî tarikatının propagandası o derece kuvvetli ve sanatkârânedir ki sınırları zayıf bir insanın bu şeytânî ve riyakâr yalanların farkında olmasına imkân tasavvur edilemez. Bahusus etrafını saran ve meşrutiyet ve hürriyet diye çırpınan her şeyi göze alan kodamanların çevirdikleri dalavere ve dolaplar karşısında mukavemet ve ısrar herhalde kolay bir şey değildir.

Eğer Sultan Murâd, akıl ve sınırlarından muzdarip ve hasta olmadan bir müddet hükümdarlık makamında kalmış olsa idi, 31 Mart faciası o zaman vukua gelecek ve imparatorluk da o zaman parçalanacaktı. Nitekim aşağıda tafsilâtını okuyacağımız Yıldız Sarayı yağmasına benzer bir tâlân Sultan Murad'ın tahta çıkması akabinde vukua gelmiş ve Sultan Abdülaziz'le ailesinin serveti ve mücevherleri dörtler tarafından yağma ve gasb edilmiştir. Demek ki arada şekil değil sadece bir zaman farkı vardı.

Filistinde ütöpik bir devletin kurulması, memaliki şahanenin taksim ve ifrazı ve imparatorluğun servetlerinin paylaşılması, Yedeo-masonik, milletler arası gizli teşkilâtın asırlık plân ve programlarının icabındandı. İyi kalpli terakkisever Murâd hasta olmasa idi. Balkan ve Birinci Dünya harplerinde başımıza gelen belâlar o zaman gerçekleşecek ve belki düşmanlarımızın emelleri daha çabuk tahakkuk edecekti...

Bunu önleyen otuz üç yıl gibi uzun zaman düşman entrikalarına göğüs geren zat, Cennet mekân Sultan Abdülhamid han-ı sanidir.

***

Bu vatanın düşmanları ol surette elele vermiş ve o şekilde teşkilâtlanmışlardır ki Sultan Abdülaziz göz göre göre öldürüldüğü halde bugüne kadar tarih, elde kat'î bir çok deliller olduğu halde henüz hükmünü vermiş değildir. Zahirî kurtarmak için merhum hakanı muayene edip uydurma rapor veren hekimlerin ekserisi gayri Türk ve cümlesi mason üstadı idiler. Amma ne yazık ki FARMASONluğun ne büyük bir âfet olduğu henüz o zaman tamamyile anlaşılmaya başlanmamıştı...

O gün Hürriyet ve meşrutiyet diye tarihimize suikastlar hazırlayanlar mezardan başlarını bir kaldırıp da Edirne şehrimize gitmek için ecnebi topraklarından geçtiğimizi ve Yunanistan'ın burnumuzun dibine sokulduğunu bir görseler.. Heyhât!.,.

Garbın bizim hayrımıza çalıştığına inanmak ne derece büyük bir hamakat ise, garblıdan meded ummak ve ondan yardım istemekle o nisbette bu millete hiyanettir. Türk tarihinin en hazin sahasına giriyoruz. Sultan Aziz öldürüldü ve Sultan Murâd cinnet getirdi...

Tarih 1 Haziran 1876'dır. Hükümdarın feryadı Yıldız

Sarayını ınlatıyor:

— Kan istemem, padişahlık istemem.

Artık hünkârın yerinde durmasına imkân yok... Cinnet tahakkuk etmiştir. Yeni bir padişahın makam-ı saltanat ve hilâfete geçmesi zarurî ve emri vaki'dir.

Adalet ezeliye Türk milletine otuz küsur senelik bir fırsat ve mesafe bahsetmiştir.

Farmasonların ümit ve hülyaları yıkılmış, kendilerine bent ettikleri halim, selim, ve ince padişah, ancak o kurulduğu saltanat tahtında ancak üç ay tutunabilmişti ..

* * *

SULTAN ABDÜLHAMİD'İ HAN'I SÂNİ DEVRİ

Altı asır dimdik ayakta duran ve çok kısa zaman içinde mucizeler meydana getirerek bir ucu Avrupa'nın göbeğine, bir ucu Afrika'da Büyük Sahraya, bir ucu da Hint denizlerine dayanan Osmanlı İmparatorluğu tahtına otuz dördüncü Padişah olarak İkinci Sultan Abdülhamid han cülûs etmiş bulunuyor, 19 Ağustos 1293.

Sultan Abdülhamid'in hal heyetine bizzat ifade eylediği gibi idareyi pamuk ipliğine tutturulmuş bir halde teslim alan bu hükümdar, tarihî en güç şartlan içinde, içli dışlı memleket düşmanlarının en azgın ve faal buldukları bir devirde otuz üç yıl hükümdarlık etmiştir. Bu otuz üç yıl, tarihin en karışık, en çapraşık vakaları ve **entrikaları**yla doludur. Düşmanlarımızın içinden kemire kemire yıkmak istediği ve bu uğurda evvelâ dünya Farmasonluğu ondan sonra bütün dünya matbuatını seferber eden düşmanlarımız tam otuz üç yıl Sultan Abdülhamid'le mücadele etmişlerdir. Bu kadar uzun zaman bu derece azîm bir cihan-ı husumete göğüs germiş bir hükümdarı tarih Şimdiye kadar kaydetmiş değildir.

Büyük bir imparatorluğu çekemeyen ve onun göz kaşırtıcı zenginlik ve büyüklüğüne göz dikmiş **olan** sömürücüler uzun yıllar kal'anın içinden açmak istedikleri gediklerle, onun hücumlarını ve kafi taarruzlarını hep bu devre saklamışlardır.

Sultan Muradı biraderler meyanına alan dünya Farmasonluğu, bu bedbaht hükümdarın ölümüyle mânevî ve

büyük **bir** sukutu hayal ve mağlubiyete duçar olmuşlardır.

Bütün hınçlarını ve hırslarını Sultan Abdülhamid **üzerine** teksif eden düşmanlar, en çetin mukavemeti, en kahraman ve **üslûpulu** mücadeleyi Sultan Hamid'den görmüşlerdir.

Dünyanın en mahcup ve asil insanı, dünyanın en faziletli ve şefkatli hükümdarı namus, insaf ve vicdan kayıtlarından mahrum beynelmilel bir bozguncu ve devirici kuvveti ve teşkilâtiyle başa baş otuz üç yıl kahramanca savaşmıştır.

Yerli ve yabancı düşmanlar Yemende daimî bir şekilde yanmakta olan ateşi ihtilâli mütemadiyen körüklemişler, devletin başına türlü gailer açmışlar, ellerinde bulunan imkân ve vasıtları ve beynelminel teşkilâtla devletleri aleyhimize tahrik etmişlerdir. Sırbistan ve Karadağ'da kıpırdamalar, Rus müdahaleleri ve nihayet Moskofların Osmanlı hükümetine harp ilân vesaire gibi gailer hep bu devir ve bu padişahın defterinde kayıtlıdır.

Sultan Hâmîd devri, tarihlerde uzun uzun tafsilâtı yazılı sayısız dertler, gailer ve faaliyetlerle dolu çok talihsiz bir devirdir. Düşmanlarımızın ve milliyetsiz insanların iddiaları hilâfına olarak şu noktayı ısrarla tebellür ettirmek isteriz ki, Sultan Abdülhamidin dehâsi ve vatanperverliği ve yüksek İdaresi olmasa idi. imparatorluk daha 1293 harbinde ve tarihinde paramparça olurdu. Buna devletler arasındaki rekabetin yardımı olduğunu inkâr edemeyiz, ama bu rekabetten lâyikiyle istifade ekmedeki ince zekâyı da düşmanlarımız inkâr etmesinler. 31 Mart nihaî taarruzuna giden yolun başında bir dünva Siyonizm kongresinin İsvicrenin Bâzel şehrinde toplanmış olması ve orada ütöpik ve teokratik bir devletin kurulabilmesi için Türk imparatorlusunun parçalanmasına karar verilmiş olması son karar ve gizli faaliyetlere mebde teşkil eder. 31 Mart faciasını münferi-

den mütalâa etmek ve o gün sahnede gördüğümüz biçare figüranlar ve cahil, herşeyden bîhaber topluluktan misâl almak ve günlerin objektif hâdiselerine göre fikir yürütmek hatalıdır. Başımıza çorap ören düşmanlarımız üç gurup olup üç ayrı gaye takip etmektedirler. Bunlardan birincisi ve başlıcası Siyonizm'dir ki; imparatorluğu parçalayıp bir parçası üzerinde kendi devletini kurmak için çalışmışlardır. Bunların kurmak istedikleri devletin hududu kendi kayıtlı ve aşikâr ilân ve itiraflarına göre Nil'den Fırat'a kadar uzanır, onların vücuda getirdikleri haritalara ibretle bakacak olursak boğazların bile hudut içinde olduğunu görürüz.

İkinci gurup, İngilteredir ki, Osmanlı idaresi devrinde entellicens servis vasıtasıyla oynanan oyun, döndürülen dolap, çevrilen entrika ve sarf edilen paranın had ve hesabı yoktur.

Bazan menfaati icabı ve rekabet yüzünden İngiltereden iyilik görmüş isek de bunlar programlarının ana hatlarını değiştirecek mahiyette değildir. Gayesi Hint yolları üzerinde bulunan ve **İslâm** dünyasında büyük itibar ve mevkii alan devleti zayıf düşürmektir. İlâhi adalet İngilterenin korktuğunu başına getirmiş, milletimizin ahı yerde kalmamıştır.

Eski komşumuz Rusya'yı da üçüncü sınıfa almak zaruridir. Belki de onun düşmanlığı en nâmuskârâne olanıdır. Aynı hudut üstünde bulunmağımız, zenginlik ve kudretimizin büyüklüğü, komşu bir devletin ihtiras ve iştihasını kabartsa da, hırslar ve düşmanlıklar **daimi** entrika fesat ve riyâkârâne hululler yanında bir kıl miktarı daha asil görülebilir... Biz tarih boyunca baba mirası olan Ruslarla arslanlar gibi döğüşmüş ve nasıl bir millet olduğumuzu onlara göstermişizdir. Daha başka bir ifade ile iki millet birbirini iyi tanımış ve hükümleri vermiştir.

Bizim asıl sebebi felâketimiz bize dost gibi gözüken, güler yüzlü maske ile içimize sokulan, en kuytu köşe bucaclarda mevzi alan teşkilâtlı düşmanlardır.

Rusların Sultan Aziz devrinde kendi adamlarını iş başına getirmek ve desteklemek suretiyle aleyhimize çevirdikleri fesat, entrika gayet çok ve fecidir. Fakat ne-tice **itibariyle** diğer düşmanlarımızın tahribat ve rolleri yanında ikinci derecede kalır.

31 Martın içyüzüne nüfuz edebilmek için şu kısa ma-lûmatın göz önünde tutulması zaruridir. O zaman ne bü-yük tehlikeleri, ne büyük gaflet içinde geçirdiğimiz mey-dana çıkar.

Kurtarıcı ve hürriyet alemdarı rollerinde gördüğü-müz şahsiyetlere binlerce kerre yazıklar olsun ki hiç bir zaman bizim hayrımızı istemeyen ecnebi kuvvetlerle iş birliği halinde görüyoruz.

Her millet kendi iç meseleleri ve haklarını kendi **ev-lâtlarının** emek ve alın terleri ve kendi mücadelesiyle elde etmeğe mecburdur. Bundan başka türlü mü merdut ve gayrimeşrudur.

31 Martı şişleyen esrarın kökleri derindedir. Fakat bunların hepsi İkinci Sultan **Abdülhamid** devrinde bir cephede toplanmış, şer ve fesat kuvvetlerinin hepsi bu devirde bir araya gelmiş ve müşterek cephe son ve katl taarruzunu 31 Mart'ta yapmıştır.

* * *

Bu, o kadar hazırlıklı plânlı ve tertipli idi ki patlak vermemesi için alınan bütün tedbirler akamete uğra-mağa mahkûmdu. Aşağıda sahnede göreceğimiz bütün eşhas birer figüran ve iplerde can verenler de münhası-ran biçare Türk çocuklarıdır.

Bu hâileyi hazırlayan ve sahneye koyanlar, başta

Siyonistler, dönmeler farmasonlar ve entelijens servis ve onların uşaklarıdır.

Bütün bu gizli kuvvetler üç ayrı gaye takip etmekte idiler:

1 — Siyonistler... Sultan Abdülhamid'i devirmek ve Filistin toprakları üzerindeki emellerini gerçekleştirmek
Yalnız bu kadarla da kalmayıp:

1893 senesinin nisan ayında **huzuruna** çıkıp Filistin'de toprak ve imtiyaz isteyen Hahambaşı Moşe Leyi'yi huzurundan kovarak onlara, diğer Osmanlı tebasından farklı bir imtiyaz tanımamasının öcünü almak...

Bu mesele Yahudilerin yazıp anlattıklarından bambaşkadır ve Türk Padişahı:

Bütün diğer tebâi şahanem gibi huzur, refah ve adalet içinde yaşayan yahudilere hiç bir imtiyaz kabul etmem demiş ve iki büklüm bir ihtiram ile karşısına dikilen yahudileri sarayından kapı dışarı etmiştir.

Sultan Abdülhamid 1882 senesinde bir irade ile yahudilerin Filistine hicretini menetmiştir. Bu sebeple 1891 - 92 senelerinde Rusya'da yapılan katliâmlar üzerine Filistin'e gitmek isteyen yahudilerin oraya gidip yerleşmelerine şiddetle mümanaat etmiştir.

Hükümdarın bu mevzuda el yazısıyla yazıp 21 zilkâde 1308, 28 zilkâde 1308, ve 29 zilkâde 1308 olmak üzere üç ilâmı vardır ki hem tarihî bir senet, hem de 31 Martta nihayet bulan suikastın sırlarını çözmek için elimizde bir anahtar olacaktır. (1)

Bunlardan birincisi: 21 zilkâde 1308 tarihli şudur:

«Müzekkerenin iadesiyle her yerde tard olunanların memaliki şahaneye kabul ile Kudüs'de ilerde bir musevî hükûmeti teşekkülünü intac edecek muamelenin icrası gayrı câiz olup hususiyle memalik! şahane arâzii haliye-

(1) «Farmasonluğun yırtılan maskesi» sahife 97-98.

den olmayıp bunların Amerika'ya gönderilmeleri lâzım geleceğinden, o vecih'e bunların ve sairlerin kabul olunmayarak hemen gemilere konulup Amerika'ya gönderilmeleri ve müteferriatı hakkında meclisi vükelâca ciddî bir kararı kat'î verilip arz olunması... Zira medenî Avrupalıların istemedikleri ve memleketlerinden tard ettiklerini biz niçin kabul edelim. Hususiyle ortada başka fesatlar var iken bu, katiyen câiz değildir. Binaenaleyh badehu parekende olarak bu bapta maruzata mahal kalmamak üzere toptan ve umumiyeti madde hakkında bir karar **verilmesi zımmında** sadarete iade.

Bu birinci yazı. Yedi gün sonra şu ikinci ilâmı okuyoruz:

«Maiyeti seniye kondisyon askerisine:

Bu musevilerin kabulü **tabiiyet** ve iskânları begayet muzır ve ilerde bir musevi hükümeti meselesini müntec olabileceği cihetle bunların ademi kabulleri lazım gelir, ona göre tezekkür olunarak arz olunması, bu kararın bugün serian arzı... Sadarete tezkerei hususiyeden malumat verilmesi...

Ve bir gün sonra yine şu aşağıdaki tezkere yazılmaktadır:

«Musevileri memleketlerinden tard ve ihraç eden medenî bir devlet ile yine bunları memleketlerine kabul etmeyen sâir medeni devletlerin aleyhinde itiraz ve şiddetli lisan istimâl etmeyup yalnız musevileri kabul etmediğimizi bahane ittihaz ederek aleyhimizde itirazatta bulunmaya ne hakları olabilir, itiraz etmeye hakları varsa düveli müsarünileyhima aleyhine etsinler. Binaenaleyh museviyânı merkume her nerede iskân olunurlarsa olunsun ve ne kadar tedâ bir ittihaz olunursa olunsun, yine tedrici arzı Filistine tehacüm vc azimet ederek orada bil'ahara Avrupalıların teşvik ve himayesiyle bir hükümeti museviye teşkil etmeğe teşebbüs etmeleri melhuz,

bunların ziraat ve falahatle işigal etmeyi matrûd oldukları memleketlerde yaptıkları gibi ahaliyi ızrara çalışacakları **meczum** olmakla mâdem ki bunlar Amerika'ya hicret ediyorlardı, yine oraya hicret elmeleri münasip olur, burasının daha etraflı olarak maiyeti seniye komüşyonunca müzakeresi...

Şu yukarıda okuduğumuz üç ilâm, yahut üç tezkeredan anlaşılıyor ki İkinci Sultan Abdülhamid **programlardan** kaçan yahudilerin memlekete girmemesi ve hele Filistin'e yerleşmemesi için son gayretini sarfetmiştir. O zaman Kudüs defter hakaanî (Tapo) müdürü, Harputlu hoca İshak efendinin oğlu Cemaleddin Molla, Sultan **Abdülhamid'e** yahudilerin orada 300 liralık bir yeri üç beş misline araplardan satın aldıkları, irade buyrulursa bu toprakların hazinei hassa namına satın alınmasını arz etmiştir ki, padişahın orada sahip olduğu arazi işte böylece satın **alınmıştır**.

Bu hakikatler bilindikten sonradır ki Siyonistlerin Sultan Hamide olan kinleri ve ondan öç almak için 31 Mart faciasındaki rolleri iyice anlaşılır. Eğer 1908 Meşrutiyet inkılâbı ile beraber padişah hal' edilmiş olsa idi, bu tarihî cinayette Siyonistlerin rolü daha zayıf olacaktı. Fakat bu, onların emelleri ve hülyaları tamamıyla gerçekleşmeden bizden ellerini çekecekleri mânasına gelmez!...

Buna bir misal ve vesika verebiliriz:

Alexandre Beim isminde bir siyonistin yazdığı ve Kudüs'te Rubin Mass isimli diğer bir siyonist neşriyatçısının bastırıldığı ve dünya «Siyonist Teşkilâtı Gençlik Kolu» nun yayınladığı «Teodor Herzl ve Siyasî Siyonizm» isimli kitabın dördüncü sahifesinde sadece şu kısmı almayı kâfi görüyorum:

«Herzel sür'atli mesâisi ile Siyonizm meselesini büyük devletlere arz etmekte idi. Zamanın yedi büyük devletinden yahudilere vatan verilmesi hususunda yardım talep etmişti.

Siyonizmin istediği toprakların asıl sahibi Osmanlı devleti idi. O devrin rezil Padişahı (1) İkinci Abdülhamid Yahudilerin Filistine hicret etmelerini 1882 senesinde menelmişti. Buna rağmen yahudiler sahte hüviyet kullanarak MESCİDİ AKSÂ'nın etrafında toplanıyorlardı. Kanun önünde gayrı yahudi gözükten bu vatansever topluluk daha sonraları Birinci Cihan Harbinde Osmanlı ordusunun sevkulceysine dair bütün sırları elde ederek bu ordunun belkemiğini kırmıştır.

Bu itiraf ve küstah açıklamadan şunları **anlıyoruz**: Siyonistler kendilerine Filistinde toprak ve imtiyaz ve hatta ikamet hakkı vermediği için Sultan İkinci Abdülhamid'e bîaman düşman **kesilmişlerdir**. Onu tahtından indirmek için, yeryüzünde ellerinde bulundurdukları nâmütenâhi vasıtalarla otuz kûsûr yıl aleyhte propaganda yapmışlar, 1908 meşrutiyetini oynayıp padişahın hal'ine de muvaffak olduktan sonra dahi hırslarını teskin edememişler ve ordumuz aleyhine yaptıkları casusluklarla mağlûbiyetimize sebep olmuşlardır. Bunların gerek 31 Mart'taki gerekse ona tekaddüm eden günlerdeki faaliyetlerini ilerde inceliyeceğiz.

31 Mart faciasının ikinci müsebbib ve âmili hiç şüphesiz İttihat ve Terakki **Cemiyetidir**. Baş sahifelerde kaydettiğimiz feylsof Rıza Tevfik Beyin mahkeme huzurundaki samimî açıklamasından da anlaşılacağı veçhile Jön

(1) Rezilin rezili kendileridir.

Türkler ve sonra Farmasonlar tarafından kurulan İttihat ve Terakki Cemiyeti Yıldız sarayının yağma edilip fikralarını zenginleştirmeyi gaye ittihaz etmişlerdi. İlerde bu yağmaya ait tafsilât vereceğiz.

Bütün dâva Sultan Hamit etrafında dönmektedir. Ve bütün facialar onun saltanatının son günlerinde bir araya gelmiştir. Bugüne kadar tekmil ithamlar Sultan Abdülhamid'e tevcih edilmiştir. Elli senedenberi yapılan tekmil neşriyat sadece ve münhasıran Sultan Abdülhamid'i suçlu göstermek için yapılmıştır. Şu farkla ki düşman Türk milletini geri göstermek ve bilhassa din adamlarını da suçlu ve mürteci göstermekten kendini alammıştır.

Bu minval üzerine müslüman Türk düşmanları ve siyonist uşakları öyle bir propaganda tufanı meydana getirmişlerdir ki, kimsede karşılarına çıkacak cesaret kalmamış, 31 Mart milletin başı ucunda aşılı bir tehdit kılıcı gibi yarım asır asılı durmuş, hatta birçoklarımız bu facianın Türk milleti hesabına bir irtica ve bir yüz karası olduğuna inanmışlardır.

Meydanı boş bulan gizli kuvvetler araya o kadar çok yalan ve iftira sıkıştırmışlardır ki hakikatı arayanlar için iş cidden zorlaşmıştır. Bunun için tarihimizin en acı bir hâdisesi olan ve başından sonuna kadar sadece Sultan Hamit ve müslümanlar aleyhine tecelli eden bu tarihî cinayetin sırlarını çözmek için ise Sultan Hamid'in şahsiyetinden **başlamayı** muvafık bulduk. Ondan sonra hâdiselerin tafsilâtını ve diğer aktör ve eşhasın rollerini inceleyeceğiz.

ÇEŞİTLİ GÖRÜŞLERE GÖRE SULTAN HÂMİD

Birleşik fesat ve mel'anet teşkilâtiyle otuz küsur sene savaşmış olan Sultan **İkinci** Abdülhamid Hanı iyi tanımadıktan ve mücadelesinin şeklini bilmedikten sonra hiç bir sırrın düğümleri çözülemez. O zaman yerli ve ecnebî hasımların yalan ve propagandaları bize hâkim olur, tarih aldanıp gider. Tarih aldatılmış olursa ne olur? Şu olur ki düşmanlarımız tekmil habaset ve tahribatını gözlerimiz önünde pervasızca icra eder, biz de uykuya devam eder geçeriz..,

31 Mart felâketinde basiretimizin ne derece bağlı ve milletimizin ne derece masum olduğunu tebellür ettirmek için son derece namuslu ve bîtaraf olmağa gayret ettik. Bu **sayededir** ki hâdiseleri yekdiğeriyle kıyas etmek ve **bir** hüküm vermek kabil olabilsin...

Düşmanları ve aleyhtarlarının yazılılarıyla işe başlıyorum. Bu; en ufak bir kıyas ve nisbet yapıldığı zaman, müslüman Türk düşmanlarıyla, memleketimizde gözü olanların ve gizli teşkilâtın ne korkunç bir hüviyet taşıdığını isbata yarayacaktır.

İçine bol miktarda Bulgar, Makedonyalı ve Çingene karışmış olan kurtarıcılar hakkında ilk yazılan eser: Artin Asadoryan matbaasında 1325 - 1909 tarihinde basılan ve (11 Nisan İnkılâbı) adını taşıyan kitabdır. Muharrir ismini koymağa cesaret etmemiş, sadece E. R. remzini almıştır.

Bir dava müdafaa edilirken onu üstüne alan **insanlar**

imzalarını atmaktan korkarsa müdafaa ettikleri tezde ne derece samimi ve bitaraf olabilirler?

Şimdi perde arkasındaki muharrirleri dinleyelim:

«Selatin-i Osmaniye arasında vatani en ziyade harabiye sevkeden Abdülhamid-i Saaninin sahâi siyasetten kalkması, efkârı münevveri zulâm-u müthişe-i taassubu süngü parıltılarıyla tarâc etmesi, hayatı ictimaiyei millet de cehalet ve taassub yüzünden husule gelen isyan-ı husumekârânenin her dakika izalesine imkân mevcut olması bu inkılâbı azimin mümeyyizesinden maduttur.»

Muharririn kelime ve ifadelerini aynen yukarıya aldığımız ilk paragrafı 31 Martın bir teşhisi gibidir. Ne derece tarafgir ve garazkâr olduğu açıkça sırtmaktadır. Hüküm vermeden evvel daha **bir** miktar okuyalım:

«Abdülhamid **tahta** Osmaniye calis olduğu zaman Sultan Abdülaziz devrinin seyriat mütevaliyesi milleti zebun ve perişan bırakıyordu. Vatanımızı inkırazdan kurtarmak, şanlı bir maziye malik olan Osmanlıların mukadderatı atiyesini temin etmek için bîr sayü gayrete, hari-kulâde bir dehayı siyşsiye ihtiyaç mes ediyordu.

Abdülhamid, bu ihtiyacı izale edeceğini va'd ederek tahtı Osmaniye câlis olmuş kardeşi Sultan Murâd-ı hamisin hal'i için her türlü desâise müracaat ederek nâil maksat olmayı temin etmişti. Hay faki milletin itibar ve felâketi de o tarihten itibaren bed' eylemiştir...»

Bu; eski ağdalı üslûpla yazılan yazılar arasında yalnız bîr noktaya dokunacağım, ötekiler hakkında okuyucular zahmet çekmeden ve kafalarını yormadan hakikatın nasıl değiştirildiğini göreceklerdir.

Perde arkasındaki dönme, siyonist, mason veyahut itihatçı muharrir buyuruyor ki: Sultan Abdülhamid bira-deri Sultan Murad'ın hal'i için desiselerin **envana** başvurmuştur, Buna hangi akıl fikarası aldanır acaba?

Bir defa dört büyükler diye isimlendirilen o korkunç

insanlar, onları destekleyen dünya masonluğu tahta çıkardıkları bir insanı öyle kolay kolay ve desiselerle alaşağı ettirirler **mi**? Hele zavallı ince ve zarif Sultan Murâd gibi sinirleri ve iradesi zayıf bir insanı ele geçirdikten sonra hiç onu kolayca ellerinden kaçırmazlar mı? İttihatçıların Sultan Reşad'ı tahta oturtup onu bir mühür gibi kullandıklarını görmedik **mi**? Damadının idamına, lüzumsuz yere harp açılmasına, milyonlarca insanın yok yere öldürülmesine ses çıkarmayan bir padişaha azrail yetişinceye kadar kim ses çikardı?

Arkalarını **müthiş** entelijens servise dayamış olan demir pençeler, bir **şehzadenin** desiselerle ellerine geçirdikleri avı, mason biraderi feda ederler mi?

Ne yapsınlar ki, niçin Mason olduğunu ve bu tarikatın nasıl akıllar durduracak bir müslüman düşmanı olduğunu bilmeyen bahtı kara Sultan Murâd akıl zıvanasından çıkmış bulunuyor.

Hile ve desise, bunların hepsi yalan! Mukadderat İmparatorluğun daha otuz üç yıl yaşamasını istemiş ve o sebepten İkinci Sultan Abdülhamid «Calisi evreng'i saltanat» olmuştur.

Garazkârlığın, partizanlığın ve tarafgirliğin hududunu iyi ölçebilmek için aynı eserden birkaç parça daha alacağız. Koca kitâb münhasıran Sultan Abdülhamid'i kötülemekle doldurulmuştur. Onun aleyhinde insafsız ve ölçü süz sarf edilen sözleri ibretle okuyup sonra da kırksekiz yıl içinde yaşadığımız hayatı mukayese edersek hakikat güneş gibi kendisini gösterecektir.

Devam ediyoruz:

«Artık Abdülhamid devrinin bundan sonra devam eden eyyamı hükümeti hunin bir silsilei cinayattan başka

bir şey değildir.

Abdülhamid vatanın felâketini katiyen nazari itibare almıyordu. **Silsilei** cinayati hakkında **milletin** kuvveî muhakemesini kasretmek, efkârı zalımanesini his etmeyecek bir zeminin mütefessik hazırlamak için milletin ifsadı ahlâkı için lâzımgelen tedabui ittihaz ediyordu. Bir taraftan esâfilî nastan mürekkebe cesim hafıye ordusu teşkil ediyor, bu ordunun hedefi felâketi olan masumei milleti sürdürüyor, Marmara denizinde boğduruyordu.

Maskeli, partizan **muharririn** şu yazılarının arasında, tarihe hizmet maksadiyle bir hâtırayı kaydedeceğim.

Büyük ve kahraman vatan evlâdı ve Milli Mücadele'nin kurucusu Mersinli Cemal Paşa merhum Şam'da ordu kumandanı iken sofada arkadaşlara şunu anlatmıştı.

«Selanik'te erkânı harp kolağası iken Padişah kendisini İstanbul'a celbederek huzuruna kabul ediyor ve diyor ki:

— Oğlum Cemal bey! Senin vatana sevgine ve askerî görüşüne itimadım var. Hemen Geliboluya hareket et. İngilizler Saros körfezinin arkasında kuracakları bir çiftlik için dekovil hattı yapmak istiyorlar. Bunun ilerde bir mahzuru olup olmayacağını bana bir raporla bildir.»

Muhavere bir hükümdarla bir küçük rütbeli zabıt arasında olduğu gibi değil, vatan için titreyen iki vatan-
daş arasında olduğu gibi ceryan etmiştir... Mersinli Cemal Paşa ilâve ediyor:

«Raporumu verdim. Oraya bir dekovil **hattının** inşasının kafiyen doğru olmadığını yazdım. Vc vatan diye içi titreyen böyle bir insana ömrümde tesadüf etmedim.»

Bu bir vakıdır, böyle bir şahsiyete vatanın felâketini hazırladı demek, insanlık ve asalete sığmaz. Marmara denizine tek bir insan atılmış değildir. Halbuki Hürriyet kahramanı İttihatçılar devrinde idam edilmek ve kurşuna dizilmek suretiyle altmış bin cana kıyılmıştır.

Hafiyeliğe gelince; Onun için bir şey demeğe lüzum yok. **Yirmi** yedi yıllık zulüm ve **istibdat** devrinde binlerce adam, hep vatanperver ve kahraman insanların peşine **düşmüş** ve her hakikî vatanperver için bir fiş hazırlamıştır.

E. K. kitabında diyor ki:

«Abdülhamid devrinin yegâne hassai mümtazesi casusluktan ibaretti. Bu hassai menfureyi haâiz olan esâfil en büyük mevkileri ihraz ediyordu. Vatan uğrunda tahsil kemâlât eden namus pervanı millet fakru zaruret içinde perişan olduğu esnada Abdülhamid muhafai hayat etmekten mütevellit bir neşve revkalâde ile sarayında altınlar, mücevherler, zevkler, neşeler içinde imrâr hayat ediyordu.»

Bu kadar yalan ve iftirayı bir araya getiren vicdanın sözünü keseceğim.

Casuslar ve jurnalciler, yalnız sultanların değil her iktidarın etrafını çenberleyen ve iktidardakilerin önüne demir perde çeken namertleri neye yalnız bir padişahın zamanına münhasır gibi gösteriyoruz. Evet İkinci Sultan Abdülhamid devrinde bir çok insanlar saraya **Jurnal**lar yağdırmışlardır. Bu jurnallar 1908 Meşrutiyetinden sonra tetkik ve tasnif edilirken nice Hürriyetpervaranın ayıpları meydana çıkınca Enver Paşa bunların yakalanmasını emretmiştir. Tarihin malı olan bu vesikalar yeni nesillerin önüne serilmeli idi ki millet korkunç hakikatın karşısında ağzı açık dona kalsa idi...

Bu kitaba iki nümune derc ediyorum. Ne gariptir ki bunlardan biri Siyonizmin yakın şarkta mümessili, Farmasonluğun ve İttihâd ve Terakkinin kurucu âzasından Emmanuel Karaso'ya, diğeri de ittihat ve Terakkinin en meşhur şahsiyetlerinden Rahmi Beye aittir. Bunlar o zamanki tasnif heyetine dahil hocamız ve çok muhterem bir zatın elindedir.

Karaso'nun journalı:

«Atabei felek mertebeli cenabı padişâhiyc.

Sergiî umumiye gitmek bahanesiyle bu hafta tabib Rifât ve Mehmet Aziz Efendilerin azimetlerindeki maksat temaşa olmayıp Avrupa'daki erbabı fesada (yâni Jön Türklere) iltihak etmek iduğinden müsaade olunmaması hakkında ser kitabî Süleyman Hasbi Efendiye arz edilmiştir.»

Bu **Jurnalı** yazan ve atabeye takdim eden adam 1908 Meşrutiyet İnkılâmını hazırlayan ve farmasonluğun hortlamasında birinci derece rol oynamış ve sanâdidi ittihadı parmağında oynatmış olan adamdır.

Sultan Hamid hakkında hükmümüzü vermek ve 31 Martı bütün karanlık noktaların aydınlatmak için en meşhur İttihatçı Selanik mebusu ve sonra da, İzmir valisi olan Rahmi Beyin bir jurnalini daha aşağıya alıyorum. Bu jurnal Necib Melhameye yazılmıştır.

«Sekiz aydan beri Paris'i terk ile Cenevre'de Servetler ile birlikte çalışmaktayım. Ahmet Paşa Parise gelerek Cemiyetle uzlaşmak istemiş ise de hiç bir şeye muvaffak **olamaksızın** avdet eylemiştir. Halbuki hükümeti Osmanî yenin «Jöntürk» meselesinde muvaffakiyetinin husulü emrinde gayet mühim mesele vardır. Yapabileceğimiz bu işin bir mislini bugüne kadar kimse yapamamıştır. Binaenaleyh meselenin ehemmiyeti nisbetinde menfaat temin olunacağı Aşikârdır. Bu işi zatı âlileriyle görüşmeyi münasip buluyorum. Ancak bendenize olan eski vadinizin icrasını namus üzerine yemin ederek taahhüt eylemenizi istirham eylerim.

Eğer taahhüt ederseniz ya bizzat buraya kadar teşrif eylemekliğiniz veyahut bendenizin Bulgaristana kadar harcırağımı hemen göndermekliğiniz iktiza eder. Emrinize serian muntazırım. Zata alinizi bugüne kadar aldatmadığım için sözüme itimat etmenizi temenni eylerim.

Olbapta...

Bu Journalları bütün milletin ibret nazarına arz etmekten maksadım, bizi hâk' ile yeksan etmek isteyen vicdansız düşmanlar 31 Martı elleriyle hazırlayıp sahneye koydukları zaman milletin gözünü boyamak ve işi gürültüye getirmek için var kuvvetleriyle Sultan **Hamid'e** hücum etmişler, bu yaygaralar arasında hakikatin sesini boğmuşlar ve gizlemişlerdir. Halbuki bu rezil ve alçak oyunun iç yüzüne ait tekmil vesikalar Cemiyette mevcuttur.

Onlar olanca hınçlarıyla Sultan Hamid'e hücum ederken hep jurnalciliği, hafiyeliği öne sürmüşlerdir. Başlıca itham sebebi olan **Jurnalcilik** üzerinde durduğumuz zaman işte nice inkılâpçıların foyaları böyle **meydana** çıkıyor ve gizlenmesi için fazla gayret sarf edilen hakikat sırtıyor...

İlerde diğer bütün cemiyet erkânınının sırlarını da açıkladıümüz zaman milletimizin talihsizliğine ağlamamak mümkün olmayacaktır.

Eğer bir padişahı jurnakılığa müsaade ettiği için yerinden **indirmiş** isek. her şeyden evvel gevşeyen ahlâk nizamı ve kendi günahlarımıza bakmalıyız...

Şimdi bir miktar daha maskeli muharririn insafsız ve komiteci yazılarını takip edelim:

«Abdulhamîd'in istibdadı artık tahammül edilmeyecek bîr dereceye gelmişti. Bu kabusu mezalimi milletin ser felâketinden kaldırmadıkça ümidi necat ve selâmet imkân haricinde idî. Abdülhamid'in izalei vücuduna teşebbüs eden fedakâran-ı vatan **Yıldız** meydanını müthiş bir bomba tesîrile mahuf zelzeleler içinde bıraktıkları zaman. Abdülhamid yine tabiisi hayata muvaffak olmuş, ciğerleri parçalanan çocuklar, kanlara boğulan askerler, duvarlara **yapışan** insan beyinleri, kanlı et parçaları **arasından** bir heyulay-ı zulm-u îtisaf halinde sarayına dönmüştü. Artık

ondan sonra mahbesler, zindanlar tekrar açılmış, kafiye mazlûmîn gözlerinden hun-u teessür akıtarak meçhul u-fuklara doğru gönderilmeğe başlamıştı..

Abdülhamid, Osmanlı milletinin felâketine hizmet ediyordu...

Bu kitâb bu minval üzere daha sabitelerle devam edip gidiyor. Kitap tek kelime ile hülâsa edilirse şu çıkar: Sultan Abdülhamid'e hücum ve taziriz. Peki, 31 Mart faciyesi nasıl tertip edildi, kimler hazırladı, padişahın bundaki rolü nedir, buna dair tek satır yazı yok ve olamayacaktır. Onu, o hâilenin sırlarını biz açkılıyacağız. Onun için işi esasından ve kökünden, red ve cerh edilmeyecek şekilde ele aldık.

Yalnız garezkârlığı ve yalanı tesbit etmek için şu noktalara balmumu yapıştırmadan geçemeyeceğiz:

İsmi saklıyan muharrir diyor ki:

Sultan Hamidin vücudunu ortadan kaldırmak isteyen FEDAKÂRAN-I VATAN muvaffak olmadı.

Hangi fedakâran-ı vatan? Yıldızda bir cuma selâmliğından sonra padişahın arabasına bomba atanları millet Ermeni Taşnaksâğan fedaileri zannediyordu. İslâmı saran tehlike kitabımızda tebellür ettirdiğimiz gibi yeni ve kafi vesikalar göstermiştir ki, bu suikast Macaristan'da Siyonistler tarafından hazırlanmış ve bu işe on üç bin altın sarf edilmiştir. Cumhuriyet gazetesinde İki Devrin Perde Arkası tefrikasını yazan Teşkilâtı Mahsusa Reisi Miralay Hüsameddin Ertürk Bey de bunu böylece tesbit ve tekit etmiştir.

Bu neşriyat böylece elli altı yıl fasılsız devam etti, gitti... Araya yüzlerce makale de girdi. Fakat hiç biri Sultan Hamid'i itham etmekten ileri geçmedi ve... 1955 yılında «Millî Tesanüt Birliği» de küçük bir broşür yayınladı.

Cemiyetimizin çeşidli gailelerle muzdarip bulunduğu

bir devirde acaba bu mevzuu kurcalamakta ve canlandırmakta ne mânâ vardı? Okuyucularım bunu satırlar arasından ve bu kitabın metninden kolayca bulup çıkarabilirler.

«31 Mart Vakası» adını taşıyan bu broşürden de bazı parçalar alalım:

«31 Mart vak'ası tarihimizin kanlı sahifelerinden biridir. Bu korkunç ayaklanmayı muhakkak bir çok sebepler meydana getirmiştir. Fakat bunlar içinde en ağır basanı', DİNİ HİSLER'in ve mukaddesatın en bayağı, en haris menfaatler adına insafsızca, hâince sömürülmüş, olmasıdır.

31 Mart, âdi politikacılar, SOFTA'lar ve istibdat artıkları tarafından zehirlenmiş, iğfal edilmiş, cehaletleri yüzünden hakikî menfaatlerini idrakten âciz masum halkın ve askerinin şuuruz bir şekilde ayaklanmasını ifade eder.

Bu yazıda ne miktar hakikat payı var? Belki hiç! Bu yazıda diğerleri gibi 31 Mart'ı hazırlayan gizli kuvvetlerden ve asıl müsebbiblerden tek kelime ile bahsedilmemiştir. Dinî hislerin ve mukaddesatın büyük rolü **olduğu** sözü binlerce defa tekrarlanmıştır, İngiliz Elçisi hile hatıratının bir yerinde SOFTALAR diye çatıyor ve sonra işine geldiği ve onları figüran olarak kullanmak icap ettiği zaman da İstanbul'un münevver insanları diye tevşif ettiği talebei ulumu birer HÜRRİYET fedaisi diye ellerine âyât-ı Kur'aniye vererek, Meşrutiyet uğruna sahneye sürüyor. Şurada bir günahımızı itiraf etmek lâzımdır ki bizde bazı haris siyaset adamları bazı cahil zavallı lan zaman zaman dini siyasete âlet etmişler ve Türk milletinin safiyet ve imanından istifade etmişlerdir. Hattâ FARMASON'lar bile bedbaht ve îmanı zayıf bir şeyhülislâmı Mason birader yaparak onunla kitleyi uzun zaman oyalamışlardır. Bunun sebebi basittir. Milletimiz dini bütün müslüman, hassas ve asildir. Onun mukaddesat his-

lerini gıcıklamasına vicdanları razı olan nice siyaset eadamları nice mürşit rolüne çıkan sahtekâr muharrirler ipliklerini hep bu maske ile boyamışlardır. Bu silâh icap ettiği zaman aksi taraftan da kullanılmıştır. Bir yüz karası olan Malatya hâdisesi dolayısıyla ben de, yakından uzaktan hiç bir alâkam olmadığı halde fırsatı ganimet bilerek bir solukta, çocuklarıma veda bile etmeden Malatya'ya sürüldüğümüz zaman tevkif müzekkeresi kesecek olan hâkim:

— Dini siyasete âlet etmişsiniz, demez mi?

Yerimden üç adım geri fırladım ve dedim ki:

Yanlışlık etmişsiniz. Bu ben değil. . . . beydir. Ben el-hamdülillâh müslümanın. Dinim âli ve münezzehtir. Siyaset ise kirli, mülevves bir şey. Ben bu kadar ulvî bir mevzuu çirkefe atacak yaradılıştaki bir insan değilim!..

Amma iş bir kişi ile biter mi? Tarih boyunca bizim âlemimizde bu oyun oynanıp gitmiştir.

Bu günahı yalnız din adamlarına yüklemek insafı ve âdil bir hareket değildir. Bizde Tanzimattan beri hüküm süren müslüman düşmanlığının en bâriz şekli en küçük fırsat ve bahanelerde din adamlarına tecavüz etmek olmuştur.

Son çeyrek asrın Türk gazetelerine bakınız, müslüman din adamlarını ne iğrenç şekillerde resimlendirmişlerdir. Onların çoğunu hangi sermayelerin desteklediğini artık içimizde bilmeyen kalmamıştır.

Beni İsrâil hükemasının protokollarında bir madde var, der ki: «Halk arasında hürmetle yâd edilen insanlar hakkında çeşitli yalanlar uydurarak onları kitlenin gözünden düşürmelidir.»

Bu madde fasılasız tatbik edilmiştir. Bir memlekette ilim ve irfan ilerlemedikçe ve halkın kültürü olup bitenlerin mânasını anlayacak seviyeye yükselmedikçe böylece de devam edip gidecektir.

31 Mart bunun en canlı misâlidir. Aşağıda tafsilâtını göreceğimiz, gibi entelijens servis, siyonist, dönme, itti-hatçı ve MASON'lar hep elbirliği ederek din ve şeriatı ile ri sürerek birkaç masumu kandırmış, kendileri de sarıklı ve nefer kıyafetine girerek ateşi alevlemişler ve sonunda da bu ateşte biçare bedbaht kurbanlarını yakmışlardır. İstiklâl Savaşında din adamlarının hizmetlerini kim inkâr edebilir. Sebilürreşad'da «Dört Sarıklı Kahraman» başlığı altında yazdığım müteaddit makalelerle dini bütün insanların kahramanlıklarını tebellür ettirmeğe çalışmışım Tek-rar ediyorum: Millî Mücadelenin ilk süvari alayını (Demir Alay) ismiyle bir sarıklı olan İsparta mebusu Hâfiz İbrahim Bey kurmuştur. İkinci Süvari Alayını da (Çelik Alay) ismile Afyon meb'usu Hacı Şükrü Bey kurmuştur. Buna müvazi olarak, yine insanların mukaddes ve ulvî hislerin-den istifade etmek için bazı kimselerin sarık sarıp cübbe giyerek halkı kendilerine celb yolunu tuttukları görül-müştür.

Demek oluyor ki bazı siyaset adamları işlerine gelin-ce dini maksatlarına âlet ediyor, işlerine geldiği zaman da var kuvvetleriyle dine hücum ediyorlar...

Yepyeni bir eserden de birkaç satır alalım: Bu yeni eser, 1955 tarihinde basılmış olup. müellifi, bir sarık-lıyı Yunan casusu yapan «Vurun Kahpeye» kitabının da muharriri olan Halide Edip Adıvar'ın «Türkiye'deki Şark. Garb ve Amerikan Tesirleri» ismini taşımaktadır. 84 ün-cü sahi fesinden şunları alalım:

«Kısmen ecnebî devletler tarafından ihya edilen, tef-rika yaratan propagandalar, kısmen Abdülhamid'in el al-tından idare ettiği rivayet edilen irticaî hareketler, biraz da İttihatçıların tecrübesizliğinden doğan siyasî becerik-

sizlikler 31 Mart îsyanını ortaya attı. Bu isyanın faal unsuru ordunun içinde idi ve çok kanlı ve çirkin hâdiselere yol açtı...»

Görülüyor ki fasılasız devam eden neşriyat, aradan yıllar geçtiği halde hâlâ bir tek gaye takip ediyor:

«Sultan Hamidi itham ve diğer hakikatleri sükûn ve nisyana terk,..»

O halde başka kimsenin temas etmediği ana mevzua gelmeden evvel Sultan Abdülhamid'in şahsiyetini lâıkiyle tebellür ettirmek mecburiyeti hasıl oluyor. Şimdiye kadar hep aleyhindeki yazılan okuduk. Biraz da başka muharirleri dinleyelim. Bunların başına Türk olarak en salâhiyetli şahsiyet olan tarihçimiz İsmail Hami Danişmend Beyin günlük bir gazeteden bir yazısını alıyorum:

SULTAN HAMİD'İN UNUTULMAZ HİZMETLERİ

İkinci Meşrutiyetten Cumhuriyet devrine intikal etmiş tuhaf bir siyasî an'ane vardır: İkinci Abdülhamid'e körükörüne söğüp saymayı cülusundan itibaren aleyhine tertip edilen ve hattâ bazıları halî' fetvasına bile geçirilen klâsik iftiraları ikide bir tekerleyip durmayı İnkılâpçılık, Halkçılık ve bilhassa Garpcılık icâbâtından sayan marazî bir zihniyet teşekkül etmiştir! Hele bizim şu (Yeni Câhiliyyet) devrimizde onu müdafaa etmek şöyle dursun, bahsi geçerken bîtaraf davranmak bile vatan hainliği, mürtecilik, yobazlık ve şaire sayılır! Fakat tarih ilmi öyle bir kervandır ki, ancak bu gibi Cahiliyyet yaygaralarına kulak vermeyerek ilerleyebilir ve ilerlemektedir. Çünkü hakikatin şiarı daima ilerlemektir.

Dünya tarihinin kaydettiği bütün hükümdarlar gibi Sultan Hamid'in de birtakım taksiratı vardır: Fakat bunun böyle olması onun bütün iyilikleriyle hizmetlerini inkâra nasıl vesile ittihaz edilebilir 32 sene, 7 ay, 27 gün süren saltanat devrindeki icraatı bîtaraf bir nazarla tetkik edildiği zaman, hasenatının seyyiâtından çok ve hattâ pek çok olduğu derhal meydana çıkmaktadır. 1909 senesi 27 Nisan Salı günü zevali saat biri otuz iki dakika geçe yâni şimdiki tabiriyle 13:32'de maatteessüf tahtından indirilmesi devletin başına sonsuz belâlar getirmiş olan Sultan Abdülhamid-i Sani'nin hal'inden itibaren 47 yıl geçip 46 İnci sene başlarken, tarihin hatırlıyacağı en mühim hakikat işte şudur: Bu memlekette Garp kültürüyle medeniy-

yet nâmına ve varsa, hemen hepsi Sultan Hân **din** esedir.

En büyük Osmanlı padişahlarından olan ikinci Abdülhamid'in eserleriyle medenî te'sisatı tahmin edilemeyecek kadar çoktur. En büyük iyilikleri Maarif sahasındadır: Memleketin kültür seviyesini yükselten, Sultan Hamid'dir. Mekteb-i Mülkiye = Siyasal Bilgiler Fakültesi. Mekteb-i Hukuk = Hukuk Fakültesi, Fen ve Edebiyat Fakültelerinden mürekkep Dârülfünun = Üniversite, Sanayi-i Nefise Mektebi = Güzel Sanatlar Akademisi, Hende-se-i Mülkiyye = Teknik Üniversitesi, Dâr-ül-Muallimin-i Aliye ss Yüksek Muallim Mektebi, Mâliye Mekteb-i Alisi, Ticaret Mektebi ve Halkalı Ziraat Mekteb-i Alisi gibi yüksek tahsil müesseselerinin hepsi Sultan Hamid devrinde onun şahsî himmetiyle kurulmuştur. Bunlardan başka Ticaret-i Bahriyye, Orman ve Maadin, Lisan, Dilsiz ve A'mâ mektepleriyle Dâr-ül-Muallimât == Kız Muallim Mektebi ve Kız Sanayi mektepleri de onundur. Bilhassa garp tarzındaki ilk ve orta tahsilin hakikî çoğunda İ'dâdiler = Liseler açtırtıp bunlar için hususî mütehassis getiren Sultan Hamid'dir: Bütün vilâyetlerle sancaklara neler yaptırmış ve kazalarda Rüşdiyyeler — Orta mektepler kurdu muştur. Yalnız İstanbulda açtırdığı liselerin sayısı altıdır. «İbtidâî» denilen ilk-mektepleri köylere kadar sokan da odur. Rüşdiyye derecesinden itibaren ecnebî dil tahsilinin mecburî tutulması da onun devrindedir. Bunlardan başka birçok vilâyetlerde Dâr-ül-muallimler ve bazı vilâyetlerde hukuk ve harbiye mektepleri açtırmıştır. Kurduğu kültür müesseseleriyle binalarının en mühimleri Müze-i Hümayun == Eski Eserler Müzesi, Askerî Müze, Bâyezid Kütüphanesi-i Umumisi, Yıldız Kütüphanesi ve Haydarpaşa Tıbbiyesidir ? kendi kesesinden yaptırdığı Şişli Etfâl Hastahanesiyle te'sis masraflarının büyük bir kısmını tevsiye ettiği Dâr-rûlâceze, Yeni Postahane Çem

berlitaş'da sonradan Maarif Nezaretine tahsis edilen Dârülfünun binası ve bilhassa İstanbul'un büyük bir kısmını susuzluktan kurtaran Hamidiye suyu hep onun hayratı ve eserleridir.

Bütün memlekette Ticaret, Ziraat ve Sanayi Odaları, Sultan Hamid zamanında kurulmuş, Anadolu ve Rumeli **demiryollarının** büyük bir kısmı o zaman ikmâl edilmiş, Hicaz ve Basra telgraf hatları temdid olunmuş, yolsuz Anadolu'da bir şose şebekesi vücuda getirilmiş, Ziraat Bankaları kurulmuş, muhtelif şehirlerde atlı ve elektrikli tramvaylar ve muntazam rıhtımlar yapılmış, Feshâne ve Hereke fabrikaları genişletilmiş ve Yıldız Çini Fabrikası açılmış ve bilhassa sırf İslâm âleminin ianesiyle Şam'dan Medine'ye kadar muazzam bir eser olan Hicaz demiryolu yapılıp işletilmiştir.

Sultan **Hamid'in** askerî ıslâhatı da çok mühimdir. Bu nun için Almanya'dan muallimlerle mütehassıslar getirtmiş, Alman ordusunda tecrübe görmek ve yahut ikmal-i tahsil etmek üzere zabitler göndermiş askerî rüştiyeler ve liseler açtırmış ve Türk ordusunu yeni silâhlarla teçhiz etmiştir. Sultan Hamid'i tahtından indirmiş olan komitacılar bile onun kurduğu mekteplerde yetişmişlerdir.

Bütün bunlar ve bunlar gibi daha bir çok eserler nasıl inkâr edilebilir ve inkâr edebilmek için insanda nasıl bir ruh olmak lâzımgelir?...

Tarih mevzuunda en büyük salâhiyeti olan bir kalemin yazısını okuduk. Okuyucularıma ele geçmesi çok zor olan başka bir vesika da arzedeceğim.

Bu vesika «ONDOKUZUNCU ASIRDA RUSYA VE TÜRKİYE» adlı kitaptan alınmıştır. Bu kitabı yazan meş-

hur kadın muharrir ve zamanın kıymetli yazarlarından olup, Amerika'da doğmuştur. «19 uncu Asırda Fransa», «Prenses Amelie» gibi tarihî kitapları ile şöhret bulmuştur. Sultan Abdülhamid'den bahseden bu kitâb 1894 senesinde yazılmıştır. Muharririn adı, ELİZABETH WORMELEY LATIMER, olup kitap, A. C. Mc. Glurg ve Kumpanyası, Şikago, Illinois, U.S.A. da basılmıştır.

Kısım 14, Sayfa: 356 arası. Sultan Abdülhamid.

31 Ağustos 1876 da Abdülhamid Osmanlı tahtına geçti. Türk tarihinin en karanlık ve buhranlı bir zamanında bu muazzam mesuliyeti üstüne alıyordu, tahta geçmesin, den 18 ay sonra Rus orduları Ayastafonos'a dayandılar ve onu muahedeye zorladılar. Sultan ister istemez Berlin **Kongresinin** kararlarını kabul etti, fakat bu ona bir şey öğretmiş oldu dost görünen düşmanlara inanmamak ve yabancı devletlerle memleketini bağlayacak paktlara girmemek. Bu en hassas devrede tahta geçmek talihsizliğine uğrayan Sultan Abdülhamid çok çalışkandır, vezirlerini fersah fersah geride bırakan bir enerji ile çalışır. Kraliçe Viktorya gibi bütün otoriteyi nefsinde toplamıştır, okumadan hiç bir şeyi imza etmez, bütün Avrupa gazetelerini tercüme ettirerek okur, böylece kısa bir zamanda bu imparator yüksek derecede bir diplomat olduğunu ispat ederek, mahvolmakta olan koca Osmanlı İmparatorluğunu, fevkalâde idare etmiş, ve hattâ islah ederek yükseltmek için uğraşmağa başlamıştır. Sultan Abdülhamid hakkında benden daha bilgili olan meşhur lisan profesörü ve Budapeşte Üniversitesi Reisi Macar âlimi Prof. Arminius Vambéry'dir. Prof. Vambéry, 1860 senesinde Türkiye'yi ziyaret etmiş, güzel Türkçesi ile Sultanın itimadını kazanmış sayılı Avrupalılardan biridir, yazdığı kitabında »Sultanı şöyle tasvir ediyor:

«Demir gibi irade, makul bir akliselim, insana çok tesir eden gözler ve Osmanlı terbiyesini temsil eden son de-

rece kibar ve nazik tavrı hareket: İşte Sultan Abdülhamid. **Yalnız** kendi yorgun imparatorluğu hakkında muazzam bilgiye sahip olduğunu zannetmeyin. Avrupa, Asya, Afrika ve hattâ Amerika hakkında da geniş malûmata sahip ve buralarda olup biten hâdisat ile yakinen ilgilidir. Eğer Avrupayı muazzam bir istilâdan kurtaran kimdir diye sorarsanız hiç çekinmeden Osmanlı İmparatoru Sultan Abdülhamid'tir diye cevap veririm. Ve emin olun bunda mübalâğa etmiş olmam. Her taraftan, Rusya'dan ve diğer Avrupa devletlerinden gelen bütün teşviklere, «Sulh hükümlerin en büyüğü» ata sözü ile cevap vermiştir. Sultan kendisi o kadar mütevazî ve kibardır ki bu hali ki bu hali beni hayrette bıraktı, mevkii iktidarına ne zaman temas etmek istedi ise ben buraya geldiğimden beri diye **konuştu**, hiç bir vakit hükümdar ve Sultan olduğunu karşısındakinin yüzüne, diğer Avrupa kıralları gibi defalarla çarpmamıştır. Gayet sade giyinir, şatafat ve süslü şeylerden hoşlanmaz. Aynı zamanda dinine de çok bağlıdır. Dini reislerle ve ulemaya sık sık ihsanlarda bulunur aynı zamanda Rum ve Ermeni Patriklerini de çağırır ve ihsanlarda bulunmağı unutmaz. Bazı Avrupalı siyaset adamları Sultan Abdülhamidi mustaassıp ve Hıristiyan Düşmanı diye tanıtmak istemişlerdir, bunun kadar saçma bir şey olamaz. Bir Sultan ki, imparatorluğunun Maliye Nazırını ve Sarayının başdoktorunu Hıristiyan tebaası arasından seçerse ve bu önemli mevkileri Müslüman olmayan bu Rum ve Ermeni şahıslara teslim ederse o Sultana mutaassıp, yobaz ve Hıristiyan düşmanı demek en ahlâksızca bir yalan ve haksızlıktır.

Avrupalı sefirleri ve mühim şahsiyetleri ve hattâ kendi Hıristiyan tebaasından ileri gelen kimseleri misafirperverlikle kabul eden, İlk Osmanlı Sultanı Abdülhamid'tir. O, Osmanlı tarihinde heykelcilik ve ressamlığı alenen teşvik ve terakki ettiren İLK OSMANLI HÜKÜMDAR

RIDIR. Bu sanatlar Müslüman akidesine aykırı olduğu halde, Sultan Abdülhamid, dünyada ölmez eserler bırakan bu san'atkârların artık Türkiye'de de geliştirilmesi zamanı geldiği kanaatine vararak, bunları teşvik etmiştir. Bir gün ziyaretine gidip huzuruna kabul edildiğimde, bana iftiharla, İstanbul Güzel Sanatlar Mektebi talebelerinden birinin yapmış olduğu bir tabloyu gösterdi, îtimâd ile söyleyebilirim ki, eğer Türkler bu büyük hükümdarlarının çizdiği yoldan ayırmaksızın böyle ilerlemeğe devam ederlerse ve siyasî bir şekilde buna bir mâni çıkmazsa yakında tekrar eski şevket ve kudretlerini elde edecekler ve daha fazla olarak kültür ve ekonomik sahada Avrupalı devletler seviyesine çabucak ulaşacaklardır.

«Bu sebepten dolayıdır ki» dedi Majeste, «Şimdilik en büyük emelim sulhtur, modern sosyal ve politika hayatına göre olan mekteplerde yetiştirilecek sivil personelin bunda büyük rolü olacaktır. Bu sulhu idame ettirebilirim ancak o zaman, geçmişin zorluklarını yenmeğe doğru esaslı bir adım atmış olacağız.» **Sultann** bu fikirlerindeki emeli yavaş yavaş tahakkuk etmektedir. Bütün millet yeni bir devre doğru ilerlemektedir. Lisanda ve edebiyatta mühim terakki ve değişiklikler meydana gelmiştir, ben bu yazımı yazarken masamın üzerinde bana tetkik için verilmiş birkaç Türk eser var bunlar Sultanın emri ile basılmış yeni, ekonomik, tarihî, astronomik ve coğrafi kitaplardır, bunlar hakikaten şayanı dikkat ve takdir eserlerdir. Avrupa'nın en yeni ve modern ilim menbalarından fikirler alınarak yazılmışlar ve memleketin liselerine ve millete sunulmuşlardır. Tabîdir ki, Osmanlı Devletinin tam mânası ile kalkınması için daha çok şeylerin yapılması icap ediyor, fakat Sultan Abdülhamid bunları görmüş ve anlamıştır, tebasının gerek maddî ve gerek ruhî bakımından gelişmesini temin etmeğe uğraş-

maktadır.

İktidara gelişinden bir ay sonra Meclisi Mebusanı fes-
hi dolayısıyla ona amansız bir despot demişlerdir. Bu
mevzuda bir gün bana şunları söyledi: Avrupa'da asır-
lardan beri liberal fikirlerin yerleşmesi basamak basa-
mak hazırlanmıştır. Burada ise, bu fikirleri Asya'nın
kuru ve yağmur düşmez topraklarına ekmemi istiyorlar
ki, bu topraklar bu nebata henüz müsait değildir. Bırakı-
nız, taşları ve dikenleri ayıklayayım, toprağı havalandı-
rayım, sulayayım, nnki yağmur Asya'da o kadar bol de-
ęildir, ondan sonradır ki bu yeni nebat bu ülkede neş-
vnema bulabilecek ve tehlikesiz gelişecektir; ve inanı-
nız bana bunun gelişip kuvvetlenmesinden ben herkes-
ten daha çok memnun ve mütehassis olacağım.

Trkye'nin bugünkü vaziyetine artık gözlerimiz
kapalı bakmamalıyız. Sultan Abdülhamid'in samimiye-
tinden ve vatanperverliğinden hiç şüphem yok, artık
daima Müslüman Türklerde kusur arayacağımıza bu
şarklı Hükümdara ve ülkesine emniyet ve dostlukla bak-
mamız icap eder (Macar Profesörü Arminius Vambery'-
nin Türkiye ve Sultan Abdülhamid hakkındaki intihala-
rından alınan kısım burada sona erer.)

* * *

Amerika Birleşik Devletleri dahil harbinin kahra-
man ve namlı kumandanlarından General L. Wallace, o
zamanın Osmanlı İmparatorluğunda Amerika Büyükelçisi
idi. Kendisi Sultan Abdülhamid'in yakın dostu ve takdir-
krı idi. Ondan sonra Türkiye'ye elçi gönderilen Ameri-
kalı Mr. S. S. Cox dahi Abdülhamid Hanı çok metheder,
şimdi Mr. S. S. Cox «Bir Diplomatın Htraları» adlı ki-
tabında Sultan hakkındaki intibalarını yazalım: «Kendi-
si orta boylu, tam bir Türk tipidir. Siyah sa ve sakallı-

dır. Gözleri son derece mânâlı ve ifadelidir. Hareketleri son derece zarif ve hattâ utangaçtır. Şahsî kudreti ifade eden alını geniştir, iyi ata biner. Aile zinciri hiç kopmadan on üçüncü asıra kadar uzar. YERYÜZÜNDEKİ HÜKÜMDARLARIN EN ÇALIŞKAN, İHTİMAMLI, DÜRÜST, VİCDANLI VE MÜTEYAKKIZLARINDAN BİRİDİR. Herkes ile âdil ve dostça görüşür. Her kelimesi iyi kalpliliği ve zekâyı ifade eder. Sabahlan erken kalkar, resmî muhasebe ve günlük raporları bizzat tetkik eder; saat sabahın beşinde, resmî işleri bitirdikten sonra harp görmüş beyaz atı, Ferhan'a biner ve parkta gezinir. Sultanın tahta oturmasından sonra imparatorluğun akıllı ve dürüst bir hükümdar kazandığı belli idi. Son üç asırda Türklerin inkılâplarını bizzat tetkik ettim ve kanaat getirdim ki, halis bir Türk olan Sultan yavaş ilerlemekte olan Türk inkılâbına, ileri fırlayacak sademeyi verecek şahıstır. Bu sademe ile memleket ışığa hürriyete ve yeni medeniyete gark olacaktır. Türk hükümetinin başındaki şahsın dürüst, maksatlı, sarîh anlayışlı ve tereddütsüz bütün vaktini milletinin hizmetine hasreden bir kimse olması iyi bir işarettir. Kendisi sevimli bir şahıs olarak kalmayıp aynı zamanda devlet işlerinden fazlası ile anlar. Hassas bir kalbi vardır. Ülkesi içersinde bulunan türlü ırk ve dine karşı müsamaha fikrini desteklemesini diğer kibirli devletler birazcık kopya etseler çok yerinde hareket etmiş olurlar.

«Amerikalı Elçi Mr. Cox'un «Bir Diplomatın Hâtıraları» adlı eserinden alınan parça burada nihayete eriyor.

Bu kısımdan sonra muharrire Elizabeth W. Latimer, kısım XIV do Sultan hakkında kendi fikirlerini yazıyor.

Tahta gelir gelmez, iktisadî bir düşünüşle sarayın masraflarını kısıyan Sultan, bu şekilde hareket eden ilk Osmanlı hükümdarıdır. (Sahife: 350).

Abdülhamid'in karşılaştığı en büyük zorluk, etrafın-

da münevver ve dürüst kimselerin yokluğu idi, ki halkın refahı için tatbik edilecek plânlarda böylelerine ihtiyaç vardı. Bu noktayı gayet iyi bildiği için mektep sistemlerinin daha geniş ve mükemmel olmasına çalışıyordu. Sene-lerdenberi Türkiye'ye gelen seyyahların bildirdiklerine göre en fakir Türk bile okumasını ve yazmasını bilmektedir, fakat bu yalnız Kur'anı okumaktan meydana gelmektedir. Abdülhamid'in idaresinde daha tekâmül etmiş tedrisat ile gerek kendisinin ve gerek kendisinden sonra geleceklerin daha namuskâr ve zeki mülkiye memurlarına sahip olup memleketin uzak köşelerine bunları gönderecek duruma geleceklerini defalarca işaret etmiştir (1). (Sahife: 353, 354)

Sultan vicdanlı ve merhametli bir şekilde adalet yapmak taraftarı idi... Mithat Paşa meselesini görüşen bir konseyde, Sultan etrafındaki vüzeraya Mithat Paşa hakkında fikirlerini sormuştur. İki kişi, Mithat Paşanın derhal öldürülmesini istemişlerdir. Fakat Sultan, kan peşinde koşmuyordu. Mithat Paşanın Arabistan'a sürülmesine karar verildi. (Sahife: 343).

(Muharrire, o günlerde neşir edilen ve Abdülhamid den bahis eden bir İngiliz mecmuasından parçalar alınmıştır.) (Aşağıdaki parça İngiltere'de neşir edilen «Loisure Hour» mecmuasından alınmıştır.)

Halk Abdülhamid'i sevdiği gibi az sultanı sevmiştir. Hakikaten bu sultan, halk için yeni bir tip sultandır ve halk da bu vaziyeti hakkile müdriktir. Kendisi vaktini kariyelerin arasında haremde geçirmemektedir. O hakikaten halkın işleri ile alâkadar olmaktadır. O, hükümetin diz-

(1) Mukadderatın garip bir çilvesidir ki, Sultan Hamid'i ecnebî propagandalarına kanıp devirmek isteyen, vatani yıkan insanlar işte onun tesis ettiği yüksek mekteplerde okumuş olanlardır.

ginlerini etrafındaki dalkavukların eline bırakmak niyetinde değildir, kendisi bütün resmî işleri tetkik etmekte ısrar etmektedir. (Sahife: 355).

Bütün Amerikalı ve Avrupalı seyyahlar ve onu gören ecnebler gözlerinde şüpheli nazarlar olduğunu söylerler, bilindiği gibi olağanüstü bir ihtiyat sahibidir. Bu da kendi emniyeti içindir. Bu bahiste onun çekingenlik değil fakat vatanperverliği galebe çalar ve bu da alkışlamağa değer. Çünkü Türkiye'nin yegâne ümidi odur, — Hükümdarlarda bir değişiklik muhakkak ki bir karışıklığa sebep olacağı gibi Sultanın inkılâp projelerini de aklamete uğratacaktır. Günümüzde, dünyanın hangi hükümdarı ve hattâ reisicumhuru bu ihtiyat tedbirlerini almıyor sorarım size?

(Yukarki bütün malûmat Elizabeth Wormeley Latimer'in «19 unca Asırda Rusya ve Türkiye Münasebetleri» adlı kitabından alınmıştır. Basan A. C. Mc. Clurg ve Kumpanyası Şikago Illinois USA'da 1894 senesinde yazılıp neşir edilmiştir.)

Bundan 62 sene evvel Amerikada basılmış olan bir eserde müellif ve daha bazı mühim şahsiyetlerin bîtaraf düşüncelerini su katmadan olduğu gibi yukarıya aldı. Bu sayededir ki kırk sekiz senedir çözülemiyen ve gün geçtikçe bütün bütün karanlıklara bürünen sırların iç yüzünü aydınlatmış olacağız...

Ele geçmesi mümkün olmayan başka bir kitaptan da bazı parçaları aşağıya alacağım. Bu kitap (İD MURBİ TUS LAVO KOMONİSTİLU MİDENİSMU) ismini taşımaktadır. Yunan Erkânıharbiyei Umumisi Albaylarından Leonidas Buvas tarafından yazılmış ve 11 Mart 1949 tarihinde yalnız Yunan ordusu subaylarına mahrem olarak dağıtılmıştır. Bu eserin 28 nci sahifesinde şöyle denilmektedir:

«Siyonizmin millî menfaatlerini korumak ve inkışafı-

nı tahakkuk ettirmek için binlerce seneden beri bütün temiz milletlerin karşısında desiselere baş vurarak onları gafil avlamak için riyakârane bir tarzda faaliyet göstermişlerdir. Her nereye göç ettilerse oraların halkının dini **milli** mevzuatına nüfuz edip DÖNME'liğin icaplarını ifa edip semere elde etmekte asla güçlük çekmemişlerdir.

... Balkanlardaki slav komitecilerini senelerce siyonistler himaye etmiş ve bu azgın vampirleri TÜRK'lerle meskûn yerlere sevk edip on binlerce suçsuz biçare insanı pek fecî şartlar altında öldürtüp bundan zevk almışlardır.

Siyonistler tarafından tesis edilen anarşist komiteler, Paris ve Londra gibi yerlerde meydana getirdikleri organizasyonlar vasıtasıyla Avrupalıların nazarlarını Balkanlara tevcih ettirmişler ve bunda muvaffak olmuşlardır...»

Kitabın şu parçasını okuduktan sonra senelerden beri daimî bir huzursuzluk ve şuris kaynağı olan Balkanlardaki ihtilâl ateşini körükleyen ve komitecileri destekleyenlerin Siyonistler olduğu anlaşılıyor. Bu oyunu bizden acaba kaç kişi sezmiştir? Hiç! Şimdi anlaşılıyor ki 31 Mart vesilesiyle İstanbul'a üşüşen Bulgar komitacıları Sandaneski'leri hep düşmanlarımız desteklemişler ve beldele padişahı (Çarigrad) olan İstanbul'a onlar göndermişlerdir. Eh ölüm uykusu bu kadar olur!... Kitabı takip edelim:

«Siyonistlerin tanzim ve tertibi ile sahai tatbîka koydukları terrör ve katliâm metotları meyva vermeğe başlayınca, ellerindeki bütün imkân ve vasitalara dayanarak OSMANLI'lar aleyhindeki faaliyet arttırıldı. Siyonistlerin şeytanî emellerine vasıta olmayıp, kendilerine karşı imanlı bir azimle mukavemet gösteren yüksek diplomat İkinci Sultan Abdülhamid'e Kızıl Sultan ismini takıp aleyhine cephe almaya ve kendisini idaresi altındaki gayrı müslimlere fena muamele ettiği ve onları tedhiş ile pe-

rişan ettiği şayiasını yaymağa başladılar.

Makedonyadaki Slav komitacıları 1902 yılında Manastır, Üsküp, Doyran, Gevgili ve Selanik gibi şehirleri ve şehirler arası münakalât ile muhaberatı kısmen mura-kabalarına almışlardı...

Bu tarihlerde komitacıların faaliyetleri neticesinde 950 Yunanlıyı gayet fecî şekilde ölüme mahkûm etmeleri mühim bir hâdisedir.

Namertçe, riyakârca hareket etmeyi kendileri için intibah telâkki eden siyonizm, Balkanlı kaatil tıynetleri Osmanlılara karşı mücadeleyle icbar ederken bunlara Slav kahramanlık payesi tevcih etmekten de geri kalmamıştır.

29 uncu sahifeye geçiyorum:

Osmanlı zaptiyelerinin devamlı takibatına maruz ka-lan çeteci haydutlar kendilerini tehlikede hissedince kur-tuluş çaresi bulmak için siyonist teşekküller'ine başvu-rup Moskova'nın Türkler üzerine siyasî baskısını arttır-mak ve affi şahaneye mazhar olmak istemişler ve muvaf-fak da olmuşlardır.

Çarların siyasî tazyikinin neticesi olarak nihayet 1903 yılında affi şâhâne ilân edilmiştir. Bu afini ilânını gani-met bilen haydutlar Türk jandarmasına silâhlarını teslim etmekle serbest hayata kavuşmuşlarsa da tedhiş faaliye-tinden asla vazgeçmemişlerdir.

Bu şahane afdan sonra asayışi bozan komitecilerin ıslâhı nefis ettiklerine inanan devlet ricali nihayet Selânik-te, Osmanlı Bankasına ve askerî sivil binalara, liman-daki ecnebî vapurlarına karşı bomba ve dinamitlerle ya-pılan tecavüzler akabinde hakikati anlayabilmişlerdir.

1903 yılı'nın Nisan ayında vukubulan bu hâdiselere Türk ordusu müdahale etmek mecburiyetinde kalmış ve asayışi güçlkle temin etmiştir.

Dünyanın herhangi bir yerinde olursa olsun vukua gelen ihtilâl, tehcir, tethiş ve tezyif hareketlerinde siyo-

nistlerin büyük rolleri vardır.

Asırlardan beri insanlığın bu mahlûklar yüzünden maruz kaldığı elem ve ızdıraplar ve fecaatlerden kurtulmak için bütün beşeriyetin de onlar gibi müttehit ve teşkilâtli olması lâzımdır.

Yeryüzünde yaşayan her aklı selim sahibi sunu iyice bilmelidir ki, eğer bizler millî, dinî ve insanî harslardan ilham alıp da şer kuvvetlerinin kaynağı olan gizli ve beynelmilel bozguncu teşkilâta göğüs germezsek insanlığın mukaddesatına hıyanet etmiş oluruz.

30 uncu sahifeye geçiyorum:

Siyonist karşımıza bazan müslüman, bazan da hıristiyan kisvesi ile çıkar, bizleri ağına düşürüp kendisine bent etmeğe çalışır. Bunda muvaffak olursa bizden kendileri için istifade temin eder. Eğer bizi ağına düşüremez ve kandıramazsa derhal imhaya teşebbüs eder.

Siyonist; karşısında muhasım görmeğe tahammül edemez. Zira o ister ki; her sahada hürmet ve itibar ve imtiyaz yalnız onun olsun.

Bütün insanlık âlemi felâketlerin kaynağı olan siyonizmin tehlikesini sezmiş ve ona karşı koruma tedbirleri almıştır. İnsanlığa müjdelemelidir ki siyonizm son senelerde müşkül duruma düşmüş ve akıbetinin yaklaşmakta olduğunu sezmiştir. Pariste siyonist Makedonya komitecilerinin 1907 yılında neşrettikleri «Crimes Bulgares Contre les Orthodoxes dans les Vilayets Makedoniens» (1) gibi eserleriyle bir taraftan biz Rumları, diğer taraftan da Türkleri rahatsız ediyorlardı.

Sultan Abdülhamid'i devirmek için komiteciler tarafından Türklere karşı tevcih edilen tedhiş hareketleri bizleri asla memnun etmemiştir. Müslümanlarla beraber

(1) Bulgarların Makedonya vilâyetlerinde Ortodokslara karşı işledikleri cinayetler.

Rumları da öldüren komiteciler gayet tabîdir ki siyonistlere hizmet ediyorlardı,..

Siyonistlerin geniş madde kaynaklarından yardım gören komitecilerin Paris'te neşrettikleri (La Macedone et les reformes) kîtablarında bir taraftan bizlere diğer taraftan Sultan Abdülhamid'e ve Türklere hücum edip Balkanları, Egeyi ve Filistini hâkimiyetleri altına almaya oldukça muvaffak olmuşlardır.

33 üncü sahifeye geçiyoruz:

Komitecilerin tedhişlerine son verdirmek için bizler de millî mücahit müfrezeleri tertip edip siyonist emellerinin birer fileti olan komitecilere karşı faaliyete geçtik. Makedonya'nın kanlı yalçın dağlarında aynı dinin mensupları arasında kanlı ve korkunç müsademeler ve hunharane döğüşmelere başladık,.. Bütün bu kanlı hâdiseler Sultan Hamid'i devirmek isteyen Siyonistlerin marifeti idi. Bu hakikatı ne Türklere, ne Rumlara, ne de Bulgarlara anlatmak ne kadar zordu. Hepsinin şuur ve vicdanları vahşileşmiş, intikam hisleri şahlanmıştı...

Vorides, Sarafof, Mihailofki ve Bulgar erkân-i harplerinden albay ZONÇEF ve Yalkof gibi şımarık farmason uşakları insanlık duygusundan uzak suçsuz insanları lime lime ederek öldürüyorlardı.

34 üncü sahife:

Avrupa'daki yaygaracı Siyonistler ve bunların uşakları 1907 tarihinde ellerindeki propaganda vasıtalarına dayanarak Türkleri insanlık ve medeniyet âlemine barbar olarak tanıtmak için fevkalâde heyecanlı neşriyatı idare ediyorlardı. Esasen Avrupalılar siyasî ahvali tarafsız bir düşünce ile müşahede ve cahil etmekten aciz oldukları için, müfriklerin uydurdukları yalanlara kanarak Türklerin iç işlerine burunlarını sokmak istiyorlardı.

Benim gibi bazı Yunanlılar da siyonist ve farmasonların insanlık için tehlikeli teşekküller olduğunu anlaya-

rak bu tedhişçilere karşı tedbirler alıyorduk... Ben bu eseri yazarken tarihî hâdiseleri tarafsız bir şekilde tetkik eden bir müşahit gibi tetkik ve tahlil ettim ve hakikatleri olduğu gibi görmek için vicdanıma söz verdim». 22 Şubat 1908 tarihinde Selanik'teki Yunan konsolosluğunda siyasi kurye olarak çalışan ve hamiyetli dindar bir insan olan TEODORON AKİTİ'yi, kendi gizli faaliyetlerine dair bazı malûmat elde ettiği için Selanik Yahudileri hemen öldürmüşlerdir. Onlar suikastler tertip ve ihtilâller çıkarmakta gayet ustadırlar. Bunun için de mimlediklerini yapmakta asla zorluk çekmezler.

1908 yılının temmuz ayında, yavuz hükümdar Sultan Abdülhamid'in meşrutiyeti ilânına tekaddüm eden günlerde GÖRİCE metropolidi muhterem FOTİS'in kilisede îrâd ettiği bir hitabede aynen şunları söylediği için, meşrutiyetin inkılâbını hazırlayan Selânikli SAZANİKLER'in (2) uşakları tarafından öldürülmüştür.

Ey sâlih cemaat! Şuna iman ediniz ki, binlerce sene-denberi yer yüzünde vukubulan kanlı ihtilâller ve katliâmlar hep Siyonistlerin eseridir.

Balkanlardaki tekmil komitecileri vahşete icbar edip bizleri din kardeşlerimize vahşiyane bir şekilde ve kitle halinde öldürten FARMASON'lar; bu komitecileri şimdi de TÜRK DEVLETİNİ YIKMAK ve İNKIRAZ ettirmek için sevk ve idare ediyorlar.

Bunlar vicdanlarımızda çok eîm rahneler açmaktadır. Sizler de şuna inanıyorsunuz ki, adalete dayanan Türkleri tezvir ve tahkir metodlarıyla zebun ettiler.

(2) Tâbir aynen Yunan albayının kitabında olduğu gibidir.

Bu Makedonya komitecileri senelerdenberi üzerimizden eksik etmedikleri kanlı hançerlerini şimdi birkaç satılmış insanla imparatorluğa tevcih etmişlerdir...

Türkler siyasî istikballerinden endişe duyuyorlar. Bunun için kendimi gayri ihtiyarî siyonist maskesine karşı mücadeleye mecbur görüyorum.

Bugün Siyonistler ve onlara uşaklık eden FARMASON'lar Türk devletini, bir miras yedi gibi sömürgeci devletlere peşkeş çekiyorlar ve Filistin topraklarında altın buzağıyı canlandırıyorlar. Türkler her mücadeleden muzaffer çıkmış ve hasımlarını mağlûp etmişlerdir.

Bu meşrutiyet, Türklerin iyiliği için ilân edilmemiştir. Bu, Türk devletini müşkül vaziyetlere sokup ellerindeki toprakları almak için bir oyundur...

.*

Buraya kadar olan parça Görice Rum Metropolitinin kilisedeki hitabesinin aynıdır. Metropolid'in bu sözlerinden sonra komiteciler tarafından öldürüldüğünü yukarda yazmıştık. Dinî hitabe içindeki fikirleri ve iddiaları okuyucularımız hâdiselerin mihengine vurarak ondaki mânâyı anlarlar. Yalnız hitabının son kısmına temas edeceğiz: Metropolit diyor ki; bu (yâni 1908) meşrutiyet Türklerin iyiliği için değil, bilâkis onların memleketlerini taksim için, siyonist ve FARMASON'ların müşterek gayretile ilân edilmiştir.

Geçmiş hâdiselere ve neticelerine bakacak olursak, maalesef bu korkunç teşhis ve görüş tastamam doğru ve vaktalara uygundur. Vatanımız yeni idarenin elinde on seneye varmadan parçalanmıştır. Hem de bunca insan kanını dökülmek ve nice felâketler bahasına... Metropolidi bir az daha dinleyelim:

«Biz Türklerin kuvvetli olmasını isteriz. Çünkü onlar asırlar boyunca İsrail oğullarıyla mücadele etmişler ve İsrail'in tahriklerine bizden ziyade mukavemet göstermişlerdir.

Hazreti Muhammed, Hazreti İsa kadar İsrail oğullarının zulmüne uğramamıştır. Bununla beraber İslâmın büyük peygamberi, İsrail oğullarını zor duruma sokmuş ise de düşmanları, kendi şeytanî zekâ ve desiseleriyle, İslâm arasına tefrika ve nifak sokmuşlar, müslümanları mezhep ve fırkalara ayırarak **Muhammedilerin** kuvvetlerini ehemmiyetli zaafa duçar etmişlerdir.

Metropolidin, **yâni** hıristiyan bir din adamının bu görüşü de isabetlidir. Asıl garip olan nokta metropolit hitabesinin sonunda 31 Mart kanlı hâilesini telmihen yakında tutuşacak olan bir yangını haber vermiş ve İstanbul'da hazırlanan büyük fesat ve ihtilâlden uzak durunuz demiş olmasıdır.

Bu din adamı hakikati böyle pervasızca haykırmış, bizden kimseye bir şey **duyulmamış**, sonra da komitecilerin kurşunlarıyla yere serilmiştir...

Buraya kadar olan yazılarda, 31 Martta tekaddüm eden günlerdeki hazırlıklar ve gizli faaliyetlere dair esaslı malûmat ve çeşitli görüşlerle, meraklı mütalâalar vardır. Vatanımızı parçalamak için elele veren müslüman ve Türk düşmanı beynelmilel kuvvetler sekiz yıl gibi kısa bir müddet içinde mel'un emellerine nâil olmuşlardır ki, neticesi capcanlı olarak bir emri vaki' şeklinde gözlerimizin önünde serili durmaktadır...

İşe bu kadar mebedeinden başlamamız ve kökünden tutmamızda bir maksat vardır, o da, eğer hâdisenin vuku bulunduğu **gün** sokaklardaki naralar ve meydanda gözükten

şahıslardan bahsedecek olursak perdenin arkasını görmek mümkün olmayacak, büyük hakikat güme gidecektir. Muhtelif milletlerin yukarıya aldığımız fikirlerini de ekleyerek hasımlarımıza bir kaçamak noktası bırakmadık.

Sultan Aziz devrinde birinci umumî hamle yapıldı, padişah katledildi, farmason bir padişah tahta geçti, fakat tutunamadı. Artık nihaî taarruz İkinci Sultan Abdülhamid'e karşı yapılacaktır... Çünkü bu padişah son derece vatanına bağlıdır. O; her karış toprağın üzerine titrer. İsrail oğullarının, Siyon liderlerinin Filistinde muhtariyet için kendisine teklif edilen milyonlarca altun'a tenezzül edip bakmaz, muktesit, âlicenap ve âdil bir hükümdardır. Bütün bu iyi ve asil vasıflar, düşmanlarının işine asla gelmiyor, onların kabarmış ihtiras ve emellerine mâni teşkil ediyordu.

Üstelik «Sion» idealinin mübeşşiri Teodor Herzl ile başhaham Moşe Levi'yi huzurundan kovmuştur. O halde dünya teşkilâtını idare edenlerin onun aleyhine merhametsiz ve namussuz kampanya açmaları kendilerince bir zaruret halini almış bulunuyordu...

Sultan İkinci Abdülhamid'in karşısındaki kuvvetler: Amcasının hazin akıbetini hazırlayan ve Âl-i Mithat dâvasını güttüğünü ağzından kaçırın Mithat Paşa, Padişahın karşısına meşrutiyet diye dikilmişti. Kendisinin bu mevzuda ecnebilerle olan temasını ve onlardan yardım istediğini yukarıda gördük. Padişahın birinin başı yenmiş ve yerine geçen 33'lü birader de tecennüm etmiştir.

Şimdi yine aynı terane tekrarlanıyor ve hünkâre nâfia müsteşarı Odyan efendi tarafından hazırlanmış gayet garip bir meşrutiyet ve kanunu esasî projesi takdim ediliyor. Bunda da Mithat Paşa'yı, tekrar ecnebilerle bir safta görüyoruz. Bu defa akıl hocası Odyan efendiyi İngiliz Hariciye Nazırı Lord Derbi'nin nezdine göndererek bizde ilân edilen idârei meşrutayı devletler arası bir muahedeye

bağlamak istemiş ve bunun için devletler tarafından bir teminat istendiği takdirde Bâb-ı âlinin bunu kabul edeceğini bildirmiştir.

Acaba Türk milletinin selâmet ve saadeti namına girişilen bu teşebbüslerde niçin daima İngilizlerin, yardım ve fikrine müracaat edilmiştir? Akıl ermez! Erse de kolay kolay ifade edilmez!

Şurası muhakkaktır ki, Sultan Aziz devrinde kuvvetli bir ordu ve donanmaya sahip, kolu bükülmez Türk devletiyle Sultan Abdülhamid devrinde nizama giren Osmanlı hükümetinin bu kudretinden İngilizler memnun değildir. Ve olamazlar da...

İngilizler müteaddid defalar İslâma olan düşmanlıklarını alenen ifade etmişler ve hilâfetin Türklerin elinde bulunmasını çekememişlerdir. **Bunun** için Mithat Paşa devrinde hilâfetin Şerif Abdülmuttalib'e devri için bizim hürriyet alemdarı oldukça büyük dolaplar döndürmüş, büyük gayretler sarf etmişlerdir.

İsmail Hami Danişmend Beyin «Osmanlı Tarihi Kronolojisi» nin 4 cilt 297-298 inci sahifelerinden aynen şu malûmatı alıyorum:

«... Tabîî bütün bu «tevatürler Sultan Hamid'e muntazaman arzedilmiştir. Osmanlı hanedanının ıskatiyle hilâfet yahut saltanata Mekke şerifinin getirilmesi gibi gülünç bile sayılamıyacak tuhaf bir fikirden de bahsedilir. Meselâ Mahmut Celâlüddin Paşaya göre «Kemal Bey takımından» ve Harbiye talebesinden Ali Nazmi isminde bir çocuğun dolabında hilâfetin eski Mekke şerifi Abdülmuttalib efendiye devredilmesi hakkında bir VARAGA bulunmuş olduğu gibi, mabeyin müşiri Eğinli Sait Paşaya göre de Mithat Paşa bir gün sarayda Namık Kemal'in Mekke şerifini bin lira aylıkla padişah yaptırmak istediğini hikâyeye şeklinde söylemekle iktifa etmiş ve buna karşı sadr-ı â'zam sıfatiyle hiç bir tedbir ittihaz etmemiştir. Her

halde bütün bunlar o zamanki Osmanlı İmparatorluğunu temelinden sarsacak fikirlerdir. Bir taraftan bu tevatürlerle rivayetler ağızdan ağıza yapıp dururken, bir taraftan da Mithat Paşa, Ziya ve Kemal Beyler vasıtasıyla devlet ordusundan ayrı ve paşanın kendi tabiriyle «Müslim ve gayrimüslim teb'anın gençlerinden» mürekkep bir «Millet askeri» yazdırmaya başlamış ve bu tuhaf teşkilât İstanbul'dan başka taşralarda da **yapılmıştır**, Gittikçe çoğalan bu acayip asker taslakları bölük bölük Mithat Paşanın konağına gidip reisleri olan paşayı alkışlamaya başlayınca için rengi değilmiş, Sultan Hamid bunların Bab-ı seraskeride resmen gönüllü kaydedilmelerini irâde etmişse de kabul etmişler ve hattâ Mahmut Celâlüddin Paşaya göre;

— Babı seraskeri maiyetinde askerliği kabul etmeyiz, biz millet askeri olacağız!

Diye bağırarak gene Mithat Paşanın konağına gitmişlerdir. İşte bu suretle devlet ordusundan başka bir de şahsi Mithat Paşa ordusu kurulmaya başlamış demektir. Acaba devlet askerliğini kabul etmeyen bu «millet askeri» teşkilindeki hakikî maksatları nedir? Hangi idare şeklinde olursa olsun dünyada hiç bir devlet için böyle bir şeye göz yummak kabil değildir. Mithat Paşanın azliyle yeni Kanun-u Esâsının 113, maddesi mucibince hudut haricine çıkarılması işte bütün bu sebeplerden çıkmış bir netice demektir. 23 Kânunu evvel 1293 de Mithat **Paşa** erkenden mabeyne davet edilmiş, üzerindeki mührü hümâyûn Eğinli Sait Paşa vasıtasıyla aldırıldıktan sonra derhal hudut haricine çıkmak üzere İzzeddin vapurunun hazır olduğu tebliğ edilmiş, üstünde para olmadığını söyleyince cebine 500 altın konulmuş ve bir aralık Sayit Paşaya:

— Eğer beni buradan tart-ı teb'id ederseniz alimallah memleket mahvolur! gibi büyük sözler söylemişse de aldırın olmamıştır.

31 Mart'a hangi yoldan gidildiği görülüyor. Sultan Aziz devrinden başlayan fırtına Sultan Abdülhamid devrinde son şiddetini buluyor. Abdülhamid devrinde sahnenin en önünde daima Mithat Paşa görülüyor. Görünmeyen propagandacıların «Ebul—Ahrâr» diye vasıflandırdıkları Mithat Paşa cidden hürriyetsever bir zatmış. O derecede ki, arada teklif olmadığından (!) Âl-i Osman yerine Âl-i Mithat'ı düşünmekte ve hususî bir ordu kurdukmakta beis görmemiştir!

Bu âciz muharririn şahsî kanaatine göre Sultan Abdülhamidin bu işlerdeki başlıca hatası kitle psikolojisine göre hareket edeceği yerde kendi şahane asaletine ayak uydurmasıdır. Meselâ Sultan Aziz'in fecî bir şekilde öldürüldüğü iki kere iki dört eder gibi riyazî bir kat'iyetle sabittir. Eğer Sultan Hâmîd bu işle yakından, uzaktan alâkadar olanların kâffesini aff-u safh tanımadan bir çırpıda yok ediverse idi, kendisini çok büyük bir insan olarak **tanırlardı**. Kimsenin burnu bile kanamadığı halde İzmir suikastı bahanesiyle kaç vekillik etmiş insan, kaç mebus. ne kadar da bu işle alâkalı olmayan insan iplerde can verdi.

Türk müslümanın en faziletli ve **âlim** din adamı İskilipli Atf Hoca hangi suçundan dolayı, o **pir-i** fâni halinde idam edildi.

Hürriyetperverân efendilerden kaç kişi bu cinayetin hesabını sordu. Cellâtlar hâlâ içimizde pür gurur ve pervasızca dolaşıyorlar. Üstelik yeni yeni büyük mevkilere de geçirilmiş bulunuyorlar... Bu; hayatın realitesidir. Bir muharrir bey babasını sürgün ettiği için Sultan Hamid'e gayet ağır bir şekilde hücum ediyor, (!) acaba yirmi beş senelik kızıl istibdat devrinde işlenen cinayetlerin, kitle halinde mahkemesiz kurşuna dizilmeler, peder beyin sür-

günü kadar da mı ehemmiyeti haiz değildir? Bütün bu fikir ve mütalâaları; şimdiye kadar sırlarına bir türlü akıl erdiremediğimiz **muemmaların** çözülebilmesi için **sıraladık**, Görülüyor ki tarih Mithat Paşa üzerinde ısrarla duruyor. Hem de sade yalnız bizim tarihçiler değil bütün dünya... Doğruluğunu bir türlü kafamıza sığdıramadığımız ve bir türlü inanmadığımız halde 1889 senelerinde yazılmış iki büyük çiltlik Edouard Drumont'ın «La France juive» eserinin birinci cildinin **113** üncü sahifesinde Şu aşağıdaki malûmatı bulduk; bunun doğru ve yahut yalan olduğunu lâykiyle araştırmak tarihçilerin vazifesidir. Müellif bakınız ne diyor:

«Macaristanlı bir Hahamın oğlu olan Mithat Paşa Türk devletinde malûm yenilikler yapmağa başlamıştır. Yahudi prensiplerine dayanan mektepler açtırmış ve o mekteplerde ihtilâlcî doktrinlerini öğretmiştir.»

Mithat Paşa «Jön Türk» ler partisini kurmuştur. Bütün bunlar Avrupa'da kendi sırdaşı olan SİMON DEUTCH'un talimatı ile yapılmıştır. Sultan Abdülaziz'in katli Mithat paşanın gözü önünde irtikâp edilmiştir.

SİMON DEUTCH, Nihilist partisinin mühim şeflerindendir. Bu zat ihtilâl tertip etmekten suçlu olarak 13 sene ağır sürgün cezasına çarptırılmıştır.

Bu şayanı hayret yazıya karşı bizim bir diyeceğimiz yoktur. Zira: Kizbü sıdkını iddia edecek vasitalardan şahsen şu dakikada mahrumuz. İşi okuyucunun idrakiyle tarihin bitaraf hükmüne terkediyoruz.

İki iddia karşısındayız: Biri Hürriyet isteyenler, diğeri de şeriat isteyenler.

Bu iki iddianın zahirde görülen davacılarından hiç birisinde, samimiyet olmadığı hâdiseler ve vukuat bize ispat etmiştir.

Hürriyetçiler: İdareyi ellerine geçirdikten sonra bu millet, istibdada günde beş öğün rahmet okumuştur. Hür-

İki iddia karşısındayız: Biri Hürriyet isteyenler, diğeri de şeriat isteyenler.

Bu iki iddianın zahirde görülen davacılarından hiç biri sinde, samimiyet olmadığını hâdiseler ve vukuat bize isbat etmiştir.

Hürriyetçiler: İdareyi ellerine geçirdikten sonra bu millet, istibdada günde beş öğün rahmet okumuştur. Hürriyet ismi altında işlenen cinayetler sonsuz ve sayısızdır. O, dereceki hürriyet kelimesi insanda korku ve dehşet yapmağa başlamış. Bir emirle yüzlerce insan köpek gibi öldürülmüş, bir emirle binlerce insan sürgün edilmiştir. Her hürriyet iddiasının arkasından zulüm, sehpa ve esaret doğmuştur. Bununla beraber Türk ırkının gösterdiği büyük iktidar ve kabiliyetle vücuda getirdiği cihangirane devletin şevket ve azametini çekemeyen **düşmanlar**, bizi küçültmek ve parçalamak için hep Hürriyet perdesinin arkasına gizlenmişlerdir. 1908 meşrutiyetinden sonra Hürriyet namı altında işlenen cinayetleri görenler için bu mevzuda fazla şey söylemeğe ihtiyaç yoktur.

Şeriatçılara gelince: Bu da yerine göre politika adamları tarafından bazan milletin lehine, bazan da aleyhine olarak kullanılmıştır. Düşmanlarımızla, beynelmilel bozguncu teşkilât Türk milleti aleyhine bir çorap örmek istediği zaman müslüman olmayan vatandaşları ve bu sayede mutaassıp garplıyı harekete getirmek için daima **şeriat** ve irtica özlerine baş vurur, yaygaralarını bu iki cümle arkasından koparırlar.

Bunun aksine olarak, kendi ihtirasları için ipliklerini boyamak isteyenler din ve şeriat kuvvetinden istifade ederler.

Menfi tecellilerde softa, yobaz diye tahkir ve tezyif ettikleri insanları, işlerine geldiği vakit münevver ve faziletli insanlar diye İleri sürer, kitlenin safiyetinsin istifa-

de ederek ihtiraslarını böylece tatmin ederler.

Bu oyun, milletimizin tam bir kültür ve **iz'anla milli** şuurunun bütün manasiyle uyandığı, iyiyi kötüden ayırt etmeğe başladığı güne kadar devam edecektir.

31 Mart hadisesinin eşiğinde

BALKANLARDAKİ KOMİTE HARAKATININ SİYONİSTLER TARAFINDAN YAPILDIĞI keyfiyetidir.

Şöyle bir tasnif yapıyoruz: Siyonistlere vatandan parça vermediği için kendisine düşman kesilen bu korkunç bozguncu teşkilât Sultan Abdülhamid'i devirmek için üç büyük teşebbüs yapmıştır:

1 — Makedonya ihtilalleri.

2 — Yıldızda selamlık resminde Padişahı öldürmek için atılan **BOMBA** hadisesi.

3 — 31 **MART** meşum vak'ası.

Bu üç teşebbüs tek bir gaye takip eder:

Sultan Abdülhamid'i bertaraf etmek ve imparatorluğu parçalamak...

BOMBA hadisesi: 21 Temmuz 1905 cuma günü yani meşrutiyetin ilânından üç sene evvel, Baku'lu bir ermeni Hırstofor **Mikaelyan**, kızı Robina ile koslantin kabulyan İsimli şahıslar tarafından cehennem makinası adı verilen saatli bir bomba ile işe teşebbüs edilmiş isede Allah Padişahı bu vak'ada sıyanet buyurmuştur.

Tevfik Fikret'in:

Ey şanlı avcı, dâmını bî hûde kurmadın

Attın fakat yazıkkı, yazıklarki vurmadın!

diye müteşebbislerin **ŞAN** verdiği komitecilerin dahi **SIYONİST**'ler tarafından yetiştirildiği ve işleyecekleri cina-yet için on bin altın lira sarfedildiğini yukarda yazmış-tık.

Miralay Hüsameddin Ertürk beyin Cumhuriyet gazetesinde neşretmekte olduğu «iki devrin perde arkası» tef-

rikasının onuncu yazısında şu satırlar vardır:

«...Tam bu sırada müstakil bir İsrail yurdu olarak düşünülen KUDÜS için taleplerde bulunmak üzere Siyonistliğin kurucularından Teodor Herzl ile haham başı, girdikleri huzurdan, kovulmuşlardı.

İşte SİYONİSTlerde ermenilerle birleşerek müşterek düşmanlığa başlamışlardı.»

Bu malumat noksan olmakla beraber, teşkilat-ı mahsusa reisi olan bir zatın ağzından çıktığı için hususi kıymeti hâizdir... Ve bütün olup biten işlerde SİYONİST parmağının mevcudiyetini tesbit etmektedir.

Bu işler öyle mel'un ve şeytanî, gizli eller tarafından idare ediliyorduki bir yandan düşmanlarımızın pılanlı, metotlu çalışmaları, hesapsız para sarfetmeleri, hudutsuz ve sonsuz propagandaları, öte yandanda milletimizin korkunç bir gaflet ve uyku içinde bulunması, olup bitenlerden asla haberdar olmaması bizi öyle bir gaflet uçurumu na düşürmüştü ki, müverrihlerimizi bile karşı tarafı alkışlar görüyoruz. İşte Ahmet Refik beyin şiiri:

Avrupa'dan mahsus bize gelenler

Şöhretleri ise hıncak baronlar

Millet için bunlar fedaidirler

Haykazyan neslinin hep kahramanı

Umumî bir gafletin, düşman propaganda ve faaliyetini göremeyecek raddeye gelen basiretsizliğin ve... milleti bu mevzuda uyandıracak cesur muharrirlerin noksanlığı bir tarihçiyi böyle gaflete sürüklesede eninde sonunda hakikatın sillesi aklımızı başımıza getirirsedeyse ne çare?. . Artık iş işten geçmiştir. İşte aynı tarih yazarının başka bir yazısı:

İki komite iki kıtal kitâbî, basıldığı tarih 1919 sahife 51-52

«Ordumuz etti yemin, şarkısı güya millî hissiyata,

millî hayata tercüman oluyormuş gibi riyakâr bir şevk-ü sürur ile söylendiği zaman, insanın gözleri önüne ittihat cı Türklerden, Arnavutlardan, Çingenelerden, Bulgarlardan Rumlardan mürekkeb bir hareket ordusu geliyor. Top sesleri, mitralyöz gürültüleri, 31 MART da hiç bir dahil, hiç bir cürmü olmadığı halde halledilen, sarayı resne kahramanları tarafından yağma ve târac olunan Sultan Abdülhamid'in elim vaziyeti daha sonra Beyazıt meydanında, Ayasofya önünde nisan güneşinin sihirli yıldızlariyle parlayan kestane ağaçlarının mübarek yeşillikleri arasında yeni sehraller üzerinde beyaz elbiseleri, çıplak ayakları, göğüslerinde yaftalar kaskatı kesilmiş, sararmış zabıt naaşlarının matem engiz ve korkunç bir şekilde sallandıkları tahattur ediliyordu. Oh! ne feci, ne hasvetli günlerdi Ordumuz keşki yemin etmese idi, keşki vatan o yemin yüzünden altı yüz senelik şeref ve namusunu kaybetmese idi. Keşki devlet üç buçuk türedinin zulüm ve şekaveti saikasıyla muazzez Ülkelerini, mukaddes topraklarını elden çıkarmasa idi. Halbuki orduyu perişan bir hale koyan İTTİHATÇILARDI...

Bir az evvel komiteci ve suikastçıları alkışlayan tarih yazarı, daha sonra aklını başına toplayarak hakikati görüyor. Amma ne zaman - Vatan parçalanmış millet zebûn olmuş, düşman âdi gururlariyle yer yer yurdu işgal etmiş olduğu zaman, Neye yarar? Ba'de harab'el Basra!...

Muharririn suçlandırdığı ittihâd ve Terakki Cemiyeti nam diğer jön Türkler; bütün felâketler silsilesinin yakın tıların, hürriyetsizliklerin, inhidam ve izmihlalin tek müsebbib ve mesulüdürler. 31 Mart üç mücrim ve müessir'in birincisi ve başı ittihâd ve Terakki...

Onu sahneye çıkaran, oynatan, teşkilâtlandıran, propa gandasını yapan, parasını veren, kuvvetini temin eden ve

eninde sonunda Siyonist hülyalarının gerçekleşmesi için imparatorluğu parçalattıran kuvvet, şimdi katiyetle söyleyebiliriz ki SİYONİZM ve onun şer vasıtası olan FARMASON'luktur.

Oyun nasıl ve kimler tarafından sahneye kondu? Bunu layikiyle bilmedikçe, sırlarını öğrenmedikçe başımızdan geçmiş belâların nasıl hasıl olduğunu bilemeyeceğimiz gibi, «31 Mart» faciası da bu takdirde bir irticâ ve teokratik bir ihtilâl telâkki edilmekten ileri geçemez ve... Canilerin tertipleri tasni'leri yüzlerine vurulmadıkça en ince teferruatı ve delilleriyle bu kepezeliğin iç yüzü olanca çıplaklığıyla ortaya dökülmedikçe, yine bizim imansız ve necabetsiz düşmanlarımız, kendi icad edecekleri ufak bahanelerle bizi tehdit ve tahkire ve daima mürtecilikle ithama devam edeceklerdir.

* * *

Türk tarihinin en hareketli ve karışık günlerinden, nihâî faaliyet ve teşebbüs gününe kadar epey malûmat toplayarak geldik. Artık son kararlar verilmiş ve SİYONİST'ler tarafından tertip edilen plan mucibince harekete geçilmiştir.

Milleti bir hâdiseye karşısında bırakmak ve onu heyecanlandırıp galeyana getirmek için sebepler bulmak lâzımdı. Dünya matbuatını elinde tutan bir teşkilât için sebep bulmak ve milletleri coşturmak hiç de zor bir şey değildi...

Türk halkı çok! heyecanlı bir haber karşısında dehşetle sarsıldı: Vatan-ı Azizimizin taksimi için Reval'da devletler müzakereye başlamışlar.

İttihâd ve Terakki Cemiyetini canlandıran ve onu bir ânda meşhur eden bu Reval mülakatı o şekil istismar edilmiş ve o şekilde kulaktan kulağa yayılmıştır ki, millet artık vatanın parçalanacağına inanmış ve çıkacak

kurtarıcıyı dört gözle beklemeğe başlamıştır. Bir defa Reval'de toplanan devletlerin neler görüştükları **tamamiy le** meçul ve gizlidir. Buna Türk İmparatorluğunun paylaşılması manasını vermek, sadece Siyonist ve Farmasonların bir oyunundan başka bir şey değildir. Esasen ve maatteessüf Türk imparatorluğunun **parçalanmasına** Reval'de değil İsviçre'nin Bazel şehrinde toplanan Birinci Dünya Siyonist kongresinde karar verilmiştir. Bu karar yahudiler tarafından velvele ve yaygaralarla dünyaya İlan edilmiş ve kendilerine OGANDO'da teklif edilen milli yurdu red ederek mukaddes Filistin topraklarını ısrar etmişler ve o zaman bu toprakların sahibi olan Osmanlı imparatorluğunu parçalayarak, öylece emellerine nâil olmayı kararlaştırmışlardı. Her nedense bu karar bizde ne bir heyecan ne de bir isyan meydana getirmemiştir. Bunun en mühim sebebi şu olabilir. Büyük, asıl vakur Türk milleti bunu bir yahudi yaygarası saymış ve omuz silkmekle iktifa etmiştir.

Halbuki bizim kıymet vermediğimiz bu şerzemei kalle, parası, teşkilâtı dalaveresi, riyakârlığı, âdi vicdanları satın almaktaki mehareti sayesinde bütün dileklerine ve gayelerine eksiksiz olarak kavuşmuştur. Bu emeline varmak için üç ayrı silâh kullanmıştır.

1 — Makedonya ve memleketin diğer yerlerinde ihtilâller, isyanlar ve daimî huzursuzluklar çıkarmak.

2 — Ekalliyetler meselesini körükleyerek, ellerine geçirdikleri dünya matbuatı sayesinde aleyhimize devamlı propaganda yaptırmak.

3 — Hürriyet ve meşrutiyet teraneleriyle müesses nizamları yıkmak ve padişahı tahtından indirerek yerine kendileri tarafından teşkilâtlandırılan **ittihâd** ve Terakki Cemiyetini işbaşına getirerek o zavallılara her istediklerini yaptırmak.

Bu planlarında muvaffak olduklarını bu günün nesli

şimdi gözleriyle görmektedir. İşin noksan kalan bir tarafı vardı, o da Sultan İkinci Abdülhamid'in her şeye rağmen tahtını muhafaza etmesi. Onu da 31 MART FACİASI tamamlamıştır...

* * *

Bütün günah ve veballeri sırtına yüklediğimiz ve koca imparatorluğumuzun kısa bir zamanda paramparça edilmesinden mes'ul tuttuğumuz ittihâd ve Terakki Cemiyetini ele alıyorum:

31 Mart'ı da tertip eden odur. Aşağıda, tüyelerimiz ürpererek okuyacağımız, 31 Mart vakasını propaganda tufanları içinde boğmamak için işi çok sıkı tutuyor, ince ince eliyor, sık dokuyoruz... 1908 meşrutiyetinin ilânındaki sırlar ve sebepleri ve bu işin başında rol almış bulunan eşhası en ince noktalara kadar teşhis etmeden evvel bîtaraf bir İngiliz muharririnin neşretmiş olduğu «The Cause of world Umrest» isimli kitabının 142-149 sayfalarından aynen şu yazıları aşağıya alıyorum: (1)

«...İstanbulu ele geçiren ve Sultan Abdülhamîdi hal' eden ihtilalciler memleketlerini esir halinde Almanlara sattılar. Enver ve Talât ve diğerleri Biberstein ve Fankenheim'in gönüllü olarak aletleri olmuşlardır. Türk ihtilâli TÜRK İMPARATORLUĞU'nun DİZ ÇÖKÜŞÜ İDİ... Türkiye örneği bize şunu hatırlatmıştır: Sağlam bir terakki, engeller ve musibetle de karşılama yine bir ihtilâlin zecrî olamayacağı gösterir... Türk ihtilâli kuvvetle iddia edilebilir ki tamamen YAHUDİ MASON fesadının bir eseri idi... Aralarında yahudiler bulunan jön Türkler işleri yürüten Avrupa Masonluğu ile birleşinceye kadar başlangıçta büyük başarılarla karşılaşmadılar. Ekim 1908 ta-

(1) İkinci baskı İslâmî saran tehlike ve Siyonizm, Sa hife: 205.

rih ve 70 sayılı ACACIA namındaki meşhur Fransız Mason mecmuasından şu parça aşağıya alınmıştır:

«Gizli bir jön Türk komitesi tesis edildi. Ve bütün işler Avrupadaki yahudi nüfusunun en büyük yüzdesini ihtive eden Selanik'ten idare edilmeğe başlandı. Bundan başka ihtilâlcilerin emniyetini sağlamak için bir çok FARMA SON locaları kuruldu.

Bu localar Avrupa diplomasinin himayesi altında olup, padişah bunlara karşı müdafaasızdı. Filhakika dalın da ileri giderek ittihâd ve Terakki fıkрасının Selânikli bir yahudi olan KARASSO tarafından tesis edilen ve «MAKEDONYA RIZORTA» ismi verilen MASON locasının içinde bilfiil doğduğunu söyleyebiliriz. ACACIA dergisine nazaran her ne kadar Türkiyede Masonluk yasak edilmiş ise de İtalya meşriki âzamî himayesi altında Selanik te iki loca mevcuttu. Birincisi yukarıda zikrettiğimiz «Makodonya Rizorta» diğeri de «Labor et LuX locasıdır.

Sultan Abdülhamid'e hal'i tebliğ eden heyete dahil bulunan Emaneel Karasso'nun vaziyeti dikkati çeken bir haldir. İhtilâlde parmağı olan bu mason locaları hakkında daha fazla malûmat Paris'ta çıkan 20 Ağustos 1908 tarihli (yani meşrutiyetin ilânından bir ay kadar sonra) Temps gazetesinde, ittihatçıların ileri gelen azalarından alan Refik Beyle yapılan bir mülakatta okunmaktadır...

Temp's gazetesinin muhabiri Refik Beyden 1908 ihtilâlinde masonluğun oynadığı rolü sormuş ve şu cevabı almıştır:

«Masonluk ve bilhassa İtalyan masonluğu tarafından manen desteklendiğimiz hakikattir. (1)

(1) Unutmamalı ki: Meşrutiyette Türk mebusu olan Karasso aynı zamanda italyan tabiiyetindedir. Ne gafil İnsanlarımız!...

Makedonya Rizorta ve Labor ve LuX locası gerçekleş-tikten sonra içimizden çoğu masonluğa girdi. Biz de tıpkı masonlar gibi tonlandık. Fakat hakikatte kendimizi teşki-lâtlandırmak maksadiyle birleştiğimizi içimizden çok az kimse biliyordu.

Bundan başka yoldaşlarımızdan bir kısmını kendi arzuları üzerine intihap ettik, Istanbuldakî gizli **çalışmanın** Selânikte devam etmesi hükümeti şüphelendirdi ve polis memurları bir ip ucu ele geçirmek için boşuna uğraştı. Biz de icap ettiği zaman İtalyan sefaretinin tavassutunu temin etmeği vâd eden İtalyan meşriki azanıma baş vurduk.» (2)

İttihâd ve Terakki Cemiyeti ihtilâlden sonra **dahi** geniş ölçüde MASON ve yahudi karakterini muhafaza etmiştir.

Bunun tesirinin mühim bir netice ve misal olarak mec-lis reisi Ahmet Rıza Beyin yemin ederken Anayasa'nın koyduğu (**ALLAH**) kelimesini kullanmağa red etmiş olma sını gösterebiliriz... Portekizdeki Senhor Mavhada gibi o da bir maddecî idi. O halde işte ihtilâlcî Portekiz ile ihti-lâlcî Türkiye arasındaki merak çekici rabita budur. Son-ra İttihadçılar ve Siyonistler tarafından Sultan Abdülha-mid'e atfedilen fakat, hakikatte Selânikli bir yahudi ve MASON olan binbaşı Remzi tarafından idare edilen Sela-nik nişancı taburları tarafından çıkarılan 31 Mart ihtilâli gelir ki bunu tetkik etmek çok meraklı ve faydalı bir şey-

(2) Burada açığa vuran acı hakikatler üzerinde bir az duralım: Utanmadan Türk ismini taşıyan bir sürü insan o zaman Trablus-u Garb'a ve Antalya'ya göz dikmiş olan İtalyanlarla işbirliği yapıyor ve bîr yahudi olan **meşriki** azamın himayesine giriyor. Sonra yine bir yahudi olan Karasso'nun İtalyan tab'asi olmasına rağmen entrikalarına filet oluyor. Bir millet için bundan büyük felâket ve gaflet olur mu?

dir.

Bu, mukabil ihtilâlin birdenbire bastırılmasından sonra İttihâd ve Terakki partisindeki YAHUDİ ELEMANLARI GİTTİKÇE NÜFUS SAHİBİ OLMAYA BAŞLAMISLAR...

Maliye nazırı Cavit Bey ve Türkiyeyi Almanyaya peyk yapmak isteyen ve onun inkırazını hazırlatmakta her hengi bir kimseden daha ziyade mesul olan parti komitesi reisi Talât Tanin gazetesini çıkaran Hüseyin Cahit hepsi Masondular ve adı geçen Cavit ise bir yahudidir. Bütün İstanbulda siyasî mason locaları mantar gibi yerden bittiler, aynı senenin bir nisanında kırk beş Türk locasının mümessili İstanbulda toplanarak Osmanlı meşrutî azamlığını tesis ettiler. Mehmet Örfî paşa büyük üstad seçildi. Aşağıda isimleri geçen Türkler en yüksek idare heyetine intihap oldular:

DAVİD KOHEN, RAFAEL RİCİ, NİKOLA FORTE, MARKİ ONE, JAKOP SUHAMİ, sonradan Türk Maliye nazırı olan dönme CAVİT İstanbuldaki localardan her birine üstad seçilmişlerdir. (1)

Tethiş ve yıldırmanın türlüşü bunu takip etti, ve bura da İstanbul, Moskova ve Budepeşte ile irtibat teessüs etti Zaptiye nezareti ilga edildi ve Halit Bey adındaki bir MASON'un idaresi altında Fransız Cumhuriyetindeki emniyet müdürlüğü ihdas edildi.

Şurası kayde değer ki jön Türklerin muhtelif şekillerde Fransız ihtilâlini taklit etmeleri ihtilâlcî zümrenin diğer meraklı bir tarafıdır.

Meselâ bir Türk âyan azası tebaa kelimesini kaldırıp

(1) Zavallı Türk çocuğu, başının ucunda neler dönmüş ve mukaddesatına kimler el koymuş?... Ne yazık ne yazık bize yarabbi!.....

Fransız ihtilâlinin doğurduğu (vatandaş) kelimesinin ikamesini teklif etti. **Bir** tavaftan genç Türkiye HÜRRİYET MÜSAVAT, UHUVET, kelimeleriyle, para basarken diğer taraftan yahudi protokollarının birinci maddesi tatbik mevkiine konuyordu. Onlar şöyle diyorlardı:

Ta eski zamanlarda halk kitlelerine hürriyet; müsavat; uhuvvet kelimelerini ilk defa haykıran bizdik...

Dünyanın dört bucağına bu umdeleri biz götürdük; her hafta kör ajanlariyle son sancaklariyle; coşkunluklar taşıyor. Bundan yahudi olmayanlar bize minnettar oluyor; kuvvet ve ilhamların bizden alıyorlar ve böylece... Her yerde sulha sükûna; tesanüt ve birliğe son verildi ve bütün gayrı yahudi milletlerin temelleri tahrip edildi.

Aşağıda göreceğimiz gibi bunlar bizim zaferimize yardım etti. Aynı zamanda bu imtiyazların da yıkılması demekti. Bizim aleyhimizde alan memleketler ve Balkanların gayrı yahudi aristokrasisini elimize geçirmek gibi kozlar kazandık - Yahudi olmayanların aristokrasisini yıktıktan sonra biz; başta para aristokrasisi olmak üzere bir münevver zümre tehakkümü kurduk. Ayrıca Türkiye'de «Haricî matbuat» işlerini bir yahudinin eline vermekle yetinmeyerek «Dahilî matbuat» müdürlüğünü de Fazlı Necip Beyin murakabesine verdik.

Başta maliye nazırını yahudi Cavit ile FARMASON Nisim Russo ve Talât paşanın direlitifiyle hareket eden doksan tane de mason vardı.

Talât Cavit ve Şeyhülislam Musa Kâzım'ı içine alan MASON kabineler yavaş yavaş kurulmaya başladı. Buna karşı bazı baş kaldırma hareketleri izhar eden sadriâzam Hilmi Paşa oradan kayboldu. Yerine kayın biraderi maliye nazırını Cavit ile Paristeki Benhard Dereyfüs gurbu arasına girerek istikrâz müzakereleri yapan ve Jak Manasa adında hususî bir kâtibi olan Hakkı Paşa geçti...

Bunun neticesi olarak Türk devleti; FARMASON kulüb ve localarından idare edilen bir Judco-Mason gurubunun eline düştü...

Sultan Abdülhamid'in hal'inden sonra İstanbul'da derâkab iki gazete çıktı: Bir Alman yahudisi olan Doktor Moris İrWald tarafından neşredilen ve tamamen yahudi organı olan Osmanîşer Loyd ile sahibi eşkinazi ynhudisi vo farmason olan Sami Günberg'in çıkardığı jön Türk gazetesi vardır...

Mühim bir İngilizce eserden yukarıya aldığımız şayanı dikkat yazılan her Türkü derin derin düşündürecek mahiyettedir ve içinde gayet mühim sırlar ve hakikatler mevcuttur. Ne yazık ki milletimiz bu kadar geniş çapta bir hıyanetin farkına bile varmamış hatta aradan **yarım** asır geçtiği halde hâlâ yaraya dokunmak imkânını bulamamıştır. İngilizce kitap bize birçok şeyler öğretiyor. Paris'te üslenmiş olan jön Türklerin hepsi FARMASON localarına kaydedilmiş cümlesi Siyonizmin himayesine sığınmıştır. 1945 senesinde Londra'da Fredrik Müller neşriyat müessesesi tarafından basılıp elimize geçen ve bizzat Siyonistler tarafından neşredilen «The Zionist Movement» adındaki eserin müellifi İsrail Kohen kitabının 77 nci sahifesinden işimize yarayan şu parçayı alıyorum:

«18 Mayıs 1901 tarihinde Orminius Vamberg adlı bir Macar yahudisi **FİLİSTİNİ** satın almak için Sultan Abdülhamid'e muazzam bir meblâğ teklif etmiş ve derhal saraydan kogulmuştur.»

Yine aynı sahifenin altında başka bir yazı:

«23 temmuz 1902 tarihinde Teodor Herzl; Filistinli yahudilerc vermesini Padişah'tan istemiş; sultan da; memaliki şahanenin her yerinde yahudilerin ikamet etmekte olduklarını eğer İsrail oğullarının yer yüzünde barınacak bir yerleri yoksa Türklüğün asaletine iltica ediyorlar-

sa, **Irak** Suriye ve halta Anadolu'da bile oturabileceklerini, fakat yahudilerin **Filistine** yerleşmelerinin mevzuu'bahs bile olamayacağını bildirmesi üzerine Teodor Herzl Sultan **Abdülhamid'e** derhal 1.600.000 İngiliz altını vermeği teklif etmesi üzerine derhal huzurdan kovulmuştur.»

Düşman propagandası niçin 31 Mart faciasının tekmil mesuliyetlerini padişaha yüklüyor ve 31 Mart kanlı ve yüz kızartıcı ihtilâli niçin ve kimler tarafından tertip edilmiştir? Bütün bunların tafsilatını ileride okuyacağımız gibi şu yukarda Siyonistlerin kitabından aldığımız parçalarda dâ aydınlatıcı kâfi malûmat mevcuttur. Türk hükûm darının uzak görüşlülüğüne bakınız ki; Orta doğunun huzurunu selb eden ve hatta yeni bir **umumî** harbe kadar gideceği söylenen Filistin davasını bu kadar berrak görmüş ve kendisine 1.600.000 İngiliz altını gibi bir meblâğ teklif edilince mütecasiri yakasından tutturup sarayından kovdurmuştur.

Aynı teşkilât bir müddet sonra bu rüşveti 2.000.000 altın liraya yükseltmek suretiyle bir deneme daha yapmış ise de Osmanlıoğlu bunu daha büyük bir şiddetle red etmiştir. Ondandır ki, dünya siyonizmi cepheden **umumi** taarruza geçmiş ve biri Selânikten Ernanue! **Karasso'nun** himayesinde Metr Salem ve Cavit'ten mürekkebe bir komite diğeri de Paris'te Ahmet Rıza Beyin riyasetinde başka bir ihtilâlcî gurupla ve yukarda Yunan albayının kitabında okuduğumuz gibi slav komitecileriyle son **kozlar** oynanmaya başlamıştır.

Israel Kohen'in kitabınının 89 uncu **sabitesini** de okuyalım:

«Türkiyedeki 1908 meşrutiyet inkılâbını en çok alkışlayan ve destekleyen Siyonistler olmuştur. «Jön Türk»lerin padişahıtan daha anlayışlı ve müsait oldukları görülüyordu...

...Artık İstanbuldaki işimiz en müessir şekilde hal etmek ve mücadeleye başlamak zamanı gelmişti. Osmanlı payitahtına; siyasi bir siyonist gurubu gönderip orada faaliyette bulunmalarını düşündük. Fakat bu hareketimiz Türkleri şüphelendirilebilirdi. Bunun için başka bir çareler düşündük. «Anglo-Palestine» kumpanyasının Beyrut şehrini idare eden Dr. Viktor Jacobson'un idaresinde bir «Yahudi Müstemleke Trötü» Kuruldu ve buna «Anglo—Levantine Bankası» adı verildi. Bu bankayı Dr. Viktor Jakobson idaresinde kurulma tarihi ekim 1908 dir. (1)

Dr. Viktor Jakohson: Rusyadaki Siyonist ileri gelen lerindendi. Kendisi Siyonist merkezinden gelen para yardımı ile iki gazete çıkarmaya başladı. Her ikisi de Fransızca çıkıyordu. Bunlardan birisinin adı (Le jeune Turç-Genç Türk) idi Bu gazete imparatorluk camiası' içerisindeki bütün Azınlıklara muhtariyet verilmesi fikrini sistemli ve metotlu bir şekilde ileri sürüyordu

Genç Türk isminin kimlerin icadı olduğu ve bu isim altında ne hiyanetler işlendiği bu yazılardan daha iyi anlaşılmaktadır:

Bununla beraber o gaflet devirlerimizde perdenin arkasını görebilen insanlarda bütün bütün eksik değildi Buna bir misal olarak 1328-1912 tarihinde İstanbulda Arsak Garoyan matbasında basılmış olan «ittihâd ve Terekinin fırladıkları; yahut tarih-i matem; adlı kitabın 11nçi sayfasında şunu okuyoruz:

«Talât ve Cavit Beyler orduya siyonistlik sokmaya çalışıyorlar. Şu dinsizliğin Osmanlılığın şan ve şerefi olan bir mahalle ilkaya teşebbüs eden faillerin enzarı millete

(1) İttihatçılar iktidara geldikten üç ay sonra. . Artık bizim için olmasa da Siyonistlere HÜRRİYET vardır...

arzını arzu eden Zeki Bey tasavvuratını icra etmeden Se-rez fedai Çetesi azasından Ahmet ve Nazım tarafından Bakırköyde Hoban sokağında katl ediliyor...»

Bu iki satarlık yazı da gösteriyor ki **Siyonizmin** oyu-nu pek gözden kaçmış olmamakla beraber ne hakikatler tam manasiyle ifade edilebilmiş, ne de tam manasiyle dö-nen dolaplar anlaşılmiştir. İttihâd ve Terakkiden ayrılan bazı zevat siyonizm tehlikesine parmak basmışlarsa da, ferdi Vahit 31 Mart cinayetine temas edememiştir. Çün-ki hürriyet sever (!) efendiler kimsede mecâl bırakmamış-lar ve şüphelendikleri insanları, suçsuz günahsız kolların-dan tutup menfalarda süründürmüşlerdir.

* * *

«The Cause of World Umrest» kitabından evvelce al dığımız parçalarda bazı malûmat ve hakikatler vardır. Bunun en mühim noktası 1908 inkılâbının tamamen YA-HUDİ ve MASON fesadının bir eseri olması keyfiyettir.

Evet bir kutbu Selânikte bir yahudi Farmason Karas-so'nun elinde diğer kutbun da Pariste Mason Ahmed Rı-za'nın elinde olan teşkilâtın müştereken vasfı: İngilizce ki-tabında dediği gibi «DİNSSİZLİK» dir ve onun için Ahmet Rıza mecliste yemin ederken ALLAH adını ağzına almak tan kaçmıştır. Bütün bu ince noktalar bize dinsiz insanla-rın Türk milletini dâima niçin İRTİCA ile suçlandığını kimlerin **nâm** ve hesabına çalıştıklarını ve senelerce sü-ren nifakların mana ve mahiyetlerini açıkça gösterir ve künhüne varamadığımız bazı sırların çözümlmesine yarar

Evvelâ Paris kutbuna dönelim ve oradaki beylerin ele-başını ele alıp tetkik edelim:

İstanbulda 1328 tarihinde «Hakikat-i hâl» ismile doktor Şerafettin Mağmumi beyin eserinde oldukça meraklı ma-lûmat vardır; yine bir ittihatçı olan doktor Ş. Mağmumi Bey kitabında şöyle yazıyor:

«...Esasındaki bu safiyet, bu kutsiyetle beraber yine bu cemiyet efradı meyanına, şahsından nefsinden gayrî dün ya da bir düşüncesi olmayan memleket ve milletine karşı bir hissi muhabbet beslemeyen, vatanperverlik nikabı altında menfaat-ı zâtiyesinin istihsaline çalışan, mahasal her türlü fazileti beşeriye ve hasâil'i insaniyeden mahrum her türlü fenalıkları icra ve ikaa münhemik cemiyet ve millet için değil insaniyet için vücudu semmi mühlik olan bir kaç kişinin dakik tecrübe ve imtihanlara rağmen şarlatanlıklarıyla herkesi iğfal ederek katılacakları tabbîdir.

Ahmed Rıza Bey «İngiliz Ali Bey» denmekle maruf bir zat ile nemseli ecnebî bir kadının izdivacı mahsulü almak üzere tevellüt etmiştir, el'an kendisinin dünyada yeğâne medarı iftiharını pederinin ve valisinin ecnebî ve gayri müslim olmasıdır. İlk terbiyei milliye ve hissiyatı diniye ve vataniyenin avam tufuliyette ve ağışu madenle alınacağı kaaideli tabiiyeden olup biçare Rıza Bey ecnebî validesinden ne terbiyei Osmaniye, ne de vatanı ve milletine karşı dersi muhabbet ve hamiiyet almaya muvaffak olamaksızın büyümüş kendisini dâima bize karşı yabancı his etmiş ve İslâmiyete haşa bir hissi nefret besleyerek büyümüş bir bedbahttır.

Arkadaşlarımızdan biri: «Ayol! biz altı yüz yıllık bir hanedanın istibdat ve istiklâlinden kurtulmak için toplandıkda şimdi ne idüğü belirsiz bu herifin boyunduruğuna mı gireceğiz?» demişti

İsteddiği, yaptığı neşriyata gelince: Kendisine mabsus (icmalı ahvâl) lerinde, hertürlü imtiyazata ve hattâ hususî bir meşrutiyet idareye nail olmuşken Yunanistana ilhak etmek için isyan edip biçare müslüman komşularını çoluk çocuklarıyla katliâm ırz ve namuslarını pâyimâl, emvâl

ve emlâklerini tahrip ve ihrak eyleyen GİRİT rumlarını. erbabı saniyet için vücudu semmi mühlik olan bir kaç **kişi nin** dakik kıyam diye alkışlar. **Ahalii** islâmiyeye de bunlara iltihak eylemeği tavsiye eyler, Adadaki Asakir-î **Osmaniyeyi** korkaklıkla, yağmakerlikle tahkir eder.....

Müslümanların bedbâhı olmakla tanılmış. «Parti» gazetesinin muhabinine Ahmed Rıza Cemiyetten kovulmasının sebebini şu suretle haber veriyor:

Şarkta Hristiyanlar, Müslümanlardan daha ziyade mağdur, mahkûm ve mazlumdur. Ben onların da müsavî haklara nailiyetleri için çalışıyorum. Fırka ise, bilâkis müslümanların taassubunu tahrik ile hristiyanları mahkum bırakmak istiyor.....

Ahmed Rıza Paris'ten dışarı çıkmaz. Hatta altı senedir Fransada mukim bulunmasından istifade ederek Fransa himayesine girmeği istida etmiştir.

Ahmed Rıza; Tesalya'ya, Tırhalaya gidip bir «Çete» teşkil ederek Makedonyaya geçeceğim diyen ve isimleri malûm bir takım eşkiya sergerdelerini, her gün dairelerine kabul edip onlara türlü hürmet ve iltifatlarda bulunan «Vatanınızı yıkacağız» diyen bu gibi haydutların hareketlerini takdir ve teşvik eden.....

* * *

48 Sahifelik bir kitaptan sadece bir kaç satır aldık. Farmason'ların (Terakki ve İttihâd — Progre'et Union) ismini partilerine ad olarak alan, ıslahat peşinde bir cemiyetin Paris merkezindeki reisi, 31 Mart faciasının mürettiblerinden, uzun seneler mebuslar meclisi reisliği yapmış müslümanlığın ve dinimizin sayılı düşmanlarından bir zat hakkında kendi arkadaşlarının mütelâaları budur.....

Bunların İngilizin kitabındaki yazılarla **karşılaştırır-**

sak karanlıklara gömülmek istenen sırlardan bir **çoğunun** aydınlandığını görürüz. 31 MART faciasının niçin ŞERİAT sözlerle maskelemek istenildiği de bir nebze meydana çıkar.

Sultan Abdülhamid'e isyan edip Paris'i teşrif eden orada İslâm düşmanlarını teşci ve takdir edip **Fransa** himayesine giren FARMASON teşkilâtının sadaka ve direktifile **din** düşmanlığını yeni bir mefkûre gibi kabullenen insanlar, işte bunlardır. İlerde tüyler ürpertici tafsilâtını okuyacağımız 31 MART faciasından da, vatanın **on** seneye varmadan param parça edilmesindeki mes'ulleri bunlardır. Ne yazık ki, bütün bu doymaz ihtiraslar, **kabarmış** kin **ler** işledikleri sonsuz cinayetlerinin cezasını nep Türk çocuklarına çektirmişler, iplerde hep bu masum Anadolu evlatları can vermişlerdir...

Yeni zabit olduğumuz bir devirde takriben kırk beş yıl kadar önce. Ahmed Rıza'nın (ASKER) adlı küçük bir kitabını okumuş ve o zaman hayretler içinde kalmıştım. Şöyle bir cümlesi hâlâ aklımdan çıkmaz:

«Türk askerinin mazideki muvaffakiyet ve fütuhâtı hep yağma arzusundan ileri geliyormuş?»

Düşman ağzından bile çıkmamış olan bu sözler itti-hatçıların Paris kutbu ve meclis reislerinin malıdır ve memleketimize dinsizlik cereyanını sokanlar da bunlardır. Nitekim 31 Mart hadisesini elleriyle hazırladıkları halde onu cahil ve dünyadan bihaber insanlara yükleyip İslamiyeti kötölemek için bunlara ŞERİAT diye bağırıttıranlarda onlardır.

Meşrutiyetin ilanında, 31 Mart vak'asının icâd ve sahneye konmasında başrolü oynayan Paris mihrakını bir nebze mütalaa ettik.

Şimdi, asıl **vatan** sinesinde, hareketli, beraketli Selânikte zehirli ağlarını kurmuş olan şebekeye gelelim.

Bunun başında Türk ve İtalyan çifte tabiyetinde olan EMANOEL KARASSO adlı müthiş bir siyonistle kendisine yardımcı Metr Salem ve meşhur dönme Cavit'i görüyoruz. Karasso Osmanlı terakki ve ittihat cemiyetini kuran ve Rumelinde ihtilâl hazırlayan bir vaziyette olan müsait insanları teşkilatlandırmak için çalışıyor ve yanmağa başlayan ateşi körüklemek için mütemadi ve sinsi propandalara hız veriyor.

Siyonist mübeşşirini ve ondan evvel saraya baş vurmuş olan insanlar, huzurundan kovan evelâ 1.600.000 İngiliz altunu ikincisinde 25 milyon altun lira rüşvetin yüzüne tüküren ikinci Sultan Abdülhamid'in has ve barış kabul etmez düşmanı Karasso, bir İtalyan mason locası kurmakla işe başlıyor. Büyük bir siyonist olan Karasso 1908 ihtilalini yapacak olan insanları şöyle kandırıyor:

Davamızı Avrupalılara tanıtmak ve onların muzaheretini temin etmek için FARMASON olmak şarttır. Bu, tilki martavalına kanmış olan mukaddes budalalar gizli gizli «İtalya Rizorta» locasına yazılıyor ve bu sayede vatanının terakki, temeddün refah, HÜRRİYET ve intizama kavuşacağına inanan insanların gurur ve huzuru içinde yaşıyorlar.

Biz ittihat ve terakki cemiyetini bu vatanın başına gelmiş bütün belâ ve felâketlerin ve imparatorluğumuzun parçalanmasından yegane mes'ul ve suçlu görenlerdeniz.

Bununla beraber bu fıkra içinde vatanın selametinden başka bir şey düşünmeyen çok asil ve kahraman insanlarda vardı. Ne yapalımki, bu iyi ve temiz insanların hepsi SİYONİST tuzağına düşmüş olup kendilerini propaganda tufanı içinde kaybetmiş ve ilerisini görememişlerdir. Bunlardan hayatta olanlardan bir misal alıyorum. Cater Tayyar Paşa. Eğilmez soy adını taşıyan bu muhterem insan; fazilet, feragat namus ve fedakârlığın timsalidir. Ken-

dileriyle uzun sohbetlerimiz ve münakaşalarımızda, ana davaya temas ettiğimiz zaman lisan-ı halleriyle bize hak verdiğini görüyorum.

— O halde Paşam, FARMASON'luğun rolünü ne ile izah buyurursunuz?

Cevap kısa ve manalıdır:

— Avrupalılarla kolay temas etmek için!

Şimdi: millet önünde bu büyük ve faziletli **Askerden** soruyorum:

— Paşam Avrupalılardan ne hayır umdunuz?.

Bizim kuyumuzu kazan, memleketimize göz diken, kudret ve şevketimizi kıskanan ve yurdumuzda daimi tefrika ve şurişler meydana getirenler hep bu garp **emperyalistleri** değildir?

Bahusus, asırlardan beri dinimizin, milletimizin en büyük düşmanları olan bir ihtilâlcî zümrenin mümessilleriyle lehimize hangi dava başarılmıştır? ...

Evet bugün dava hal edilmiş ve her şey anlaşılmıştır. Fakat ne kadar geç.

Selanik mihverini inceleyelim:

Reval mülakatı meselesi, siyonist — Dönme merkezlerde o şekilde heyecanlı bir şekle sokulup kulaktan kulağa fısıldandı ki, zabıtlar kışlarında oturamaz, yerinde duramaz oldular.

Vatan kurtulacak HÜRRİYET güneşi doğacak, imparatorluğun şan ve şerefi yükselecek, bayrağımız Fizan'dan Sahra-yı kebirden Transval'a kadar dalgalanacaktı?!... İşte SİYON mübeşşirlerinin bize yutturdıkları yaldızlı hap... ZEHİRLİ ve öldürücü hap...

* * *

Karasso, Selanikte kurduğu tuzağa Türk vatansever çocuklarını davet ederken Cavit: orada bir dönme mektebini idare eden bu adam yardımlarını esirgemiyordu. Dön-

melerin'de Sultan Hamitten istekleri vardı. Zira Padişah, bize hiç bir zaman ısınamamış olan bir kabileyi İstanbula kitle halinde sokup halkı onlara ezdirmiyor, siyasete karıştırmıyordu. İlk iş, Karasso'nun ittihatçı komitecilere verdirdiği para ile başlar. Sultan Hamid'e yirmi beş milyon liraya yaptıramadıkları işi bir avuç altunla ittihatçılar mükemmelen ve fazlasiyle yaptılar.

Bu para işi, gayet sanatkârane bir şekilde maskalandı. Karasso, İtalyan bankasından, aldığı altunları **Mitroviceli** Necip Draga isminde zengin bir adama verdi. Oda bu parayı cemiyetin cidden namuslu ve faziletli bir uzvu olan Eyyûb Sabri beye (Çorum mebusu, merhum) verdi. Hileye tenezzül etmeyen bu feylesof tabiatlı adam, o meblağı aldığı direktiflere göre sarfetti...

Eyyûb Sabri bey merhum bu paranın dört teneke altundan ibaret olduğunu söylemişti ki, takriben 400 000 lira eder. Karasso, müteaddit defalar, kendisine mahsus bir tavırla: Sultan Abdülhamid'e yirmi beş milyon liraya yaptıramadığımız işi biz, ittihatçılara dört yüz bin liraya yaptırdık diye öğünmüştür.

Evvelki eserlerimizde mükerreren yazdığımız gibi Sultan Abdülhamid'in hal'ını tebliğ ve hilafetin uhdesinden nez edildiğini bildirmeğe memur heyet arasına katılan bu adam Padişahın, kararı dinledikten sonra en gür sesiyle.

—Pek alâ! Zalike takdir-ul Azuzül alim, fakat bu yahudinin hilafet makamında işi ne!? diye gürlemesi karşısında süt dökülmüş kedi gibi büzülen sonrada asilane (!) bir tafra furuşlukla:

—... Karşımda öyle tezellül etti ki, diyecek kadar Yahudi olan bu adam; Selânikte geceli gündüzlü çalışıyordu. Kurduğu İtalyan MASON locasına her gün bir kurban kaydediyor ve kendi köşesinden etrafa zehir saçıyordu gayesi: Meşrutiyeti ilân ettirmek Sultan Hamid'i tahtından in-

dilmek ve Teodor Herzl'in Siyonizm davasını gerçekleştirmek FİLİSTİN'de kendi hulyalı imparatorluğunu katmak!...

Meşrutiyet ilân edildi. Fakat Sultan Abdülhamid-i hânêsânı tahtında kaldı.

İngiltere hilafetin lağvını ve imparatorluğumuzun çökmesini istiyor.

İtalya Trablusgarbı ve Antalyayı istiyor. Dönme, İstanbula gelmek ve taşıdığı müslüman maskesiyle Türkün servetini cebine indirmek istiyor.

İttihatçıda Yıldız Sarayını yağma etmek istiyor.

Bunun için bir ihtilâl lâzım. Hoca Nasuhi efendinin önderliği İngiliz sefiri Henri Elyot'un rejisörlüğünde bu oyunun uvertürü sahneye kondu, ve Sultan Aziz devirmek için ellerinde emrühüm Şura» ve «Veşavirihüm fillemr» yazılı levhalarla talebe-i uluma meşrutiyet taleb ettirilmiş ti. Şimdide aynı zümreye ve tahrik edilen askerlere:

ŞERİAT İSTERÜK!

Diye bağtırdıldı. Bu son facia, tesadüf ettiği meş'um günün adını aldı:

* * *

31 MART!

Bu son oyunlar ne şekilde oynandı, yani meşrutiyet nasıl ilân edildi ve 31 MART nasıl hazırlandı? Onu inceleyelim:

Türk milletini dahilde hariçte düşmanlar ihate etmiş bulunuyor. Bunların başlıcalarını yukarıda zikrettik. Pariste Ahmet Rıza, Selanikte üç yahudi öylesine birer fesat yuvalan kurmuşlardıkl döktükleri zehir, milleti Ölüme ve uçuruma sürüklemekte idi. Sultan Abdülhamid'in bütün bu mel'anet şebekesiyle yılmadan mücadelesi şayanı hayrettir.

Bu menfi ve türk'ün aleyhine çalışan teşkilata müvazi olarak başımızda birde prens Sabahüddin belası vardır. Bu zat, bir gürcü kölesi olan Mahmut Celalüddin Paşa ile Sultan Mecid'in kerimelerinden Seniha sultandan doğmuştur.

Baba tarafından ırk ve asaleti bu olan Prens imparatorluğu parçalamak davasında başka bir terâne tutturmuştur «Ademi merkezîyet», yani geniş vatan sathında yaşayan muhtelif din ve milliyette insanların cümlesine muhtariyet vermek ve türkü kastamonu vilayetine yerleştirerek Osmanlı imparatorluğunu tarihe gömerek ona bir FATİHA okumak.

Bu mel'un fikir etrafında Paris'te büyük gayretler sarfedilmiştir. Demek oluyorki Paris şehrinde devletin mezarını kazan iki zümre faaliyettedir. Bunlardan biri, MASON vecizesi olan «terakki ve ittihat» ismini alan cemiyet, ötekide prens cenaplarının emrindeki «Akkar-ı Osmaniye»... Milletimiz ve ırkımızın HÜRRİYET için çalışan zümreler...

Bu iki yıkıcı ve bozguncu teşekkülü birleştirmek için 4 Şubat 1902 tarihinde altı gün devam eden bir kongre akdedilmiştir. Müslüman ve hıristiyan ekalilitlerden toplanan bu kongrede alınan kararlar tamamen TÜRK'lerin ve büyük vatanımızın aleyhinedir. Bir tarafta büyük ruhlu, Türk Padişahı, diğer taraftan içerde dışarda memleketi yıkmak için çalışan zümreler...

Binlerce defa tekrarı lazım olan bir nokta vardırki. O da bütün bu olup bitenler iddia edildiği gibi ne istibdadı kaldırmak, nede Türk milletini HÜRRİYET ve selâmete kavuşturmak için değildir. Bir tek gayesi vardır. Bütün yerli ve ecnebi düşmanlar o gayeye hizmet ediyorlar.

TÜRK MİLLETİNİ TARİHE GÖMMEK ve İSLÂM ALEMİNDEKİ İTİBAR ve MEVKİİNİ YOK ETMEK...

Buna ilave olarak Siyonistlerin sultan Abdülhamid'-den intikam alma keyfiyeti eklenebilir...

Son taarruz için seçilen mıntıka Makadonya, ihtilâl ve fesat merkezinde Selâniktir...

Karassonun meydana getirdiği İHTİLÂL merkezinin etrafında görünen şahsiyetlerin başında posta memuru Talât vardır. Vatan yıkılıncaya, düşman yurdu yer yer işgal edinceye kadar ve hatta o günden bu güne kadar ittihatçıların sembolleştirdikleri Talat bey yahut Talat Paşa da Türk değildir. Milliyetini merak edenler zahmet edip Fransız ansiklopedinin «T» harfine baksınlar.

Talât'tan sanra, ittihatçıların en bena masasından Mit-hat Şükrü hatip Ömer Naci beyler gelir. Bunların akıl hocası ve rejisörleride KARASSO dur. Karasso bir aralık, Erkânıharp Yüzbaşı Mustafa Kemâl beyi de nezdine davet etmiş isede kendisiyle müsbet bir karara varamamıştır.

Şimdi Sinyon Karasso, son adımını atmıştır. Makedonya kabadaylarıyla, Paris kahramanlarını **birleştirmek-**Birleştiler ve bir isim altında toplandılar: İttihâd ve Terakki!

Bu yeni Cemiyeti geliştirmek, hareket sahasına sürmek onlara son vazifelerini gördürmek için umumî karar gah FARMASON locası olmuştur. Fedailer orada vaftiz ediliyor ve direktiflerini oradan alıyorlardı.

İhtilâlciler en ziyade Ordu mensuplarıyla meşgul oluyorlardı. Mekteplerden biri bir HÜRRİYET havası almaya başlayan zabıtlar gayet câzib bir idealin ateşiyile yanmaya başladılar. Bunlar üzerinde gayet iyi işlendi. Öne sürülen zahiri sebepler elbetteki çok parlaktı Ne yazık ki, bu yaldızlı perdenin arkasını görmek kimseye nasip olmadı. Dünya Siyonizminin, yer yüzünün her köşesinden

etrafa yaydığı müthiş propaganda tufanı milletin şuurunu felce uğratmıştı. Hakikatı görmek, başımızın etrafında dönen dolapları sezme zordu. Yunan erkanı harbiyesinin yukarıda okuduğumuz mahrem kitabında öğrendiğimize nazaran ordumuz hunhâr, slav komitecileriyle çarpışa çarpışa komiteciliğe ve siyasete kendini kaptırmıştı Böyle bir orduyu, parlak sözlerle aldatıp istikamete sevk etmek zor değildi, Nitekimde öyle oldu. Aşağıda resmini gördüğümüz zabıtlar ve efrâd, asker ve Türk kıyafetinden çıkarak komiteci kıyafetine girmişler ve elbiselerimde ona göre uydurmuşlardır...

Evvelki sahıfeye koyduğumuz resim, Müslıman Türk milleti için ebedî bir levhası olarak kalacaktır.

Sahte ve müretteb irticâi hareketi bastırmak için Türk İmparatorluğunun can damarına saldıran bu insanlar içinde ne bir Türk nede bir müslüman vardır. Bulgar, Sırb, Hırvat ve Rum çeşitli unsurlar silahlarıyla, Fatihin feth ettiğı Beldeler Padişahını birde kendilerini feht ettiler. İttihat ve terakki işte budur!...

Bu hale gelen bir orduya yapılacak telkinlerin müessir olmaması kabil değildir. Aradan yarım asır geçmesine rağmen o zabıtlardan kahraman ve fedakâr olan hamiyetli argadaşlarımızı hâlâ o müthiş propagandanın tesirinden kurtulmamış görüyoruz.

Bu hale getirilen bir orduyu, daimi telkinlerle çileden çıkarmak artık işten bile değildir. Cavit - Karasso - Metu Salem üçgeninden intişar eden ve vatan evlatları tarafından mesihi mev'udun nasihatleri gibi telakki edilen propagandalar, şu fikirleri neşir ve tamim ediyordu.

Makedonyada bir birleriyle vahşiyane bir şekilde döğüşen muhtelif anasır arasındaki husumete son vererek garp lılara karşı bir vahdet ve sükûn ve asayiş numunesi gös-

termek için meşrutiyet idare kurulmalıdır. (1)

Bu sayede tekmil dinler, mezhepler ve ırklar yekdiğeriyle kardeş olacaklar ve Osmanlı devleti tıpkı Amerikalılar gibi bir pota içinde eriyecek, hususiyetlerimiz ve an'anelerimiz kaybolarak neticede SİYONİZM başımızın tacı olacaktır.

Bizler, daha doğrusu onlar: bu propagandanın o derece tesirinde kalmışlardır ki, bu barut yığınlarını ateşlemek için bir tek kıvılcım yeter ve artardı bile...

Zenberekleri iyice kurulmuş olan insanlar cephelerden taarruzlara başladılar. Suikastlar ve cinayetler **başladı**. Bu serpüzeştin nereye varacağını az çok idrak edenler bir kurşunla yerlere serildi. Canlara kıyılmağa başlandı.

İhtilâl, kati adımını atmış, harekete geçmişti.

Muhterem Cafer Tayyar Paşa diyorki: Firzovik kabasında Avusturya mektebinin Avusturya - Macaristan bayraklarıyla nümayiş yapmış, dolmuş olan bardağı taşırmış iş çığrından çıkmıştır.

Milletimizin başında dönen belâlar sayarken NEMSE-lüyü unutmak büyük hatadır.

Apostolik imparatorluk, halkı koyu ve temiz müslüman olan BOSNA — HERSEK'in üstüne oturmak istiyor. O halde, Siyonisti gayet bol olan ve Teodar Herz'i yetiştirmiş olan Nemse'de bu oyunda rolünü almıştır. O'nunda terennüm ettiği martaval: Türk imparatorluğunun meşrutî ve Avrupâ-i bir idareye kavuşmasından başka ne

(1) Garb alemine hoş görünmek sevdası, son asırda milletimizin duçar olduğu hastalıklardan biridir. Sömürgeci garb, kendi obur istihşam dindirmek için bizim gerilik ve keşmekeş içinde yaşamamızı ister. Diğer bütün iddialar yalan ve propagandadır.

olabilir?!

Netekim, cümlelerin arasına girerek ve sözümüzü keserek şuracığa kaydedelimki meşrutiyet ilan edilir edilmez ilk mirasa konan ve Bosna Hersek'in üstüne oturanlar bu mübarekler olmuştur. İşin acı tarafı, bu oyunlarda birinci derece rol oynamış olan DÖNME'ler bu haddeyi ganimet bilerek Avusturyalılara karşı umumî bir boykot ilân ettirmişler ve körükledikleri heyecanlar arkasında: «VATANDAŞ MÜSLÜMANDAN ALIŞ VERİŞ ET» Parolasiyle saf halkı iyice **dolandırmışlardır**,

En müessir ve kafi darbe Manastırda vurulmuştur. Tarih 7 Temmuz 1908 dir. **Meşrutiyet** ilanının arifesi. Manastır fevkalade kumandanı Şemsi Paşa drahor nehri boyundaki postahanedен çıkarken ittihatçıların hazırladığı sû ikasde kurban gitmiş ve mülazim Atıf efendinin attığı kurşunla arabasına cansız yığılmıştır.

Çok cesur bir asker ve metbuuna gayet sadık bir insan olan Şemsi paşa ölmemiş olsa idi, muhtemeldirki milletimizin şahsı ve kaderi başka bir istikamet takip edecekti.

Bir kadın çarşafı içinde kaçırılan Atıf efende kalabalık ve evvelden hazırlanmış tertibat sayesinde, yaralı olarak canını zor kurtarmıştır. Komite hükümeti zamanının da Çanakkale mebusu olan Atık, istiklâl savaşları esnasında reji müdürlüğü vazifesi yapmış, sonradan iz bırakmadan, küçülen bir vatan toprağı üstünde kaybolup gitmiştir.

Evet, MEŞRUTİYET doğuyor ve devlet doğum sancıları çekiyor. Bir gün evvel. 22/23 Temmuz gecesi Niyazi ve Eyyüb Sabri beyin iki bin kişiye yakın çetecileri, evvelâ telgraf hatlarını keserek sonradan yeni kumandan Müşir Tatar Osman Paşayı dağa kaldırıyorlar. Propaganda o derece müessir yapılmıştı ki bu çetecilere Ma-

nastır halkından binlerce insanda katılmıştır.

Eyyûb Sabri bey feylesof yaradılışlı bir zattı. Kondisile çok defalar Vaniköy nişasta fabrikası sahibi temiz insan Hayreddin beyin Balıkpazarındaki yazıhanesinde buluşurduk. Bilmeyerek işlediği günahın altında ezilmiş gibi idi. Konuşmaktan, ağız açmaktan nefret eder gibi bir hali vardı. Ekseriya yan odaya çekilir saatlerce şu aziz yurda karşı irtikâp edilmiş kötülüklerin vicdan azabını çekerti. İşte bu zattır ki, içinde biriken günahlardan silkinir gibi:

Karasso; Necib Dragâya oda bize dört teneke altın verdi!...

Diyerek adeta sırtından ağır bir yük atmış gibi koltuğa gömülüvermişti...

Bu zatın, ve Resneli kolağası, Niyazi'nin çehre yürüyen askerlerin ve bu nümayişler esnasından GÖRÜNMEYEN kuvvetlerin sinsi propagandaları halk efkârında müt'hiş tesirler meydana getirmişti. Bir birinci ferik rütbesinde kumandanın öldürülmesi, Müşşirin dağa kaldırılması yeryüzünü titretecek bir ihtilâlin, ihtilâller mütehassısı Siyonizm tarafından var kuvvetleriyle körüklendi.

Hükümdar, eğer arzu etse, haiz olduğu kuvvet ve itibarı istimâl etmiş olsa idi, bütün bu palavralar olduğu yerde söndürülür ve bülöfcüler çil yavrusu gibi dağıtılırlardı. Netekim bu hata 31 MART hadiselerinde de aynen tekrarlandığı onu bir az sonra inceleyeceğiz.

Bütün bu işler geniş çapta bir bülöften ibaretti. Onu izâm eden, halkın gözünde büyülen cihan SİYONİZM teşkilâtıdır.

İttihatçıların sayılı şahsiyetlerinden (Beşiktaş Afyon idaresi şeflerinden) Sakallı Şeref bey diyor ki:

Telgrafhaneden saraya müracaat ettik. Hareketin çiğ gibi büyüdüğünü bildirdik ve hemen meşrutiyet idare ila-

nını istedik. Her taraftan baş kaldıran, ses veren ihtilâl İstanbulu şaşkırttı...

Necib Draga, ittihatçılara dört teneke altın veren adam Mitroviçelidir. Orada itibarı kadar büyük birde ke-reste fabrikası vardır. Arnavutlar üzerinde büyük nüfuz sahibi olan İsa Bolati'de Mitoviçe yakında bu zatın komşusu ve dostudur. Avusturya mektebinin nemse bayrakla-riyle nümayiş yapmalarına muvazi olarak birkaç bin Arnavutta yine Firzovik'te toplanıp saraya müracaat ederek meşrutiyetin ilanını talep ettiler. HÜRRİYET kahraman-ları ve Makedonya kabadayılarının Askerin **başına** birer Arnavut külâhı geçirmelerinin manası vardı. Cemiyet Arnavutları top yekûn kadrosuna almıştı. Karasso, Cemiyete verilmek üzere Necip Draga'ya dört teneke altın vermiş olmakla beraber kendilerini de elbet görmüştü, yani onla-rada elbet vâfir miktarda kırmızı altın vermiş olması ga yet tabiidir. Ne çareki buna dâir bir malumat henüz tarihe sızmamıştır.

İttihatçılar Makedonyadaki üçüncü Orduyu elde ettik-leri gibi merkezi Edirne olan ikinci Orduyuda aşağı yukarı elde etmiş gibi idiler.

İnceden inceye, senelerden beri kendi mensupları ve bendelerinden yaptığım tahkikata göre, Türk olan hün-kâr bütün bu şişirilmiş balonlara karşı soğukkanlılığını asla kaybetmemiştir. Fakat ne yapsınki bu karışık hengâ mede sadaret makamını işgal etmiş olan Avlanyalı Ferid Paşa aldığı emri ve iradeyi yerine getirmemiş askeri ted-birleri tamamen almamıştır. Bütün bu olup **bitenlerin** Türk Padişahiyle Türk milletinin yorganının başında dön-düğünü daha henüz içimizde anlayanlar maalesef pek azdır.

Devri saltanatının ilk senelerinde 93 Moskof harbini idare etmiş ve tahtta kaldığı 33 yıl içinde sayısız felâket-

ler, hâdiseler, hâilelere göğüs germiş ve başında bulunduğu bir milletin, ahval ve şartların müsaadesi nisbetinde refahına saadetine, kültürüne hizmet etmiş ve aziz vatan top rağından bir karışık yer vermemek için tarifi imkânsız bir hassasiyet göstermiş olan cennet mekan firdevsi âşiyân ikinci Sultan Abdülhamid Han'ın karşısına dikilen Siyonist Mason- Entelijens servis triomvirası ile 33 yıl nasıl bir kahramanlıkla mücadele ettiğini istikbâlin tarihleri daha bitaraf, daha vicdanlı bir şekilde yazacak bizden sonra gelecek nesiller bu yazıları dehşetler içinde okuyacaklardır. Öğrenecekleri başlıca şey şu olacaktır.

Propaganda denilen mel'un kuvvet bir caniyi kahraman bir kahramanı isterse vatan hâini gösterebilir. Bu silâh şu dakikaya kadar ve mutlaka bir ifade ile SİYONİZM'in ve onun kölelerinin elindedir.

Bizi yıkan, birbirimize düşüren, kalemlerimizi ve bazı vicdanları satın alan, hakkımızı ve sesimizi boğan SİYONİZM'dir. Bu kuvvetle yeryüzünde uzun seneler kahramanca ve ŞÂHÂNE bir şekilde mücadele eden insanda, Türk hükümdarı ikinci sultan Abdülhamid han'dır.

* * *

Hakikat ne olursa olsun, bütün bu olup bitenlerin palavra ve gürültülerin sultan Hamid'in morali üzerinde büyük tesirler yapması tabii ve normaldir.

Nihayet **hünkâr** şöyle bir irade ihsan ediyor: İlk kanunu esasîyi ben **ilân** ettim. Ahvâl ve zaruretler bir müddet bunun tecilini zarurî kıldı. Şimdi heyeti vükelayı söyleyiniz tekrar ilan ve mer'iyete konması için icabını ifâ etsinler. Heyeti vükelâ mazbatasını tazmin ve **Meşrutiyet** idarenin kurulduğu bütün vilayet ve müstakil mutasarrıflıklara telgraflarla tebliğ edildi, yaşasın HÜRRİYET -, ADALET — MÜSAVAT — UHUVVET avazeleri vatan afakını çnlattı.

Bunun ne demek olduğunu bile anlamayan bir çok insanlar avaz avaz bu cümleleri tekrarladılar. Yahudi matbaaları evvelce Pariste hazırladıkları gayet çirkin ve asaletsizce yapılmış resimleri kart postalları milyonlarca nüsha bastırıp halka dağıttılar.

Gayet namuslu ve mahcup bir insan olan Padişahın çıplak kadınlardan yapılmış bir resmini bol miktarda dağıttılar. Bu çiftiç yapılmış kartlarından biri elimizde olmakla beraber, ibret için dahi olsa tarihe hürmetsizlik olur diye neşretmedik.

MEŞRUTİYET!

11 Temmuz 1908... İstanbul, o zamana kadar işitip duymadığı canhıraş seslerle çalkalandı ...

— İlâve, ilâve, ilâve!...

O zamana kadar vukuu olmayan bir şey Avuç içi kadar bir kâğıt üzerine şunlar yazılı idi;

«Veziri maali seniirim Sait Paşa!

Ferîd Paşa kabinesinin vukuu istifasına ve müsellemler olan ehliyet ve dirayetinize binaen mesnedi sadret uhdenize mesnedi meşihat dahi Cemaleddin efendi uhdesine tevcih edilmiştir.

Denmekte ve memleketin meşrutiyetle idaresi emredilmekte idi.

Demek ki uzun ve ızdıraplı doğum sancularından sonra nihayet meşime vatandan MEŞRUTİYET doğmuştu.

Bizim için, vatan için, büyük Türk milleti için, bir kurtuluş ve yükseliş sebebi olduğu iddia edilen Meşrutiyet, şimdi bir emri vaki olmuştu.

Her tarafta: «YAŞASIN HÜRRİYET» naraları göklerle yükseliyordu. Evvelce hazırlanmış olan propaganda ma-

kinesi halkı çılgınca coşturmuştu. Yaşasın hürriyet!

Demek artık istibdat sona ermiş, herkes HÜR olmuştu?

Bu hürriyetin ne biçim birşey olduğunu bizim nesil lerimiz pekâlâ gördü. Görmediği şeyleri, aklından geçirmediği faciaları cinayetleri insanların köpekler gibi boğulup iplerde can verdiğini nice kahraman Türk evlâtlarının göğüslerine mütemadiyen kurşun sıkıldığı ve vatan topraklarının mezbahaya döndürüldüğünü hep bu HÜRRİYET devinde gördük. O derece ki: Feylesof ve Türk mütefekkeri Rıza Bey bunu şu mısralarla ne güzel tasvir ediyor:

«Bakılsa sezilir işin hikmeti,
Üstüne almadın mes'uliyeti,
Bize belâ edüp meşrutiyeti,
Firavun devrini mumla arattın!

Şimdi bir de MASON teranelerinin ikinci olan MÜSAVAT meselesi vardı. Dağlarda senelerce çarpışıp döğ;-;-tüğümüz, kardeşlerimizi, kitle halinde canavarca öldüren çeteciler ve çeşitli ırk ve mezhepleri teşkil eden yabancı unsurlarla aramızda tam bir müsavat teessüs edecekti. Sırp lı, Bulgar ve Karadağlı ile Konyalı arasında hiç bir fark olmayacak, cümlesi MÜSAVAT'ın sihirli sinesinde kardeş gibi yaşayacaktı.

Bizim Harbiye mektebindeki sınıf arkadaşlarımız arasında bizim gibi aynı hakka sahip Bulgar Sırp ve Karadağlı talebe vardı. Hepimiz zabıt çıktık. Biz Kur'anı Kerim üzerine onlar İncil'i Şerif üzerine nâmuskârâne hizmet edeceğimize yemin ettik. Edirne kalesi düşüp de esir olduğumuz zaman karşımızda sınıf arkadaşlarımız olan Bulgar zabitlerini bulduk.

Bütün askeri sırlarımıza vakıf metotlarımızı, usullerimizi, tekniğimizi, takdiğimizi öğrenmiş düşman zabitleri-

ni.

Farmasonluk ve Siyonizm'in üçüncü umdesi sembolü ve ideali olan UHUVET'in yani kardeşliğin de ne demek olduğunu ve neticesini de bizim nesillerimiz en acı bir şekilde gördü. Ecnebi mefkurelerin remizlerini taşıyan elbiseler giymiş insanlarla kardeş olmak!.. Bu hangi mantığın mahsulü hangi idrakin icadı idi?...

Çok geçmeden bu kardeşleri (!) karşımızda düşman olarak bulduk. Onların her biri bu aziz vatandan birer parça kopardılar. İstanbul'un burnuna sokuldular ve tari hî Edirneyi muhasaraya aldılar.

Meşrutiyet Garb'ı memnun edecek, yardım temin edecek biz de bu sayede kurtularak hür ve mes'ut koca bir vatan üzerinde yaşıyacaktık. Bizi bu yalanlara o kadar çok inandırmışlardı ki... Dimyata pirince giderken evdeki bulgurdan da olmuşuk. Bize vadedilenlere mukabil.

1 — Bosna Hersek, Avusturyalılar tarafından memleketlerine ilhak edildi.

2 — Kucak, kucağa kardeşlik ilân ettiğimiz Yunanistan GİRİT adasının üstüne oturdu...

Firvovik'te Avusturya mekteplerinin meşrutiyet lehine bayrak açmalarıyla Yunanlı komitecilerin yine «Meşrutiyet» uğruna Makedonya dağlarında çarpışmaları hiç de boş hesapsız değilmiş... Onlar kendi hesaplarına davalarında haklı idiler. Yazıklar olsun bu oyuna bilerek veya bilmeyerek âlet olanlara! Hem de LÂNET onlara!...

Bu vukuat arkasından 1910 Arnavutluk isyanı ve 1911 de Trablusgarbe İtalyan saldırısı birbirini takip etmiştir.

Bu kitabın baş tarafında ve müteaddid eserlerimizde yazdığımız gibi «Trablusgarb»ın işgal meselesi: SİYONİST ve FARMASON müşterek hıyaneti sayesinde olmuştur.

33 küsur senelik bir idare esnasında şu yukarda saydığımız belâların hiç biri baş kaldıramamış ve elele verip

toplu bir halde vatana **saldıramamıştı**, Yer yer baş gösteren yangınlar, etrafa sirayet etmeden olduğu yerde söndürülmüştü. Bütün felâketler toplu bir halde meşrutiyet tarihine tesadüf eder.

1912 İkinci Arnavutluk isyanı, Havran ve Adana yakaları seri halindeki musibetlerin tuz ve biberi olmuştur. Bunların cümlesinden, büyük devletimizin idaresini **eline** almak, Osmanlı tahtını SİYONİZM'in kin ve **İntikamına** maruz kılmak mesuliyeti münhasıran ittihat ve terakki komitesine aittir. Senelerce Meşrutiyet diye feryat **eden** kesânın kimlerden direktif aldıkları, kimlerle müşavere ettiklerini yukarda sarahatle gördük.

İngilizlerin, İslâm için ne büyük rakip ve tehlike oldu günü bilmek için sadrı azam olmak lazım gelmez. İlk mektep talebesi bile bunu bilir. Sultan **Aziz'in** katlinde ilk meşrutiyetin teessüsünde İngilizlerin ne büyük rol oynadığını açıkça gördük. Onun arzusu hilâfetin kaldırılması idi. Çünkü Türklerin bu sayede bilhassa Hindistan müslümanları üzerinde hâiz oldukları nüfus ve itibarı kendisi için da'imî tehlike sayıyordu.

Buna misal olarak şu hadise ileri sürülebilir;

Türkler, lüzumlu veya lüzumsuz Birinci Dünya Harbine girip de dört sene İngilizlerle kahramanca döğüşükten sonra talîi tabiatıyla aleyhimize dönüp de mağlubiyet mukadder olunca İngiliz gazetelerinde çıkan bir sürü resimler asırlık taassup ve kinleri ve emelleri açığa **vurdurmuştu**: Sernügün olan Hilâl Camilerin kubbelerinden yükselen SALİB, resimleri ve çeşidli yazılar, kendisinden. Türk milletinin hayrı için fikir ve kuvvet aldığımız İngilizlerin samimiyet (!) ve hayırhâhkğının (!) derecesini gösterir.

Mağlubiyet ve felâket günlerimizde suratımıza çarpan bu acı hakikate karşı Türklerden daha ziyade Hindis-

tanlı müslümanların baş kaldırdıkları görülmüştür, «islam'a Çekilen Kılıç» isimli mühim eser bu muhterem din kardeşlerimizdir.

Böylece: Sultan Aziz devrinden beri cereyan eden hadiseler de ki ingiliz oyunlarının güttüğü maksadı öğrenmiş olduk. Onlar Hilâfetin kaldırılmasını ve Türk hükümdarlarının «islâm» üzerindeki nüfuz ve itibarının bertaraf edilmesini istiyorlardı!...

Sıra Siyonizm'e geldi. Siyonizm emelleri ve hududu bugün artık herkese malûm olmuştur. Onlar; bu gaye ve emellerini senelerce evvel bütün dünyaya ilân etmişler her nedense bizde bir «Reval» masalı kadar bir tesir husule getirememişlerdir. Birinci Dünya Siyonist Kongresinde «Türk imparatorluğunu parçalamak ve bu sayede İsrail devletini kurmak» fikrini **açıkladıklarını** yukarda gördük.

Filistin'i para mukabilinde Sultan Abdülharnid'den kopamak için vaki teşebbüslerinin neticesini de okuduk.

Şimdi Siyonistler'in vazifeleri çiftleşmiş bulunuyordu: Biri asıl hulyarının tahakkuku... diğeri de bu emelle set çeken büyük hünkârdan intikam almak!...

Bu maksat için hangi insanları ne şekilde teşkilatlandırıp, terakki ve ittihâd komitesini nasıl sahneye **sürdüklerini** de okuduk.

Meşrutiyet ilân edildi...

Kanun-u esasi esasen mevcuttu. Memleketin mutlakiyet ile değil meşrutiyetle idaresi de emredildi.

Fakat... Padişah yerinde kaldı.

Bu, bütün gayretlerin boşa gitmesi bütün hayellerin sukutu demektir.

Tabii bu arada birinci derecede rol sahibi olan ve blöflerle iktidarı eline geçiren KOMİTE'nin de bir arzu ve gayesi bulunacaktı. Paraya ihtiyaçları vardı. Değil ittihâd

ve Terakki gibi «Siyonist ve **Farmason** oyuncuğı bir cemiyet, hatta en temiz ve **muktedir** insanlardan teŖekkül etmiŖ gayet mukaddes gayelerle kurulmuŖ olan partiler dahi parasız yürüemez, muvaffak olamazlardı.

İslâmiyet, Allahın sonsuz kudret ve **nusratine** dayandığı halde yine Hazreti Ebubekir Sıddık (R. A.) in ağzına kadar açılan kesesine istinad etmiŖti...

İttihatçıların Karaso'dan kopardıkları dört teneke altın deve de kulak sayılırdı. Yahudiler de işlerini gördükten sonra insana on para vermezlerdi.

Fakat pekâlâ akıl verdiler ve dediler ki; Cemiyeti muhtereme Yıldız sarayında istediği hazinelerini bulacak ve Sultan Hamid'in kendi şahsî serveti olan Viyana bankalarındaki altınlara pekâlâ el koyabilecektir.

Bu akılı veren Yahudi, bunun yolunu ve plânlarını gösterdi.

Bir hâdise yaratmak. O bahane ile PadiŖahı hal etmekti.

Dahiyaneye, fakat cânıyâne olan bu fikir tatbik mevkiine kondu.

AteŖler körüklendi. Kalemler bilendi. Fesat unsurları olanca hıçlariyle çalışmaya başladılar. Üç gurup ayrı ayrı gayeler için bir tek yol takip ediyorlardı. Bir hâdise çıkarmak. Kazan kazanıyor!.

Siyonistler hesabına: Karasso - Metr Salem — Cavit üçgeni ve Dönmeler. Kendilerine mahsus sinsi gizli ve sanatkârane metotlarla çalışıyorlar. Dönme'lerin rollerini bir nebze yazmıŖtık. Selânik'in dar muhitinden sıyrılmak ve Türkiyeyi baştan başa sömürüp, Siyasetine hâkim olmak.

Ŗuraya bir parantez açayım: Jandarma Umum Kumandanı Zeki PaŖa anlatıyor:

Halk Partisi devri. Mübadele işleri var. Hükümetin

gözü DÖNMELERDEN o katlar yılgın ki, valilere gayet mahrem ve zata mahsus şu talimatı veriyor:

«Mübadil olarak memleketimize gelecek olanlar meydanındaki DÖNME lerin İstanbul, **Izmir**, Ankara ve Samsun gibi vilâyetlere zinhar yerleştirilmemesine begayet olunması»

Yine Zeki Paşa ilâve ediyor:

Bu, son derece mahrum ve zata mahsus emir, kaç tane dönme vali ve mülkiye müfettişinin eline geçti?...

Profesörlük, tüccarlık ve hususî mekteplerden bütün siyasi hayat ve **mukadderatımıza** hakim olan bu müslüman isimli vatandaşların, gerek meşrutiyetin ilânında, gerekse ondan sonraki vukuatta o kadar büyük rolleri vardır ki, bunları sıraya koyarak mütalaa edelim..,

Meşrutiyeti ilan eden ittihatçılar Hüseyin Cavit'in kalemıyla Sultan aleyhine şiddetli bir kampanya açmıştı. Tanin gazetesini okuyanlar veyahut bu gün onu koleksiyonlardan tetkik edenler kalem kuvvetiyle, nasıl yok yere bir hükümdara hücum edildiğini vuzuhla görebilirler. Hüseyin Cahit, Sultan Abdülhamid'i yere sermek için nasıl çalışıyor. Bu zat hakkında cemiyetin kurucularından Miralay Sadık Beyin cemiyet erkânından doktor Nâzım Beye söylediği sözleri ziyadesiyle şayan dikkattir:

«Şüphesiz; Talât, Ahmet Rıza ve Hüseyin Cahit bilerek, duyarak Siyonistler elinde oyuncak, Türklük için muzur böyle hâin bir teşekküle âlet olmak istemezler. Takat onlar siyonistlerin elinde vâsta olmuş dünya matbuatının ve Farmason localarının iflâs ettiği hava içinde bütün dini millî, ferdi hüviyetlerini kaybetmişlerdir. Onlar, Siyonist ve MASON nüfusundaki üniversitelerin **Hint** nazariyeleri diye tevdin edip ve münevver zümreye aşladıkları güyâ yeni ve yüksek (!) fikirlerle o halde gelmişlerdir ki bugün ancak kendilerinin fikrî terbiyeleri yüksek,

düşünceleri yüksek, ruhları hür vicdanları olgun insanlar olduklarına inanırlar... Onların nazarında bizler ve bizim gibi düşünen, hayata, kâinata bizim gözlerimizle bakanlar kör bir ruh insiyakiyle maziye merbut düşünüş ve düşünceci mahdut geri ve sabit fikirli basit zavallı kimseleriz.

Onlar vatan, millet ve devlet meselelerinde bizim fikir ve mütalâalarımızda, görüşlerimizde bir hakikat olabileceğine asla ihtimâl vermezler. **Yalnız** kendilerince sabit ve değizmez bir kanaatle bizleri de kendi yüksek seviyelerine (!) sürüklemek isterler.

Kuvvetin ittihâd ve Terakkiye geçtiğini gören mevki menfaat ve şöhrat harisleri şimdiden ortalığı istilâ ettiler.»

Bu mütalâalarda işimize yarayacak birçok hakikatlerin sırlan gizlidir ki bunlar yukarıda parça parça bahsettiğimiz gibi, aşağıda hâdiseler inkişaf etikçe daha bâriz bir şekilde göreceğiz...

Hulâsa: Bir vak'a çıkmalığı padişah hal edilsin ve **Yıl** diz sarayı yağma edilerek Viyana bankalarındaki paranın üstüne oturulsun,

Cemiyetin daha doğrusu komitenin kaleşörleri var kuvvetiyle taarruza geçtiler. **Tanın** gazetesi ilk sayısından itibaren bu vazifeyi görüyor.

Bir parça alalım:

«Arap İzzetlerin, Çerkeş Mchmedlerin, Tahsinlerin hâlâ sarayı hümayunda bulunmalarından, Zeki ve Rahmi Paşaların hâlâ değıştırilmediğinden» bahsederek babîliye emniyet edilmeyeceğini yazmıştı.

Böylece ilk nifak tohumları atılmış, biri Arap, diğeri Çerkeş, ötekisi de Arnavut olduğu için bu insanların haklı veya haksız saraydan kovulmaları lâzım geldiği ileri **sürülmüştü**. Burada tuhaf bir nokta vardır: Hüseyin Cahit de Türk ırkından değildir...

Fakat cemiyet maksadına ulaşmak için lüzum gördü

ğü zaman ırkçılık yapmaktan ve anasır arasına ayrılık tohumları saçmaktan asla çekinmemiştir,

Komiteciler öyle insanlardır ki işlerine geldiği zaman kan tahliline gidecek kadar koyu ırkçı olmuştur, işlerine geldiği zamanlarda da en meşrû' ve makbul bir milliyetçiliği, koyu ırkçıdır diye tezyif etmişlerdir. Bunlar her iki fikirde de samimî delildirler. Milleti yerine ve mevsimine göre kandırmak ve ipliklerini boyamak için herşey yaparlar.

Buraya Tanin gazetesinin bütün yazılarını nakletmiyecemim. Onları bir cümlede hulâsa edeceğim.

Kazan kaynıyor. Tanin gazetesi ateşi körüklüyor...

* * *

Cemiyetin maksadını gerçekleştirecek asıl **unsurları** sonraya bırakıyorum. Bir de inkılâp sarhoşu olmuş ufakları vardır ki, onlar cepheden doğrudan doğruya **faaliyete** başlamışlardı. Bunlardan biri, Gazhane karakolu **Komiseri** Nuri efendidir. Bu adam bir iki defa KARASSO'nun evine davet edilmiş ve şerefine ziyaretler çekilmiştir. Komiser Nuri efendi gördüğü teşvik ve tahrik üzerine cûş ve huruşa gelmiş, şurada burada Cemiyet düşmanlarını lokma lokma doğruyacağım söylemeğe başlamıştı. Bu adamın tehditleri o derece ileri gitmişti ki resmî makamlara kadar iş aksetmiş ve zaptiye nezareti şu tebliği neşre mecbur kalmıştı:

«İkdam gazetesinin 25 Mart 1325 tarihli perşembe günkü nüshasında Dolmabahçe Gazhane ' karakolhanesinde müstahdem Komiser Nuri efendinin İkdam gazetesi sermuharriri Ali Kemal Beyle Volkan ve Yeni Gazete sahibi imtiyazlarını da öldüreceklerini beyan ettiği hakkında bir fıkra görülmesi üzerine zeptiye nezareti muavini saa-

detlû Azmi Bey Efendi (1) izam edilerek tahkikatı lâzıme bil'icra komiser Nuri efendinin bu yolda tefevühatta bulunduğu oradaki efradı şaire tarafından beyan edilmesine o bapdaki evrakı tahkikiye mumaileyh Nuri efendi ile beraber Dersaadet bidayet mahkesi müddei umumiliğine gönderilmiş ve mezkûr müddeiumumilikten cevaben alman tezkerenin sureti aynen derc olunmuştur:

«27 Mart 1325 (Yani patırdıdan dört gün evvel) tarihli tezkereyi aliyeyi asafeneleri cevabıdır: Dolmabahçe Gazheneşi karakolhanesinde müstahdem Komiser Nuri efendi nin ihbar olunan tefevühâtı esasen cürüm teşkil etmemekle beraber cinayeti malûmede (2) taallûku görülmesi ve memurini zabitanın her ne suretle olursa olsun bir fırkaya meylini izhar ve imâ edecek efâl ve harekâtı şayanı takbih olduğu misillü kendisinin bulunduğu karakolhanedeki rüfekâsiyle hüsnü muaşeret etmediği anlaşılmasıyla mevki mütevekkil revî alî atufileri bulunmuştur.

Dersaadet Bidayet Müddeiummumisi Sadreddin.

Bu tebliğ büyük hâdiseden üç gün evveldi. Asıl hâdisese kahramanları başka guruplardı. Onlar hakkındaki malûmatı bir az daha sonraya bırakıyorum.

Acaba Entellicens servisin 31 MART faciasında rolü yok mu idi? olmaması mümkün mü?

Sultan Aziz'in katli hâdisesinden beri binlerce dolap döndüren bir kuvvetin asıl gayesi henüz gerçekleşmemiştir ki, hem hangi taşın altını kaldırdıksa bu dostlarımızı orada bulmadık?

Şurasını söylemek lâzımdır ki: İngiliz gizli teşkilatı

(1) Cemiyetin en taşkın azası. Polis müdürü ve vali olan zat.

(2) Muharrir Zeki Beyin katli demek istiyor.

kadar metotlu ve mahrem çalışır, emrinde çalıştırdığı insanları o kadar iyi seçer evvelden yetiştirir ki, onların sırlarına ve hüviyetlerine nüfus son derece güç ve hattâ imkânsızdır. Ancak bazı tesadüfler ve ip uçlarından bir az bir şey öğrenmek mümkün olabilir işte misal:

Volkan gazetesi 31 Mart hâdiselerinin arifesinde cidden Volkanlar gibi ateş püskürüyor... Faciadan sonra idam edilen gazetenin sahip ve baş muharriri Derviş Vahdeti (1) öyle âteşin makaleler neşrediyor ki orta sınıfla, mutaassıp insanları tahrik etmemesi çileden çıkarmaması mümkün değil.

31 Mart faciasından aynı derece mes'ul olan avcı taburları zabitlerinden birine hitaben yazdığı:

Ey zabit!

Başlıklı yazı bir çok insanları zıvanadan çıkarmış ve müşterek Türk düşmanlarının hazırladığı yangını iyice körüklemişti.

Derviş Vahdet'nin yazılarını okuyanlar, bu zatın gayet mutaassıp bir din adamı olduğunu ve yazılarını, doğru, yanlış kör bir taasubun şevkiyle yazdığını sanırlar, hiç de öyle değildir. Derviş Vahdeti sarıklı bir insan değildi. Kıbrıs halkındandır. İngiliz mekteplerinde okumuş ve yetişmiştir.

Acaba kimin nâm ve hesabına çalışıyordu?

31 Mart yangını söndürüldükten sonra bu hâdisede birinci derecede rol oynadığı söylenen ve İngiliz dostluğu ile tanınmış olan Kıbrıslı Sait Paşanın evi aranmıştı. Konağın selâmlık dairesini jandarma ve polis umum müfettiş muavini Erkânıharp Kolağası Kemâl bey. harem dairesini de Selânikli **yüzbaşı** Rifat Efendi aramıştı.

(1) Derviş, bir tarikat mensubu değil bu zatın asıl ismidir. .

Selâmlık dairesinde uşakların odasında ve yataklarının altında Volkan gazetesinde çıkan bütün baş makalelerin asılları, orijinaleri ele geçirilmiştir.

Bu vesikalar Harbiye Nezareti ve Örfi Divan Harp Reisliğine verilmiş ise de ne hikmetse hiç kimse sesini çıkarmamıştır. Bu manalı hâdise Intellijens servisin 31 Mart faciasındaki rolü ve hissesi hakkında tarihimize ve milletimize kâfi bir fikir ve kanaat verir zannındayım.

Dönmelerin 31 Mart hâilesindeki rolleri gayet mühim dir. Bitaraf bir İngiliz müellifinin kaleminden çıkmış olup bazı parçalarını bu kitabın 87 ilâ 91 nci sahîfelerine aldığımız «The Cause of World Umrest» eserinde bu hususa temas edilmiş olup; Selânikli bir yahudi ve MASON olan binbaşı Remzi tarafından idare edilen **nişancı** taburları tarafından çıkarılan 31 Mart ihtilâli gelir ki, bunu tetkik etmek çok meraklı ve faydalı bir şeydir.»

İngiliz müellifinin yazısının bu parçasında epey aydınlatıcı malûmat vardır.

Birkaç sahife sonra Selanik ve Makedonya HÜRRIYET kahramanlarının 31 Marttaki rollerini tafsilatıyla tetkik edeceğiz. Bundan evvel Paris'te ittihat ve terakki Cemiyetinin kurucu ve mühim şahsiyetlerinden olup, hakikati anladığı için muhalif saflara geçen ve 31 Mart bahanesiyle tevkif edilip yakayı zorlukla kurtaran MİZAN gazetesi baş muharriri Murâd Beyin «Tatlı emeller, acı hakikatler» namındaki eserlerinden bazı parçalar alacağız' kitabın 107 nci sahifesinde:

«Manyasi zade Refik Bey İslâmiyet ve hilâfet kelimelerini Mizâh'da pek çok kullanıyorsunuz. Artık bu gibi köhne şeylerle Meşrutiyet binasının inşa olunamayacağını sizde bilirsiniz. Hemde siz, tarih muallimi sıfatıyla bunu herkesten iyi bilirsiniz.

Bu satırlarda hakikle alâkalı bir cümle vardır ki

üzerinde durmadan bizi alâkalandıran noktalan arayacağım. **110** ve 111 sayfalardaki şu cümleler bize bir fikir verebilir:

«**Malûmunuzdur** ki; vaktiyle Mithat **Paşanın** Kanun-u esasisi kısmı azami itibariyle ulemanın husumetlerini celb etmiş idi. «Şeriatı garra gibi kaamm-u ilâhi elimizde dururken kanunu esasî namiyle frenk icadının bize lüzumu yoktur» diyorlardı. Kendi kayın biraderim gibi bir gayyuru bile kandırmaktan âciz kalmıştım.

Bu defaki yoklamamda meşrutiyeti ilk günlerde hüsnü kabul etmiş olan ulemanın ahvali müteessir ve müte-reddid bulunduğunu kemali dehşetle gördüm.

İşte ulemanın hissiyatını okşayarak meşrutiyete onları rabtirmek üzere mücadeleye müsaraat ettiğimin sebebi aslîsi budur. Bu bapta ifasına muvaffak olduğum hizmetime müftebirim. Bunun için «Mizan» ın lisanî, **lisani** tebeddül edemez. Siz cemiyetçe, lisanımızı «Mizan lisanı na tahvile muvaffak olursanız, muhassenatını pek çabuk görürsünüz.»

Sözlerim bazılarınca nim istihza ile karşılandı. İstihzaları gazete sütunlarına kadar geçti. Hele «**TANİN**» Kur'a kaçakları» hakkında sütunlarca tecavüzatta bulunmayı itiyat etti. (1).

Garibi şu iki 31 Mart vakasından sonra müddeiyâtı-**mın** sıhhatini tasdîkan yine başta «**TANİN**» olarak dindârâne neşriyata sülûk ettikleri halde, (Dini siyasete ne bayağı bir tarzda alet etmişler. Hayret) Halka henüz itmi'-nan bahş edememişlerdir. İhlaslarına îman edilemiyor, çünkü masabakları henüz tazedir.»

Mizancı Murâd Beyin yukarıya aldığımız cümleleri

(1) Hüseyin Cahitten bahsediyor. Bugün yine HÜR-RİYETİ (!) müdafaa eden adamdan!...

ilerde işimize yarayacaktır. Şimdi asıl bizi alâkalandıran satırlara gelelim. Tarihçi ve **muharrir** ve kendisi de HÜR-RİYET aşıkları ve siyâsî muhacirin **meyanından** bulunan ve 31 Mart faciasının ızdıraplarını çekmiş olan bu ilim adamı kitabının 162 nci sahifesinde aynen şunlar yazıyor:

«31 Mart kıyam-ı askerisi zahiren avcı' taburlarının çavuşları kumandasında idi. Rüesadan mahrum kitle ba-giyede ki intizâm calibi dikkat ve merak idi. Mizan idare-hanesindeki caddeye nâzır cumbaya yerleştim. Muttasıl geçmekte olan bölüklerin tavır ve hareketlerine hasrı dik-kat ettim. Tekerdir eden bir hal nazarı ehemmiyetime çarptı. Üçüncü sıranın başında borazan nefer gitmekte idi. Onun yanındaki nefer, her no vakit dirseği ile borozana dürterse, boru çalmakta idi.

Bir de boruzanın solunda giderek ona kumanda vere-nin yüzüne dikkat edilince ân ve sâninin âdi neferet şânın dan parlak olduğu görülüyordu.

işbu mümtaz çehreli neferler mutlaka borazanların yanında nâdiren birer, ikişer bazan da üçer olarak her ge-çen bölükte gidiyorlardı.

Bunların nefer kıyafetine girmiş zâbit olduklarına hükmettim. Çünkü pek âşikâr idi. Hükmümden emin ol-mak için, o sırada matbaaya uğramış olan birader zadeyi sokağa şevkettim. Pederi ile birçok taşrada dolaşmış, bilhassa zâbitan'ı askeriye içinde ahbâb peyda etmişti. Dikkatimi celb eden hali izah ettim. O da tasdik etti. Mat-baada hazır bulunan beş altı kişi dahi bunu görüp teslim ettiler.

Mizancı Murâd Beyin kitabında bu bahis uzayıp gidi-yor ve netice olarak isyân edüp Ayasofya meydanında toplanan askerlerin başında er kıyafetine girmiş DÖNME-zabitler oduğu meydana çıkıyor.

Bu hakikat isbat edilmiştir. İngiliz müellifinin kitabın-

da dönme binbaşı ve avcı taburu kumandanı Remzi'nin rolü iyice tebarüz ettirildiği gibi örfi **divan-ı** harpların eline geçen vesikalarda keyfiyet red edilmez bir **şekilde** aleniyet kesb etmiştir. Bundan başka 31 MART'a ait bütün hakikî ve tarihi dokümanlar **Cemiyetin** kurucularından ve 33 dereceli Farmasonlardan Mithat Şükrü biraderin elinde idi. Kendisinden müteaddit defalar, tarihi ve milleti aydınlatmak için, iadeli taahhütlü mektuplarla bu işe dâir malumat istedimsede müracaatım her defasında cevapsız kaldı.

Koca bir vatan on seneden az bir zaman içinde ellerinde param parça olduktan sonra «ah vatan!» diyecekleri yerde «Eyvah Cemiyet ne olacak!» diyen tarihe ve millette hesap vermeden cümlesi birden ar-ı firarı irtikâp eden ve çoğu yâd illerde itlâf edilen insanlardan bu mertlik ve necabet beklenemezdi. Onlar vesaiiki istedikleri kadar milletten gizlesinler. Tarihin ve milletin gözü ve kulağı olup bitenleri görür ve işitir. Alemde hiç bir hakikatın gizli kaldığı bir gerçektir. Birçok masum, bigünahi ve her şeyden habersiz insanları boğup öldüren canilere fırsat ve imtiyaz veren masumu idam mücrimi taltif eden ve korkunç cinayet serileri içinde Türk'ün aleyhine Siyonizm'in lehine çalışan ve onların hain emellerine hizmet için 31 MART fadiasını icat eden bu yüzden sayısız hanumanlar yıkan, onbinlerce masumu sürgünlerde öldüren insanlar vesikaları istedikleri kadar saklaya dursunlar. Bunları Tarih önünde ve ilim ışığında millete biz açıklayacağız!

3 1 M A R T

Buraya kadar olan yazılarımız, tahlillerimiz ve ileri sürdüğümüz muteber vesikalarla 31 MART'ı hazırlayan âmilleri, gizli kuvvetleri, **onların** maksat ve gayelerini, yakın tarihimizin derinliklerine kadar nüfus ederek sıra-

ladık.

Siyonistler, Dönmeler, Farmasonlar ve komitecilerin cümlesi bir noktada bileşiyorlardı:

Sultan İkinci Abdülhamid hanı düşürmek...

O takdirde:

Siyonistlerin arzı mev'ud dedikleri mukaddes topraklarda kendi teokratik hükümetlerini kuracaklar ve üstelik kendilerini bu emellerinden uzak tutmak için 33 yıl arsanlar gibi şâhâne mücadele eden hünkârdan İNTİKAM alacaklardı.

Burada bir sual akla gelmektedir: Sultan Hamid tahtı terke mecbur olup da, yerine komiteciler geçerse acaba Siyonist emelleri gerçekleşebilir mi? Yoksa ittihatçılar da mücâhid hakan gibi ana vatan parçalan üzerine titremezler mi?

Aşağıda okuyacağınız vesika, ittihatçıların yahudi emellerine peşinen boyun eğdikerini gösterir. Esasen kitabın muhtelif yerlerine buna dair mevsiik malûmat derc edilmişti: Bu yeni vesika bizzat Siyonist neşriyatından alınmış olduğundan ayrı bir ehemmiyeti vardır.

«1945 senesinde Londra'da Fredrick Muller Şirketi tarafından tabedilen THE ZIONST MOVEMENT namında ki eserin müellifi Israel Kohen kitabının 114 ncü sahifesinde şöyle yazıyor:

«Talât Paşa, kendi dostu olan bir Yahudi gazeteciye uzun bir mülâkat vererek Yahudilerin **serbest** olarak Filistine hicret edeceklerini, ilerde orada MUHTAR bir şekilde kendi kendilerini idare edebileceklerini ve istedikleri gibi kültürlerini her tarafa yayabileceklerine söz vermiştir.»

Bu malûmat 31 Kânun evvel 1917 **tarihinde** Vossiche Zeitung ve 4 Şubat 1918 tarihinde Yüdiche Rundschau gazetelerinde neşredilmiştir.

O halde ittihat ve terakki yahudi emellerine hizmet

etmeği daha evvelden kabul etmiş ve söz vermiş bulunuyordu. (1) Birinci Dünya Harbinde bizler Filistin topraklarında harp ederken, komite sayesinde ve gayet kısa bir zamanda, o mübarek topraklarda ne muazzam Siyon mamurelerinin kurulmuş olduğunu hayretler içinde görmüştük. Oralari hep casus yuvası idi... Şurasını da kayıt etmek zaruridir ki, bütün bu işler milletimizin arzusu hilâfi na yapılmıştır. Bu noktayı da başka bir ecnebinin kalemin dan şöyle tesbit edebiliriz:

İngiliz diplomatı Sir Edvin Pears'ın 1945 senesinde New York'ta D. Appelton şirketinde bastırıldığı:

«FORT YEARS İN CONSTANTINOPLE» yani (Kırkı yıl İstanbul'da) eserinin 259 uncu sayfasından şunları alıyorum:

«Meşrutiyetin iptidasında ittihat ve Terakki komitesine karşı yükselen seslerden biri de Müslümanlardan geliyordu. Onlar İttihat ve Terakki'nin yahudiler, dinsizler ve farmasonlar tarafından idare edildiğini ileri sürüyorlardı. Wilterede yahudilere karşı beslenen nefretler, Türkiye'de daha da şiddetlidir. Fakirleri, zenginleri, münevverleri cahili hepsi yahudilere karşı haşındır. Bir Türk generali, yahudinin yanından geçerken ona sürünmesin diye paltosunun eteklerini toplamıştır. Komite hakkında bu isnatların sebeplerinden biri de müstesna zekâlı bazı İsrail oğullarının komitenin birinci saflarında bulunmaları idi. Bunlardan bir tanesi de CAVÎT idi. Kendisi bir Selânikli idi. Yahudi bir asıldan gelmekte idi. Bunlara Dönme deniyordu. Bunlar kendilerini müslüman gibi göstermekle beraber hafî olarak Yahudi şeriatına devam ediyorlardı. Cavit'in zekâsını herkes takdir etmekle beraber onu

(1) Bunun içinde yahudiler kendilerine 400.000 vermişlerdir.

kimse sevmezdi.

Cavit derecesinde kudretli diğeri bir yahudi ise: KARASSO'dur. Bu adamın Cavit'e nazaran tavrı ve hareketi çok naziktir. Kendisi Cavit gibi Müslüman geçinmez açık ça ve köküne kadar yahudidir. Ona bu yüzden hürmet ederim.

Komite mensupları İslâmiyete ve dine arkalarını çevirdiklerinden kendilerine dinsiz denmekte idi... Ben bir masonum. Ve bu sebeple iyi bilirim. Eğer MASON luğun büyük bir rolü oldu ise o da: İtalyan Mason locasından Selânikte aldıkları İHTİLALCİ ruhtur.

* * *

Evet bu ihtilâlcî ruh 1808 inkılabını yaptı, fakat onunla yetinmedi. Onu destekleyen, ona bu ruhu aşıl原因 onu sahneye süren ve ona müşterek ve müttehit şer kuvvetlerinin yıkıcı emellerini telkin eden gizli kuvvet nihâi muvaffakiyeti için yeni bir vazife daha yükletmişti:

— Padişahî tahtından **indirmek...** Ve sonra sırasıyla .. ..., Siyon devletini kurmak için Osmanlı İmparatorluğunu hangi macera neticesinde olursa olsun parçalamak... Ve diğeri müslüman Türk düşmanlarının nankör ve namussuz emellerini gerçekleştirmek.

Bunun için bir vak'a ihdası lâzımdı. Bu vak'a için bütün şeytanî zekâlar çalıştı, Bütün müslüman Türke düşman bozguncu kuvvetler faaliyete koyuldu. Gayet âdi bir sebep bulundu. Propaganda cihazları müthiş bir şekilde çalıştı ve gayet mel'un ve menfur plân tertip edilmiş oldu.

Bu plân tatbik edilip sahneye konunca şu neticeler meydana gelecekti.

a — Sultan Abdülhamid bundan birinci derecede mesul tutularak tahttan indirilecek.

b — Türk milleti geri ve mürteci (1) gösterilerek bu ih tilâl, bu aziz millete karşı dâimi bir tehdit silahı olarak kullanılacak ve... ve bu sayede gizli kuvvetler; Asyanın efendisi, İslâm dünyasının alemdarı olan aziz milletimizi sindirip, onu istedikleri istikametlere kolaylıkla sürükleyebilecekler.

Bu namussuz oyundan hangi zümrelerin neler beklidiklerini yukarıda yazdık.

Tertip edilen bu acıklı oyun, sahneye konduğu günün ismini aldı.

31 MART

Meşrutiyetin ilk günlerinde, Manastırda üçüncü ordu-
dan İstanbula gönderilen ve kendilerine eski bir tabirle
«Niğehban-ı meşrutiyet» unvanı ve imtiyazı bahşedilen
avcı taburları; padişaha ve makamına sadık devlete muti-
millete ve aziz vatana bağlı ekserisi halis Türk olan, hassa
ordusunu göz altında bulundurmakla vazifelendirilmişti.

Bu avcı taburları zabitlerini gelip geçener Tokatlı-
yan gazinosunda, dünyayı biz yarattık der gibi müthiş bir
gurur ve azamet içinde ibretle temaşa ediyorlardı.

Vatanî vazifelerini hassa ordusunda ifa etmek için
emir almış olan halis Türk evlâtları sanki bu vatanın ço-
cukları değillermiş gibi gözle ve şüphe ile görülmekte idi.

İş Sultan Hamid'e dayanıyor: Bu ana konuda her şey-
dan evvel bazı deliller ileri süreceğiz:

İsmail Hami Danişmend Beyin «Osmanlı Tarihi Kro-
nolojisi» 4 üncü cilt 3700 inci sahifesinden aynen şunları ik-
tibas ediyorum:

«1 — Sultan Reşat ve Sultan Validüddin devirlerinde
Hâlâ bu terâne

uzun zaman mâbeyn baş kâtipliğinde bulunmuş olan Ali Fuat Beyin «görüp işittiklerim» ismiyle 1949 da «Türk Tarih Kurumu» tarafından neşredilen hatıratının 49 uncu sahifesinde şu cümleye tesadüf edilir:

— Zaten Talât Paşa da Abdülhamid'in 31 Mart vak'a sında methali olmadığını bana bir çok defa söylemişti...

İşte bundan anlaşıldığına göre ittihâd ve Terakki komitesinin en mühim şahsiyeti bile Sultan Hamid'in masumiyetine kani'dir.

2 — 31 Mart vakasından beş gün sonra istanbula gelmiş olan Marcelle Tinayre'in «Notes d'une voyageuse en Turquie» isimindeki eserinin 47 nci sahifesinde meclisi mebûsân reisi Ahmet Rıza Beyin bu irticâ hareketinde Sultan Hamid'in bîtaraf gösteren beyanatından bahsedilmektedir.

3 — Sultan Resat devrinde Van, Suriye ve sâir valiliklerinde ve Cumhuriyet devrinde de üçüncü umumi müfettişlikte bulunmuş olan Tahsin Uzer 31 MART VAKASI esnasında Selanik merkez kaymakamlığında ve aynı zamanda polis müdür vekilliğinde bulunmuş olduğu gibi ittihâd ve Terakkinin de merkezi umumî azasındandır: «Baykuş» ve «Heykel'i Zulm-ü i'tisaf» gibi ağır tabirler kul lanacak kadar Sultan Hamid'e düşman olan bu eski İttihatçı şimdi, ailesi nezdinde bulunan üç ciltlik gayri mün-teşir hatıralarının birinci cildinin 38 inci ve ikinci cildinin 228 inci sahifelerinde Padişahın vak'a çıktuktan sonra bile «Kıllâue hareket» edip kan dökülmesine meydan vermediğinden bahsetmekte ve bu hareket hayranlığını şöyle anlatmaktadır.

Abdülhamid Hanı Sâni basîretkâr davrandı; ister sâi kai hafv ile olsun ve ister beynel asâkir kan dükülmeden ihtiraz ile eseri şefkat göstermiş bulunsun, her hal-ü kârda büyüklük gösterdi.»

4 — İbn-ül Emin Mahmûd Kemal'in «Son Sadr-ı Azamlar» min 1709 uncu sahifesinde Osmanlı İmparatorluğunun son Sadrı Azamı olan Tevfik Paşanın bir izahına tesadüf edilir. Hareket ordusu İstanbul önlerine geldiği sırada Sadarete bulunan Tevfik Paşa'ya Sultan Hamid şöyle bir teklifte bulunmuştu:

— Madem ki beni istemiyorlar, saltanatı biraderime ferâğ ederim; devleti o idare etsin. Fakat bir komisyonmu, meclis mi, ne dersiniz deyiniz, teşkil olunup benim bu vak'ada medhalim olup olmadığı meydana konmalıdır!

Tevfik Paşa bu teklifi âyan reisi Sait Paşaya şifâhen tebliğ etmişse de, evhâmile meşhur olan Sait Paşa her mûtad vesveseye kapılıp tebrîe ederse sonra bizim hâl-ü mevkiimiz ne olur? diye resmî tahkikat açılmasını red etmiştir...

Kronolojiden aynen aldığım bu malûmata şunlar ilâve edilebilir:

— Hünkâr, fazla olarak her ihtimali göz önüne getirmiş ve İstanbul civar Çatalca müstahkem mevki ve sâir mahallerin topçu ve piyade zabitlerini peyderpey saraya celbedip onlara yemekler ikram ettikten sonra şu idareyi tebliğ ettirmiştir:

«Vukuu melhûz hâdiselerde beynel asâkir, kardeş, kanı dökülmesinden şiddetle, içtinâp edilmesi ve kanun ve nizâmlara muhâlif hareketlerden tevakkî olunması»...

Bütün bu açık hareketlere rağmen mukadder hadise ve âkibet adım, adım yaklaşıyordu...

İtlyan, Mason, Dönme, Komitacı ve SİYONİZM birleşik teşkilâtı bir ihtilâli zarurî görmekte idi.

Birkaç yerde tekrarladığımız gibi bu; bir çok gayrı meşrû' emeller ve ihtirasların tatmini için elzem addediliyordu.

Bazı hocaların camilerde va'z ederken ihtilâlkârâne şeyler söyledikleri doğrudur. Türk düşmanlarıyla, Farmasonların aleyhimize olarak en ufak vesilelerle ileri sürdükleri bu keyfiyet dahi müretteptir ve halkı galeyana getirmek için bunlar komite tarafından para ile tutulup kandırılmış kimselerdir.

İhtilâlciler çok iyi biliyorlardı ki: Yarın oynayacakları faciada padişah eğer şâhâne bir eda ile, hanedanına yakışır bir âlicenaplıkla hareket etmeyip de; kendi icadları olan sahte bir ihtilâli fırsat bilip, İstanbul üzerine yürüyen ve içlerinde mebzul miktarda Bulgar, Rum ve çingene katılmış olan Makedonya HÜRRİYET ordusuna mukavemeti emrederse o zaman hassa ordusunu teşkil eden TÜRK evlâtları, gelenleri daha yolun başında darmadağın eder paçavrasını çıkarırlardı...

Sultan Abdülhamid, bir askerî kıyamın hazırlanmakta ve kazanın kaynamakta olduğunu seziyordu.

Bugün bir hakikati tarihiye olmuştur ki, padişahın 31 MART cinayetile asla ve katiyen bir alâkası yoktur. Halbuki birleşik düşman cephesi bütün bu caniyane **oyunu** Münhasıran Sultan Abdülhamid'i tahttan indirmek için yapıyordu. Biz noktai nazarımızı vakaların belâgatiyle isbat edeceğiz.

Bunlardan bir tanesi Kör Ali namıyla maruf bir zattır ki, ağzına geleni söylemiş ve cemaati coşturarak az Kalsın 31 MART'dan daha evvel büyük bir hâdisenin çıkmasına ramak kalmıştı. Eğer hâdisе daha evvel çıkmış olsa idi belki de millet için daha iyi olacaktı. Çünkü komite ve mütefikleri henüz hazır değillerdi. Adî bir şak'a gibi bastırılır giderdi.

Kör Ali efendinin günlerce Kıbrıslı Sait Paşa konağına devam ettiği örfî divanı harp zabıtlarında yazılıdır.

Avcı taburlarına avdet ediyorum.

Zabitlerin Beyoğlu caddelerinde ve Tokatlıyan vitrinleri önünde caka sattıkları bu beyler her şeyden habersiz gibi görüyorlardı. Bu mümkün değildir. Asıl kazan orada kaynıyordu. İstanbulda 2. 3. ve 4, üncü avcı taburları vardı. Bunlardan 3 ve 4 üncü taburlar Taşkışlada 2 nci de Topkapı Sarayında bulunuyorlardı.

Sun'i ve mürettep bir ihtilâl hiç şüphesiz ancak itimad edilen insanlara yaptırabilirlerdi.

Bunlara hakikî maksadı söylemeğe hiç de lüzum yoktu. Kendilerine telkinlerde bulunmak kâfi idi. Dönme binbaşı Remzi ve adamları hemşerileri Arnavut Hamdi Çavuş isyanın ele basısı gibi gözükürse de, hakikatteki rolü Ünuncu derece bile değildir.

Arkasında bazı neferler vardı ki, onlar hakikatte zabit idiler. Türk değil DÖNME...

Burada isyanı körükleyen ve düşmanlarımızın işine gelen hakikî faktörlerde mevcuttu.

Mutlakiyeti idare yerine MASON rumuzatlı bîr HÜRRIYET idare kurmuş olan İttihatçılar, istibdada rahmet okutacak öyle bir terör idaresi kurmuşlardı ki... Halk nefretini gizleyemez olmuştu... Bunlardan en mühimi Hasan Fehmi Beyin öldürülmesi keyfiyettir.

Bir insanın mahkemesiz ve hükümsüz vahşiyane bir surette öldürülmesi hele HÜRRIYET devrinde hiç de hoş karşılanamazdı. Nitekim yüksek tahsil gençliği arasında büyük galeyana sebep oldu.

Bu da cemiyetin işine gelirdi. Bir defa patlayacak olan fırtınayı yakınlıştırdı. Sonra böyle bir fırına halkın top yekûn gözünü yıldırma için dâimi bir terör idaresi tesisine imkân verdirirdi.

Nitekim MENEMEN meselesi de küçük miktarda bir 31 MART hadisesidir. O da, en ufak ve meşrû' her hareketi, terakkiyi doğduğu yerde öldürmek için hâlâ bir tehdit

silâhı olarak kullanılır.

Halbuki işin aslı gayet basitti:

Kötü idare, suiistimaller ve türedilerin hırsızlık ve zulmünden bîzar olan Türk halkı, muvazaa hatta **emirle** kurulmuş olmasına rağmen, bütün kinini ve hıncını SERBEST fırka bahanesiyle ortaya dökmek fırsatını buldu ve açığa vurdu. İnönü ve **hattâ** daha kimler hakkında ağza alınmayacak şeyler söyledi. Önüne çabuk geçildi. İş **Muvâzaa** olmayıp da hareketin başında cesur namuslu ve vatanperver insanlar olsa idi idaresinin yerinde yeller esecekti.

Bu şekilde nefretini açığa vuran halkı te'dip ve korkutmak lâzımdı. MENEMEN bu arzunun mahsulüdür ve mürettepleri şunlardır:

Yahudi, Jozet, Trentef yoldaş!...

Figüren ve iplerde can vermek vazifesi de her zaman olduğu gibi Anadolu çocuğunun!

31 MART'ı körükleyen başka müessirler de vardır. Din aleyhine cephe kurmak ve alaylı zabitler meselesi... Halk yığınlarının dinî hislerini rencide edecek her hareket aleyhte çabuk tesir gösterir. Halk kendisine söylenen **şey** lerin doğru veyahut yalan olduğunu ölçmez. Bu sebeple gizli ellerin din namına yaptıkları propaganda elbette müessir olmuştur.

Fakat alaylı zabitler meselesi külliye yalan ve propagandadır. O zavallılar fazla itaatli ve sâkin insanlardır. Kanun, nizâm ve an'aneye çok bağlıdırlar. Bu sebepten isyân veya ihtilâlle alâkaları yoktur... Olsa idi, herkes kendi bölük ve takıplarının başına geçse idi vaziyet gayet çetin olurdu.

Esasen hareketin ilk günleri böyle bir mesele ortaya atılmıştı.

Görünürde Hamdi Çavuş, hakikatte bazı zabitler ku-

mandasında başlayan hareket Ayasofya meydanında.

— Şeriat isteriz!

Naralariyle patladığı zaman bu kalabalık içinde tek alaylı zabıt mevcut değildi.

Sonradan oraya gelen ve sonradan bigayrı hakkın idam edilen alaylı zabıtların, DÖNME er ve subaylar tarafından cebren ellerinden alındığı divan harpte mevcut vesikalarla sabittir.

Bunun ikinci bir delili kışlalardan askerle beraber gelen ve asıl isyan rolünü oynayan kesânın kılına bile dokunulmamış olmasıdır.

Din adamlarına medrese talebelerine gelince bu zavalılar hakkında söylenen sözlerin hepsi müslüman düşmanlarının iftiralarından ibarettir.

31 Mart sabahı, nefer elbisesi giymiş bazı eşhas Fatih medreselerine koşarak talebeyi ZORLA isyana teşvik etmişlerdir.

Şekerci hanında şöyle bir vak'a cereyan etmiştir: Rumeli ve daha ziyade dönme şivesiyle konuşan bir kaç kişi:

— Şeriat elden gidiyor. Siz padişahımızın ekmeğiyle beslenen nankörler... Burada kitablarınızın üzerine kapanmış oturuyorsunuz ha!?!...

Talebeden Oflu Ahmet Efendi, Boyabatlı Ramazan Efendi ve Pirazizli Hamdi efendiler şöyle mukabelede bulunuyorlar:

— Ağalar! Şeriat nereye gidiyor?... Bu öyle gidip gelen bir şey değildir; Şeriat; kanun demektir. Nitekim kanun ve namus dairesinde yapılan işlere MEŞRÛ' kanunsuz işlere de gayrı meşrû' derler... Eğer kanun iyi tatbik edilmiyorsa o da gürlüğü, patırdı ile değil, yine kanun yolu hal edilir...

Bu mükâleme, Şekerci hanına gelenleri şaşkırtır. O-

arada Oflu Ahmed Efendinin sesi yükseldi:

— Siz şeriaten ne anlarsınız be... Siz daha Türkçe konuşamıyorsunuz. Bulgar tohumu olmadığınız ne **malûm**

Bu sırada şırrak diye bir şamarın Ahmet Efendinin suratında sakladığı duyuldu.

— Nankör herifler! Efendimizin ekmeği gözünüze dursun... Bir sürü laf ha! yürüyün Ayasofya meydanına...

Yukarıdaki odalardan talebe Konyalı Salih Koyuncu ile iki arkadaşı da aşağıya indiler. Salih Efendi:

— Arkadaşlar bunda bir oyun var. Aklımız ermez bizim bu işlere... Odalarımıza çıkıp derslerimize bakalım biz.

Bir kaç süngülü asker bütün bu olup bitenlere rağmen Şekerci hanındaki bazı talebe ile medreselerdeki efendileri zorla süngü altında Ayasofya'ya doğru sürüklediler. İçlerinden çoğu kaçıp saklandı.

Ayasofya mahşer yerine dönmüştü. Arada sırada naneler yükseliyordu:

— Şeriat isteriz...

Dikkatli ve meraklı şahitler bu seslerin köylü ifade-sine katiyen benzemediğini tamamiyle tahsilli ve görgülü insanların seslerine benzediğini tesbit etmişlerdir.

İhtilâl veyahut irticâ' patlamış demektir. Kaç grup, kaç gizli teşekkül bunu istiyordu. İstemek şöyle dursun faci-ayayı onlar tertiplemişlerdi. Yarın öbür gün cemiyetin elinde bulunan vesikalar ortaya dökülünce milletin ağzı hayret ve nefretten açık kalacaktır. Bu şimdiye kadar yapılmadı. Yapılan tek şey ufak bahanelerle milleti hem de âlelilâk mültecilikle ithamdır.

Bu ithamı yapanlar Türk değildir. Hem de asla! 31 Mart faciasını yaratanlar da Türk değildir.

Binaenaleyh bundan sonra tarih ve mukadderat Türk Çocuklarına yeni vazifeler yükletmektedir.

Düşmanlarım tanımak ve daimi bir uyanıklık içinde bulunmak!

Mahşeri kalabalık içinde bir ses yükseliyor:

— Bu geçen adanı Hasan Fehmi beyin kaatilini bulmak istemeyen Adliye Nâzın Nâzım Paşadır!..

Kışlalarda talimde bulunan ve yahut medreselerde ders okuyan talebe Adliye Nazırını nereden tanır ve onun Hasan Fehmi Beyin kaatilini bulmak hususundaki ihmali ni nerden bilir?

Tabiidir ki isyanı tertip edenler her şeyi biliyorlar ve her teferruatı hazırlamış bulunuyorlardı

Nâzım paşa büyük bir korku ve telâşa düştü. Aklına şu çare geldi: Cebinden çıkardığı kâğıt parçalarını etrafını saranlara göstererek:

— Hasan Fehmi Beyin katillerini buldurdum. İşte evrakı, yakında cezalarını çekecekler...

Adamsözümü bitirmeden, korku sâikasıyla ağzından bir şey kaçırır diye, nefer kıyafetine girmiş birinci mülâzim Şerif efendi, arka cebinden tabancasını çıkararak ateşlemiş ve sözünü kesmiştir.

— Şeriat isteriz!

Naraları devam ediyor. Kalabalık gittikçe kesafet peyda ediyor. Sadrı Azam Hüseyin Hilmi Paşa gazetecilerin sorduğu suallere şu cevabı veriyor:

— Asilerin başında avcı' taburlarını görünce yapılacak bir şey olmadığını anladım ve çekildim.

Elbette bu söz doğrudur. Avcı taburları ittihâd ve terakkinin muhafızı göz bebeği ve imtiyazlı askerleri idi. Her türlü oyun onlarla oynanabilir her sır onlara ifşa edilebilirdi.

Komite bunda o derece ileri gitmiş ve bunları o nisbette şımartmış idi ki, diğer kıtaat mensupları bundan muğber olmuşlardı.

Burada mim konmak lâzım gelen gayet mühim bir nokta daha var:

31 Mart hâdisesi patlak verdikten bir gün sonra yani 1 Nisan 1325 tarihinde de Adana hâdisesi baş gösterdi Onun bir gün geç kalması calibi dikkattir. Sultan Hamidi düşürmek için tertiplenen bu vak'alardan ikinci **Ermeni** vukuatını öne sürerek padişah aleyhine senelerce propaganda yapan insanlar hükümdarı garbın büsbütün gözünden düşürmek istiyorlardı. Yahudi zekâsı bu...

* * *

Cemmi gafirler Beyazıt, Ayasofya ve Sultanahmet meydanlarını dolduruyor. Figüranlar tamam oldu demektir. İçlerinde çeşitli insanın bulunduğu böyle heyecanlı topluluklarda bazı nâhoş hâdiseler olmasını tabi görmek lâzımdır. Bu sebeple tefe rruat üzerinde durmuyorum.

Padişahın rolü ve vaziyeti: Sultan Abdülhamidin bu meş'um vakadaki vaziyeti tek kelime ile hulâsa edilebilir:

ŞÂHÂNE!

Bence işin tek yanlış tarafı budur Hangi maksada ve kime hizmet ettiklerini bilmeyen işin neticesini ölçmekten âciz sürülere ancak kuvvetle karşı konulabilir. Şuur larını kaybetmiş bir halde bilerek veya bilmeyerek gizli kuvvetlere râm olmuş kalabalıklar artık sözle ve necîbâne muamelelerle kolay kolay yola gelmezler.

Baş mabeyinci bey vaka akabinde erkânı harbiyei umumiye reisi İzzet Paşaya; fuzûlî yere kardeş kanı dökülmemesi lâzım geldiğini aksi takdirde büyük mesuliyeti olacağını söyleyince şu cevabı almıştır:

— Ben sâikâi mesuliyetle değil şevki vicdanla hareket ederim...

Padişah hareketi, tâ geceleyin öğrenmiş ve gayet vakur ve sâkin karşılamıştı. Hassa ordusu kumandanı

Mahmul Muhtar Paşa, isyanı şiddetle bastırmak istedi ise de Hünkâr her türlü avakibede hesaba katarak şu kafi emri vermiştir:

— Tebeam arasında kan dökülmesini katiyen istemem Serasker Rıza Paşa da aynı fikirde idi. Böylece hiç bir taraftan, mukavemet görmeyen ihtilâlcı asker aralarına karışmış olan İttihatçı ve Dönme zabitlerin teşvikiyle işi azıtmış, mebuslar meclisini sarmış ve bazı mebusları da tevkif etmişlerdir.

İttihatçıların bu oyunda büyük hisseleri olduğu isbat edilmiş hakikatlerdendir. Butumla beraber böyle büyük bir hâdisе olduğu zaman her türlü kanaat ve ideolojiye saplanmış olan insanların bundan istifadeye yeltenmeleri de gayet tabidir.

TANİN Başmuharriri Hüseyin Cahit Beyin yazılarından dolayı büyük nefret kazandığı malûmdur. Bu yüzden kendisine benzetilerek Lâzkiye Mebusu Arslan bey Meclis önünde öldürülmüştür. Hüseyin Cahit böylece bir varta atlatmıştı. Hikmet-i Hudâ İzmir sûikasinde de «Kârının itmamı» karargir iken sürgününde bulunması kendisini kurtarmış yar-ı vefadan dönme Cavit ise malûm akıbete uğramıştır.

Bu hâdiseler kabinenin düşmesini mucip olmuştur.

Yeni kabineyi Sadriâzam Tefvik Paşa kurmuş, Harbiye nazırlığına Yunan harbinin muzaffer kumandanı Gazi Ethem Paşa gelmiştir. Memlekette büyük bir şöhret ve sempatisi olan müşterünileyh belki de vukuu melhuz daha büyük hâdiseleri önlemiştir.

Bütün bu olup bitenleri esasen beklemekte olan Makedonya fedaileri hemen askeri hazırlıklara başladılar ve harekete geçtiler. Bu yüzden ordularına «Hareket ordusu» ismini verdiler. Çoğu Türk milli kıyafeti yerine **Arnavut** Bulgar ve Yunan başlıkları ve çarıkları taşıyan, askerler

payitahta yürüyüşe başladılar. Bu ordu bidayette Selanik Redif fırkasından ibaretti. Dimetokada bulunan 11 inci süvari alayı da **bunlara** katıldılar. Cemiyet ise Bulgar eşkiya reisi ve meşhur Türk düşmanı, Bulgar istiklâl **hareketi** fedaisi çete reisi Sandanski'den maada rum ve çingene ne buldu ise İstanbula sevketmekte idi. Hareket ordusu vakadan altı gün sonra Çatalca önlerine geldi.

Selanik'le Çatalca arasındaki mesafeyi hesap edenler ve askerlikten bir nebze anlayanlar bu süratteki mânâyı çabuk kavrayanlar bilirlerki en muntazam ve hazırlıklı bir bölük bile bu kadar kısa zamanda hazırlanıp altı gün içinde Çatalyaca önlerine gelemezdi.

Büyük kıtalar için günde 25 kilometre yürüyüş normal sayılır. Bu altı günde 150 kilometre eder ki yolun yarısı bile değildir...

Bundan maada Edirne'de ikinci ordudan hazırlanan ve Şevket Turgut Paşanın kumandasında olan tümen daha arkada gelmiştir ki bu da yukardaki hayretimizi artırır.

Çatalcada Mahmut Şevket Paşanın kumandasına giren hareket ordusu 10 Nisan günü İstanbula girmiştir.

Eğer asî kıtaların başında zabitleri ve kumandanları bulunsa idi, eğer bunların muayyen bir maksat ve plânları olsa idi vaziyet gayet vahim bir şekilde tecelli edebilirdi.

Gelenler çok uzaklardan muntazam kıtalar tarafından karşılanır ve darma dağınık edilirdi...

Buraya bir parantez açacağım. Patırdı bastırıldıktan sonra Hassa ordusunun öz Türk evlâtları suçlu suçsuz ayırmaksızın Rumeliye sürülmüştü. Onlara orada yapılmadık hakaret ve işkence bırakılmadı. Yollar yaptırıldı gün de on saatten fazla taş kırdırdılar ve dayak atıldı.

Balkan Harbi başlamadan az evvel Ertuğrul alayının Söğütlü sürgün erlerinden çoğunu benim ilk kıtam olan

ve İbrahim Paşa gibi mübarek bir zatın kumandası altında bulunan on birinci fıkranın on birinci nişancı taouruna aldık. Bölüğümüzün çavuşlarında olan Söğütlü İbrahim oğlu Mehmet Ali Çavuşla Çörek köyü önündeki mevzilerde dertleşiyor Edirne muhasarasının parlak yıldızı olan ve bir çok muvaffakiyetlerle halkın maneviyatını yükseltip sevgisini kazanan bu kıt'a birçok zabıt ve neferlerini kaybetmişti. Muhasarada her taraftan çevrilmiştik. Yalnızlık can sıkıntısı açlık ve ümitsizlik etrafımızı sarmıştı. Kuzum Mehmet Ali çavuş, şu 31 Martta ne yaptığınızı bana bir anlatsana... Bir Rus topçu bataryası siperleri öyle insafsızca dövüyordu ki, anlatamam. Ateşe, ölüme kanıksamış Artık istikbâl diye birşeyler yoktu önümüzde... Maziye bakıyorduk. Şan, şeref, şevket ve kudret orada idi. Mehmet Ali çavuş konuşuyor; O canlı bir tarih gibi idi. İçine yalan ve ihtiras karışmamış bir ifade ile anlatıyor. Şu koca kitabı sanki hülasa ediyordu.

— Ah efendim ah! Neler olup neler bittiğine bir türlü akıl erdiremedik ki... Bazı müzevirler aramıza sokuldular. On onbeş gün bir fısıltıdır gitti. Güya Urume liden Bulgar askeri gelip efendimizi tahttan indirecek, Yunan'lılar gelip Ayasofyayı kilise yapacaklarmış. Bu fısıltılar aklımızı başımızdan aldı, şaşırıp kaldık, Varıp kumandanlarımıza haber verdik. Hepimizi sorguya çektiler. Ne iştir bilmedik. Bir ipucu bulamadılar, yüzbaşımız bize:

— Evlâtlarım, böyle yalanlara kulak asmayın. Düşman içimize fitne sokuyor. Asker, vazifesinden başka bir şeyle alâkadar olmamalı!..

Biraz ferahladık. Patırdı başladığı gün taşkışla askerleri geldiler. Ne duruyorsunuz arkadaşlar, Bulgarlar İstanbul'a geliyor deyince bizde de bir şaşkınlık başladı. Ortada zabıt ve kumandan namına kimse kalmadı.

Harbe girmekle dağılmamız bir oldu. Ah beyim ah! Me-ger başsız asker bir şeye yaramıyormuş. Sonra çektiğim işkence, gördüğümüz hakaretin hesabı yok...»

31 Mart Faciasına katılmış, Söğüt'lü Mehmet Ali Çavuşun ağzından, muhtasar, mifit, 31 Mart'ın sırlarını böylece öğrenmiş oluyoruz.

Hareket ordusu, çok dağınık bir nizamda şehre bir kaç noktadan girdi. Bir iki yerde gayet zayıf mukavemet görerek harb verdi 11'inci süvari alayı Fatih civarını işgal etmişti. Çeşitli milletlerin kabadayıları silâhlarını, yukarda da yazdığımız gibi Fatih camiine çevirdiler ve hırslarını öyle teskin ettiler.

Istanbulda cereyan eden savaşın görgü şahitlerinden «İstiklâl Savaşı» ismindeki muazzam eserin müellifi Nureddin Peker beyin bu husustaki hatırasını aşağıya alıyoruz. Nureddin bey, temiz ahlâkı ve dürüstlüğüyle tanınmış mümtaz bir şahsiyet olduğundan hatırası da o nisbette kıymetlidir.

— «1 Nisan 1909 sabahı erken, İstanbul şehrinin **Rumeli** yakasındaki sınırlarından top, tüfek sesleri gelmeğe başladı. Evin penceresine koştum. Sokaklarımız âsî avcı taburu askerlerinin kumandasında yirmi otuz kadar hasa taburlarına mensup askerler tarafından **tutulmuş**, sokak muharebesine hazırlanıyorlardı. Nafile yere kan döküleceğinden korkuluyordu. Bazı yaşlı hanımlar:

— Yapmayın evlâtlarım. Din kardeşlerinizdir. Kan dökülmesin! diye bağıyorlardı.

Zira bu ihtilâlin gizli düşman eliyle yapıldığını bilenler pek çoktu. Validem de pencereden, hem bize, çekilin diyor, hem de sokaktan Teşvikiyeye doğru giden askêrlere nasihat ediyordu. Bu sırada babam.

Nafile söyleme. Onlar kendi kafalarıyla hareket

etmiyorlar. Sözler tesir etmez. Sonra içlerinden biri sana ağır birşey söyler. Sen de çekil pencereden diyordu.

Evimizin karşısındaki top ağacı (1) denilen mesire mahallinin etrafındaki bostan hendeklerine birçok lâcivert elbiseli yıldız askerlerinin gelerek yattığı ve silâhlarıyla beklediklerini gördüm. Eski **Bahriye** Nazırı Hasan Paşanın (Şimdi Ağaoğlunun) konağının duvarının dibinde bir avcı eri peyda oldu. Eğilerek koştu bir çukura yattı. Bunu karşıdaki âsiler görmedi. Bir dakika sonra arka arkaya beş el silâh attı. Asilerden biri ayakta duruyordu yuvarlandı. Diğerleri silâh atanı göremediklerinden etraflarına şaşkın şaşkın bakınmağa başladılar. Biraz sonra keşif kolu mangası yayılmış olarak ilerledi ve bunu yürüyüş kolu takip etti. Top ağacındaki dikili taş ve meydanlığı işgal ederek hendekleri tuttular İhlamur ağaçlarının aralarında görülen âsilere ateş açtılar ve ateş kestiler.

Ağaoğlu Ahmet beyin evinin köşesinde, yolun kenarında Hürriyet Kahramanı Niyazi beyi, ilk defa olarak gördüm. Oradan vaziyeti idare ediyordu.

Başında irlemeli rumili şoparası vardı. (1) Boynun da Alman dürbini, belinde Nagant tabanca ve kılıç vardı. Yanında bir zabıt ve pür silâh bir çavuş vardı. Önlerine bir Hoçkis makineli tüfeği kurdular ve arkasında bağdaş çöküp oturdular. Biraz sonra oradan kalkıp Yıldız doğru yürümeğe başladılar. Şimdi silâh sesleri İtalyan Sefaretinin olduğu yerden geliyordu. Oraya koştum. Teşvikiye camimin bahçesinde, belâların bulunduğu kapalı yerde sedyelerle yaralılar, doktorlar ve sıhhiyeciler ilk tedavilerini yapıyorlardı. Ölenler bir kenara çekiliyordu. Oradan caddeye çıktım. Taş kışlaya nazır olan bahçe du-

(1) Şimdi en kibar semt.

varlarının arkaları hareket ordusunun makineli tüfek, piyade ve topçu kıtaları tarafından tutularak Taş kışla ile muharebeye giriştiklerini gördüm. Topçular duvarlardan açtıkları mazgallarla Taş kışlayı bonbardıman ediyorlardı. Beş altı taburla müdafaa edilen Taş kışladan sıkı bir piyade ve makineli tüfek ateşiyle mukabele ediliyordu. Hareket ordusu topçusu Taş kışlanın pencereleri arasındaki duvarları dane mermileriyle yıkıyor ve buradan açılan gediklere çarpanel mermileri atıyordu. Asilerin mukavemeti kırıldı.

Harbiye mektebinin önündeki siperlerden top ve tüfek atılıyordu. Yüksek binaların damlarından da makineli tüfek atılıyordu. Bu hareketi de Enver beyin idare ettiğini öğrendik.

Bu arada Teşvikiye karakolu Önünden Maçka kışlasına doğru Bulgar SANDANSKİ kumandasındaki çeteler yürüyordu. Kâmil Paşanın konağının bahçesinden Bulgarlara el bombaları atıldı ve zayıat verdirildi. Bulgarlar da ateş açarak, koşar adımlarla Taş kışlaya doğru ilerliyorlardı. Ben Maçka kışlasının yanındaki kumandanlık dairesinin karşısında yol kavşağında bulunan demir çeşmenin yanına geldim. SANDASKİ çeteleri önümden geçtiler. Çiftlik Parka doğru indiler.

SANDASKİ, yanında iki kişi ile geldi. Yanımda durdu, çeşmeden su içtiler, ve oradan geçmekte olan çetelere Bulgarca emirler verdikleri ve onları teşvik ve teşçi ettikleri görülüyordu.

SANDASKİ uzun boylu, hafif sarı, seyrek uzun sakallı, ince uzun bıyıklı, kuru, sarı yüzlü, açık alınlı bir adamdı. Üzerinde Makedonya ihtilâl çetelerine mahsus olan poturdan arkası pelerinli kahverengi Bulgar yününden cepkenli elbise, işlemeli gömlek, boynunda gümüş köstekli saat ve Nagant tabancasından başka, mavzer ta-

bancası, elinde Osmanlı kasalı mavzer tüfeği ve sırtında işlemeli Manliher tüfeği asılı idi. Ayağında beyaz dolak, siyah kaytanlı, kuruma' püskülü Balkan çarığı gözden kaçmıyordu. (1) Onu iyice tetkik ediyordum. Belindeki işlemeli bıçak ve bombaları unutmam. Tam bir Bulgar sergerdesi. Yüzlerce kişiden mürekkeb olan bu çete dereye inmişlerdi. Kışladan beyaz mendil ve beyaz **carsaflar** sallanmağa başladı. Teslim oldukları sanıldı. Bu çete de onları teslim almak için açıktan yürümeye başladı. Anlaşılan bu bir hile imiş. Çok sürmeden birdenbire kırmızı bayraklar asıldı ve kışlaya yaklaşan bu çetelere şiddetli bir ateş açıldı.

Teslimleri belki samimî idi. Fakat Kışlayı müdafaa edenlerden dördüncü avcı taburu eskiden tanıdıkları ve kin besledikleri bu Bulgarları görünce kararlarından caymışlardır.

Böylece onların üzerine açılan ateş oldukça zayiata sebep olmuştur. Sandanski ile çetesi tekrar demir çeşmeye döndüler. Bu sırada top ve tüfek ateşleri artmıştı. Muharebe akşama kadar devam etli ve gece silâh sesleri kesildi, kışla işgal edildi. Akşamüstü ve gece müdafilerin çoğu dışarı fırlamış, Kabataş, Beşiktaş ve Dolmabahçeden kayıklarla Üsküdarı geçmişlerdi. Onların firarlarını ateşle takip ettiler. Kayıklardan bazıları battı. Ertesi sabah Taş kışla tamamen zaptedildi.

En mühim döğüş Taş kışla etrafında olmuştu. Onu gözleriyle görmüş, sözü senet bir zattan öğrendik.

Bunun derecesinde bir kavga da Taksim topçu kışlası etrafında cereyan etmişti. Bu kışlayı topa tutanların resimlerini kitapta bulacaksınız. Burada **Hürriyet** ordu-

(1) Bulgar Milli başlığı.

su oldukça zayıf vermiştir. Yaralılar tramvaylarla taşınmış, bu arada birkaç ecnebi foto muhabiri de yaralanmıştır. 22 koldan şehre giren hareket ordusu üç gün içinde İstanbulla hâkim olmuştur.

Yıldız Sarayı henüz işgal edilmemişti. Saray, Balmumcu, Dikilitaş taraflarından sarılmış mevzilere toplar yerleştirilmişti.

Yukardada söylediğimiz gibi bu faciada kat'iyen masun ve taksiri olmıyan ve böyle SİYONİST — MASON oyunundan nefret eden Hakan dahili bir harbin şiddetle aleyhinde idi. Bu sebeple yıldız, mukadderatına boyun eğmiş sâkin ve vakur neticeyi bekliyordu. Bu sırada Rus sefiri arabisiyle saraya gelmiş çarın selamlarını tebliğ etmiş. Padişahın sıhhat ve afiyetini sormuş, bir arzuları olup olmadığını çar tarafından ehemmiyetle istimzaç edildiğini söylemiştir.

Padişah, baş kâtip vasıtasıyla şu cevabı göndermiştir:

Çar hazretlerine teşekkür ve selâm ederim. Sıhhatim yerinde ve bir arzum yoktur.

Bu tarihî hengâmından bazı paşalar, velinimetlerini son damla kanlarına kadar müdafaa için padişahın ısrarla mücadele istiyorlardı. Yine aynı şâhâne ve gür ses yükseldi:

— Bir insan için bin cana kıyılmaz! Kardeş kanı döktürmem. Ne istiyorlarsa yapsınlar. Saraya beyaz bayrak çekiniz!

Emrini vermiştir.

Sultan Abdülhamid hanın yakınlarından şunu işitmiştim yerinde ve bir arzum yoktur, söylediği zaman hakan baş kâtibine şöyle söylemiştir:

— Görüyormusun Cevat Bey! Rus sefiri ne demek istiyor. Allah bana böyle bir karar verdirmesin. Mukadderatın her cilvesine razıyım. Ecdadımın mezarı nerede ise

benimkide orada olacaktır...

* * *

Aleyhinde, müslüman Türk düşmanlarının senelerce yalan ve iftira kustukları koca Osman oğlu ne şâhâne bir karar veriyor.

Büyük bir imparatorluğun idaresini ellerine alıp ta onu on seneye varmadan param parça eden ve altmış bini îdam edilmek suretiyle üç milyon insanın başını yiyen komite erkânı böyle bir büyüklük gösterememişlerdir. Harâb ettikleri bir vatanın son perişan hali karşısında sadece partilerini düşünmüşler hesap vermek mertliğini göstermeden yâd ellere firar etmişler ve orada birer turşunla ölmüşlerdir. Yalnız bunlardan Enver Paşa, İstanbulu terk etmeden bir gün evvel Mersinli Cemal Paşaya:

— Paşam, bütün c'âlimin hesabını vermeğe hazırım. Biz Turan yapmak istedik, viran olduk. Bizim asıl mes'uliyetimiz Sultan Hamid'i anlamamak ve Siyonizm'e alet olmaklığımızdır. Acıdır fakat hakikat bu!

Dediğini kulaklarımla işittim. Bu zat yine merd bir insanmış ve ölümünde erkekçe ölmüştür...

* * *

Saray mukavemetsiz ele geçti. Ve otuz üç sene bu milletin mukadderatına el koymuş ve düşmanların iftiralarının tersine olarak hayatını milletin saadetine, vatanın yükselmesine hasretmiş olan hünkâr gayet metin ve sâkin bulunmuştur.

Bir az sonra içlerinde hiç bir Türk bulunmayan dört kişi huzura girdi. Arnavut Esat Toptani:

— Millet seni azl etti!

Deyince padişah aynı vakûr ve gür sesiyle:

— Azil değil hal, demek istiyorsunuz?

O zaman şeyhülislâm Ziyaeddin efendinin verdiği fetva Arif Hikmet Paşa tarafından okundu. Bunu sonuna ka-

dar sükunetle dinleyen Padişah:

— Zâlike takdir-ül aziz-ül alîm!

Diye mukabele etti ve karsında duran Karassoyu göstererek çok manalı bir ifade ile:

— Pek âlâ bu yahudinin hilâfet makamında işi ne!?

Diye gürlledi... (1)

* * *

Mürettep bir ihtilal sona ermiş üç grubun emelleri hakikat olmuştu. Yeni, Padişahın cülusunu ilân eden toplar:

Siyonizmin Padişahıtan intikamının alındığını uşakları Masonlar ve yardımcılarının arzularının yerine getirildiğini **ilân** ediyordu.

Şimdi komitenin arzusu yerine getirilecekti... Yıldız sarayının yağması...

Sultan Abdülhamid'in ve sarayının zenginliği dillere destandı. Bu servetin kaynağını bilmek faydalıdır:

Padişah Şehzadeliğinde deniz sporlarına gayet meraklı imiş. Büyükdere'de denize **girermis**. Bazı dostları bunu Amcası Sultan Azize bildirmişler, o da yeğenini çağırarak şöyle söylemiş:

Oğlum deniz sporları tehlikelidir. Vakit geçirmek istiyorsan, Ayasağadaki araziye sana vereyim, ziraatle uğraş eğlenirsin!

Bu baba tavsiyesi üzerine şehzade o geniş arazide ziraatle ve üstüpeç işleriyle uğraşmış hayli para kazanmış tır. Gayet hesabını bilir bir insan olan Sultan Abdülhamid tahta çıktığı zaman emek, alınteri ve tasarruftan birikmiş 160.000 altun lirası vardı. Bu para zamanla ve yine tasarruf sayesinde yedi yüz bin lira olmuştur.

Hünkâr tahta çıkınca serveti şahsiyesinin yarısını yani 80. 000 altunu cülus bahşisi olarak dağıtmıştır.

Bunlardan mada, Şehzade ve Sultanlardan ölenlerin

servetleri ve kıymetli eşyaları saraya getirilir, bir odaya konarak kitlenir ve odanın anahtarı bizzat Padişah nezdinde muhafaza edilirdi.

Sultan Abdülhamid pek çok defalar:

— Bu servet milletin malıdır. Allah muhtaç etmesin bir zaruret halinde bu servet millet uğruna sarfedilecektir demiştir...

Ve filhakika yıldız sarayının odalarında yığılan servetten Padişah kendi ailesine bir zerre vermemiş hini hacette millete lazım olur diye üzerine titremiştir.

Yıldız sarayının dillere destan serveti işte budur...

Padişahın uydurma bir isyan ile hal'inden sonra sıra ittihatçılarından gâyei emelleri olan bu zengin Türk malını yağmaya gelmişti.

Bu, gayri kabili istinaptı... Kitabın başındada zikrettiğimiz gibi, feylesof, şâir ve mütefekkir Rıza Tefvik bey Talât beye böyle bir kıyam tertibinden nâhak yere Türk kanı dökülmesinden içtinâp edilmesini şiddetle tavsiye etmiş ve şu kesin cevabı almıştır:

— Ne yapalım Rıza bey Cemiyetin Paraya ihtiyacı var.

Mahkeme zabıtlarına geçen bu beyanat içinde 31 Mart in bütün sırları gizlidir.

HÜRRİYET — ADALET — MÜSAVAT — UHUVET
Teraneleriyle iktidara gelen tahtlar deviren tahtların kıymet ve mes'uliyetini üzerine alan bir komitenin yağma ve yok yere masum kanı dökmekle işe başlamasının çok acı neticelerini bizim talihsiz neslimize görmek mukaddermiş,

Cemiyetin en temiz olduğu nisbette saf olan erkânın dan Eyyûb Sabri beyi, Hayreddin Süleymangil beyin yazıhanesinde bu bünahların yükü altında ezilmiş görmek ve onun ağzından işlenen cinayetler ve sûi idarelere dâir malumat almak, bu eserde sıraladığımız malumatın bîtafraflığı için kıymetli bir zamandır.

İttihat ve Terakki rüesâsı hesap vermek efendiliğini göstermeden vatani terk etmişlerdir.

Harbin feci âkibeti hakkında belki de kendilerini müdafaa edecek noktalar bulabilirlerdi. Fakat YILDIZ SARAYININ YAĞMA işini haklı gösterecek tek nokta yoktur.

Sultan Hamide karşı SİS manzumesini yazmış olan şâir Tevfik Fikrete:

Yeyin efendiler, yeyin bu hanı iştiha sizin,
Yeyin, yemezseniz bugün, yarın kahrını kimbilir?
Bu, hakkıdır gazanızın, evet o hakta elde bir!
Doyunca, tiksiniyen, çatlayıncaya kadar yeyin!

Şiirini söyletecek kadar küçülmüşlerdir...

Sultan Azize, ciddî bir günah isnâd edmeyenler onu «İSRÂF» ile itham etmişlerdi.

O halde yerine geçen Sultan Abdülhamid'i baştaçı etmeleri lâzımdı. Çünkü gayet muktesit ve hesabını bilir bir hükümdardı. Katiyen hasis değil yerine göre, Şahane cömertti. Buna dâir bir çok menkibeler söylenmiştir ..

Kavlim-i nakdiyeyi ortadan kaldıran, sarayın yeni bir çeki düzen veren bu Türk hakanı, ilerde Millete lüzumu olur diye yıldız sarayında cidden göz kamaştırıcı bir servet toplanmıştı. Bu hazineye kendi evlâtlarının bile elini sürdürememiş, onu millete saklamıştır. Millete nasib olmayan bu zenginlik ittihaçılar tarafından yağma ve talan edilmiştir. 31 MART'ı icâd eden sebeplerin en kuvvetlisi de budur.

Taşkıyla, Taksim vesâir mahallerde yarım yamalak bir patırdı kopardıktan sonra gazilere elbette ki ganimet lazımdı. Makedonya milli kıyafetile süslenmiş olan Cemiyet mensupları yıldız sarayına öyle bir şekilde saldırmışlardı ki bunu hakkıyla tavsif etmek zordur.

HÜRRİYET ve inkılapçıların devlet idaresini ellerine almaları, tahta nüfuzları bir sahte ihtilâl ve yağma ile baş-

lar ve işin gayet acı tarafı bütün bunların Siyonist pırlanla-riyle yapılmış olmasıdır.

Sarayda kendi öz malımızdan maâdâ bütün İslâm ve garp âleminden gelmiş milyon değerinde hediyeler, pırlantalar ve mücevharatta mevcuttu. Hünkâr bunlarıda bir gün millete lâzım olur diye saklıyordu.

31 MART hesabına gürleyen topların sesi kesilince Yıldız sarayının yağması başladı, öyle bir talan ki, kalemle tasvir edilemez...

33 yılda biriktirilen, ecdattan miras kalan, dünyanın her tarafından hediye edilen altun pırlanta gümüş mücevherat kıymetli eşya hepsi talan edilmiştir. O derecedeki Sarayın ipekli yorgan yastık ve ufak tefek eşyasından mendile kadar hiç bir şey bu yağmadan kurtulmamıştır.

Burada pek çoğumuzun gözünden kaçmış olan mühim bir nokta vardır. Ateş kesilip de, toplar bu defa da yeni Padişahın cülusunu ilân ederetmez piyasaya binlerce fonograf pilakları çıkarmıştır. Baştan başa yalan ve uydurma olan bu plâklar hakani mahluu küçük düşürmek ve halk arasında gayet zayıf bir ihtimâlde olsa dahi vukuu melhuz homurtuları önlemek için çok evvelden ve Siyonistler tarafından hazırlanmıştı. Cümlesi yalan, müstehcen ve yahudi eseri idi. Öyle yalan hikayeler uydurulmuş ve bunlar kulaktan kulağa yayılmıştırki hayret etmemek mümkün değildir. Daha ziyade hayret edilecek nokta bütün bunların çok evvelden hazırlanmış olması idi.

Bu hikâyelerin en şeytanî ve psikolojik olanlarından bir tanesi şudur:

«Asiler yolda bir Doktor Binbaşıya rastgeliyorlar Hemen etrafını sarıyorlar:

— Söyle bakalım mekteplimisin alaylımı?

— **Aman** ağlar ben doktorum, doktor mektepli olur-

mu hiç.

— Kusurumuzu başışla biz seni mektepli sandıkta... diyorlar ve adamı serbest bırakıyorlar.

Bu hikâye şeytanların bile aklına gelmiyecek bir nükte taşımaktadır.

Nükte hoş olabilir, fakat bununla kimi tahkir ve tec-hil ettiklerinin acaba kaç kişi farkında olmuştur.

Anadolu çocuklarını cahil bırakan biziz, onları Yemen de, Havranda, Makedonyada ve Arnavutlukta, kendi kö-tü idaremize kurban ettiren zaptiye ve tahsildarı yakasın-dan eksik etmeyen biziz. Bütün zaferlerimizi ona borçlu-yuz. Onun ekip biçtiğile beslenir, onun sayesinde beylik süreriz. Sonra da düşmanlarımızın mel'un zekâlarından doğan böyle âdi nüktelere güler geçeriz...

Tevekkelli dememişler: «Güleriz ağlanacak halimize!

Resul-ü Ekrem efendimizin neşri dine başladıkları zamanda da islâm bu adilliklere şahit olmuştur.

İlerde tarihçilerimiz daha bol vesikalarla bu mevzua geldikleri zaman daha mebzul malumat verecekler yeni nesiller daha büyük ibret levhaları temaşa edeceklerdir Hemde zaman geçtikçe ve hadiseler inkişaf edip mâniler zâil olunca millet daha acı hakikatlere agâh olacaktır.

ALİ KABULÎ BEY VAK'ASI!

31 Mart düzme ihtilâlinin en tipik vak'ası hiç şüphe-siz asâr'ı Tevfik Zırhlısı Kumandanı Ali Kubuli beyin feci bir şekilde öldürülmesi meselesidir. En çok dedikodusu yapılacak olan bir mesele varsa da o da budur.

Bu mühim hadiseyi, yine sözü senet olan arkadaşımız Nureddin Peker beyin müşahadesine istinat ettireceğiz... Pederi Yıldızdaki muhafız askerlerin imamı olduğu için teryan eden hadiselerle yakından alakadar olmuştur. Anlatıyor:

Hürriyet muhafızı olarak Rumelinden gelen Avcı alayının Taşkışlada oturan dördüncü taburu **başlarında** baş çavuş Hamdi olmak üzere Hassa ordusuna mensup bazı askerleri de alarak karmakarışık bir halde Saltan Ahmed meydanında toplanıyorlar.

— Şeriat isteriz diye bağıyorlar. Aralarında ellerin de kur'ân-ı kerim bulunan sakallı tek tük mollalarda bulunuyor. (1) Bunların tahrikiyleki hadiseye bir irtica **Misi** vermek için bu hocaların para ile daha evvelden angaje edildikleri dîvan-ı harp zabıtlarında yazılıdır. Askerler bağırarak, silâh atarak şeriat isteriz diye feryâd ederek Beşiktaş yoluyla Yıldız Sarayına geliyorlar. Padişahı mabeyin penceresine çıkmaya mecbur edinceye kadar «Padişahım çok yaşa!» diye bağıyorlar. Askeri muzikalar milli marşlar çalmaktadır. Devamlı ve ısrarlı bağırmaları üzerine hünkâr mabeyin penceresinde gözükmeye mecbur oluyor. Asker kendilerinin sadakat ve mecburiyetlerini arz ediyor. Dileklerini söylüyorlar, yaverler her guruba şu iradeyi tebliğ ediyordu:

— Sâkin olsunlar ve kemali itaatla kışlarına dönsünler.

Fikhakika bu iradeyi tebellüğ eden her birlik sükûnet ve itaatle Yıldızdan ayrılıyordu.

Bundan da anlaşılıyor ki: Asker bir makam ve nizama bağlıdır. Ne çare ki bu saf insanlar iğfal edilmiş olmakla beraber hayırlı işler yapan insanların azmini taşıyorlardı.

İstiklâl savaşlarımızdada buna benzer baş kaldırmalar olmuş ve isyan edenler çok iyi bir iş yaptıklarına inan-

(1) Bunlar vaktiyle hazırlanmış şeriatın manasını idraktan âciz cahil kimselerdi. Sonradan aklı' başında hocalar nefer kıyafetindeki dönme zabıtlar tarafından getirilmiştir.

dırılmışlardır. Yer yer baş gösteren böyle küçük çapta ihtilâller gayet kanlı bir şekilde bastırılmakla beraber ben kendi mıntıkamda meydana gelen bu nevi hareketlere şefkat ve adaletle mukabele etmiştim. Askerlerime ve za-bitlere:

— Bunlar bizim kanımızdan ve dinimizden insanlardır. İyi bir şey taptıklarını sanıyorlar, öyle iğfal edilmişlerdir. Ne bilsinler. Bizler bu kadar mektep, medrese görmüş insanlar olduğumuz halde çok defa hangi işin doğru hangisinin yanlış olduğunu takdirde âciz kalıyoruz. Derdim...

* * *

Muzikalar mütemadiyen Yıldız sarayına doğru ilerliyor. Bahriye silâh endaz taburu erleri, kendi kumandanları ve asâr-ı Tefvik zırhlısı süvarisi binbaşı Ali Kabuli beyi kenarları kafesli bir erzak arabasına koyarak getiriyorlar, yolda Tophane-i âmire askerleride bunlara katılmışlar, arabanın arkasında mangalar halinde yürüyor, havaya silâhlar atıyor, bağırıp çağırıyorlardı. Sanki padişah nadide bir av getiriyorlarmış gibi neşe taşkınlık içinde idiler. Böylece güle oynaya ve ellerindeki biçare insana çeşidli hakaretler ede ede mâbeyn dâiresinin önüne geldiler. Yüzleri mabeyin dairesine müteveccih olarak sıraya dizildiler. Ele başları daha evvel muhafız kıtası imamı Sadık efendiye giderek dua etmesi ve başlarında bulunmasını rica etmişlensede Sadık efendi bunu kabul etmemiş ve lazım gelen nasihatleri vererek onları başından savmıştır. Bunun üzerine âsiler beşinci alay birinci tabur imamı Murâd efendiyi yanlarına almışlardır. Bu zat vakadan sonra köprü başında idam edilmiştir.

Murâd hoca âsilerin başına geçmiş ortaya çıkararak gayet coşkun bir dua yapmıştır. Asiler büsbütün çileden çıkmışlardır.

— Şeriat isteriz naraları bir çok kerreler tekrarlandıktan sonra, üç defa «Padişahım çok yaşa!» diye bağır-mışlar, padişahımızı isteriz diye diremeğe başlamışlar. Sultan Abdülhamidin bu hareketlerden bîzâr ve mütenef-fir olduğu gayet sarih olarak anlaşıyordu.

Mabeyin dairesinin ortasındaki büyük pencere yavaş yavaş açıldı. Padişah resmi elbisesi ve sırtında siyah pal-tosu olduğu halde pencerede görüldü. Sol elile kılıcını tu-tuyordu. Sağ elile selâm verdi.

— Ne istiyorlar!

Diye sordu. Asker Pencereden uzakta ve her kafadan bir ses çıkmakta olduğundan bir şey anlayamıyordu. Bu-nun üzerine saflardan ve elebaşılardan üç kişi fırlayarak saltanat kapısının yanından doğru pencerenin altına gel-diler. Sıraya dizildiler. İçlerinden birisi:

— Selâm dur! diye kumanda verdi. Ellerinde sürgü-leri takılmış martin Hangi tüfekleriyle selam durdular. Başlarını pencereye doğru kaldırarak yüksek sesle anlat-maya başladılar:

«Padişahımız, şeriat istiyoruz. Asarı Tevfik zırhlısı süvarisi şeriatı kaldırmak isteyenlerdendir. Baş taret topu ile sarayı kumayonu, kış taret topu ile seraskerlik dâire-sini topa tutacak. Borda toplarıyla İstanbulu yakacak, Padişah hâini, din düşmanıdır, yakaladık **huzurunuz**a ge-tirdik. Ferman sevgili Padişahımızındır» dediler.

İdamını isteriz gibi sözlerde iştiliyordu.

Bu üç murahhas askerden ikisi şunlardır:

Asarı Tevfik Zırhlısından Çarşanbalı Neşet ve Ya-falı boruzan Mehmet...

* * *

Padişah doğruldu. Pencerede arkasında duran redin-gotlu, sırmalı musâhib ve yaverlerine gür sesle bir şeyler söyledi. Ali kabulî beyi görmek ve dinlemek istediğini ya-

nından ayrılan iki zat âsileri tebliğ edince anladık.

Üç beş âsi Ali Kabuli beyi arabadan çıkardılar uzunca beyaz bıyıklı, hafif orta boylu esmerce olan Bahriye binbaşı üniforması giymiş Ali Kabuli bey hünkâra doğru beş on adım yürüyerek, istirahatkârâne bir tavırla askerce selâm verdi. Çok bitkin ve titrek bir sesle.

— Âsâr-ı Tevfik zırhlı-i hümayunu süvarisi binbaşı Ali Kabuli kulları... Şevketmeap efendimize Allah ömürler ihsan buyursun: Askerlerin şikayetleri hakaretleri cahilanedir, iftiradır. Eseri teşviktir, şevketli Padişahım... diye bildi ve heyecandan sesi kesildi...

Padişah hayret ve endişe içinde Ali Kabuli beyi süzdü. Başını sola çevirdi, Herkes ve asiler iki dudak arasından çıkacak kararı heyecanla bekliyordu. Sultan Abdülhamid arkasındaki resmî zevata:

— «Efendiyi alınız beraber seraskerlik dâiresine götürünüz, istintak etsinler»...

Dediğini ve Padişah geri çekilirken pencerenin yavaş yavaş kapanıp perdeler indikten sonra saray kapısından çıkan ve bu iradeyi âsilere tebliğ eden resmî elbiseli üç zatın ifadesinden anladık...

Bu zevat askerlere geri dönmelerini kanunlara ve kumandanlarına itaat etmelerimde tebliğ ettiler.

Fakat heyhat! gözleri kızmış olan âsiler bu emri dinlemediler. Beş altı kişi zavallı Ali Kabulî beyin etrafını sardılar:

— Nereye götürecekmiz, burada cezasını vereceğiz şeriat hâinini, din düşmanını vurun, öldürün... diye yumruk tekme ile hücum edince mabeyinden gelen zevat manî, oldular, Ali Kabulî beyin kollarına girerek muhafaza altında götürürlerken büsbütün azan âsiler linç etmek üzere zavallının üzerine saldırdılar. İçlerinden uzun boylu kara bıyıklı bir bahriyeli öne atılarak süngü davranın-

ca Ali Kabuli bey yürümek istemedi:

— «Evlâtlarım yapmayın sizi kandırmışlar, evlâd ve iyalim var, gûnahtır müslümanım» diye yalvarmağa başladı isede, bu bahriyeli elindeki martin tüfengine takılı üç köşeli süngüyü karnına sapladı. Ali Kabuli bey:

— Alçak caniler!

Diye yürekler parçalayıcı bir sesle yere yıkıldı.

Bu hücum esnasında, onu korumaya **çalışan** insanlar da can havliyle kaçtılar.

Kara sakallı, kısa boylu bir bahriyeli papuçlarını diğer biride ceketini aldılar ve zavallıyı süngülerle delik deşik ettiler. Ondan sonra ellerini ayaklarını bir kuşakla bağlayarak Tophane askerleriyle beraber sürüklüyerek camiin altındaki çınar ağacına torba gibi **astılar**, Ve onu böylece bırakarak alay halinde Beşiktaş'a indiler.

Gözleriyle bu hadiseyi görmüş olan arkadaşımız Nurreddin Peker bey uzun seneler karadenizde idare amirliği yapmıştır. Nahiye müdürlüğü esnasında Abana'nın Gölmet köyünde eski muhtar ve köyün azalarından keçeci oğlu Salim beyle tanışmıştı. Bu zat 31 Mart hadisesinde Ali Kabuli bey vakasında ele başlarından ve baş çavuş imiş. Divanı harp kararıyle Rumeliye sürülmüş hıdematı şakkada çalıştırılmış sonrada Fizan'a sürülmüş ve nihayet köyüne dönmüştür. Bu zattan alınan malumat şudur:

1 — Harb gemisine girerek tahrikatta bulunan Abanalı Osman çavuş. (İlişi köyünden boşnak oğullarından eski Ahmed oğlu)

2 — Ali Kabuli beyi zırhlıdan çıkarıp silahlı âsilere teslim eden ve sebze arabasıyle Yıldıza götüren Rizeli Enis:

3 — Ali Kabuli beyi götüren âsilerin önüne düşüp sevk ve tahrik eden: Divrikli İsmail.

4 — Ali Kabuli beyi silahla Yıldıza götüren İnebolulu Yakub.

6 — El ve ayaklarını bağlayan, aşçı Ünyeli Mehmet.

7 — Ali Kabuli beyi ilk süngüleyip öldüren Rizeli Osman oğlu Hasan.

Bunlar bahriyeli olduklarından Kasım Paşa da asılarak idam edilmişlerdir.

T A H L İ L L E R

Başından sonuna kadar facia ve yüz kızartıcı bir hareket olan mürettep 31 Mart faciası içinde en tipik ve en çirkin nokta hiç şüphesiz Ali Kabuli beyi feci bir şekilde öldürmesi ve bu Türk zabıtine karşı yapılan **harekettir** Bunu ırkımız ve dinimiz asla tecviz etmez.

Acaba Ali Kabuli bey hakikaten toplarını **saraya**, harbiye nezaretine ve İstanbul şehrine tevcih ettimi? Bu mecmulümüzdür. Etmiş olsa dahi askerin kendi **kumandanlarını** böyle hotbehot, hemde vahşiyane bir şekilde **mahkemesiz** kanunsuz öldürmesi yalnız bu cinayeti işleyen birkaç cahil için değil Cemiyet için bir yüz karasıdır.

Çok yazık ki, bu vak'anın tarzı tertip ve ceryanı ve sinesinde sakladığı sırlar şiddetle gizli tutulmuş ve itti-hatçılar bu esrara perde üstüne perde örtmüşlerdir.

Yalnız müslüman Türk düşmanları bu uydurma ihtilalle meramlarına erdikten sonra onu dâimi bir terrör silâhı olarak aleyhimize kullanmışlardır.

Burada istikbalimiz için yaşamamız için Hürriyetlerimiz ve haklarımız için üzerinde durulacak bir nokta var:

ŞERÎAT !

Bundan tarafların kast ettikleri mana nedir? işin püf noktası budur...

Hasımlarımız, yani Türk milletinin üstünlüğünü cekemiyen ve Türk'ün islâm âleminin alemdarı olmasını

kendi ihtiras ve tul-ü emelleri içinde tehlike sayanlar, milletimizin dinine ve mukadderatına düşmandırlar.

Onlar biliyorlar ki, Orta ve Uzak Asya çocukları bir avuç insanla, bir hamlede üç kıtada tarihin en büyük ve en şerefli devletini bu sayede kurmuşlardır. Bize kuvvet ve gayret veren bize cesaret ve inanç telkin eden bizi dâima dimdik ayakta tutan faktör milletimizin dine olan bağlılığı ve asaletidir.

Hasım yakın tarihimizde buna karşı iki ayrı politika gütmüştür.

Biri 31 Mart faciasında olduğu gibi, kendi elemanlarını saf kütlenin arasına sokarak onların bam tellerine basarak ayaklanmalar meydana getirmiş millî bünyede rahneler açmıştır.

İkincisi kendi tertiplediği irticai hareketleri ileri sürerek teşkilâtını ve satılık elemanlarını seferber ederek, yükselttiği ses ile kitleyi sindirmek...

ŞERÎAT...

Her iki tarzda da şeriat sadece bir alettir...

SİYONİST — MASON ve DÖNME meşûm ve dünyadan bihaber insanları:

— Şeriat isteriz! diye ayaklandırıyor, kıyam bastırılıyor sonra son arzuları yerine gelsin ve Sultan Hamid tahttan insin diye yine ŞERÎAT hahlisiyye simidine sarılıyorlar.

Fetva çıkarmak lazım. Fetva emini Hacı Nuri bey:

Kendisine söylenen şeyleri hakikate uygun bulmuyor.

— Bunlar doğru ve vaki değildir. Hem Hal'de şeamet vardır...

yapamam diyor... İsmi yazamayacağım tefsir sahibi bir âlimimiz, bir hoca efendinin ısrarı ve delaletiyle Şeyhul îslâm Mehmet Ziyaeddin efendi imzayı basıyor. Afâ An-

ha...

Kim af edecek tarihe karşı işlenen bu hatayı?

İsyan sahasında sarıklı insanlar.

Karşı tarafta sarıklı hocalar:

Asiler ŞERİAT isteriz diye bağırıyor...

Karşı taraf ŞERİAT sayesinde davasını halletmek istiyor:

Şu fetvayı bir okuyalım sonra münakaşa edelim.

«İmam e'l müslimin olan Zeyd mesaili mühim mei ŞERİYE yi kütübü şer'iyeden tay ve ihraç ve kütübü mezku-reyi men ve hark ve ihrak ve beytülmalde tebzir ve israf ile meşugü SER'İ hilafında tasarruf ve bilâ sebebi ŞER'İ katil ve hapis ve tağrib-i raiyye ve sâir güna mezalimi itiyat ettikten sonra salaha rücu etmek üzere ahdü kasem etmişken yemininde hanîs olarak ahval ve umuru müslimini bilkülliye muhtel kılacak fitnei azime ihdasında İsrara ve mukatele ikâmuhtel kılacak fitneî âzime ihdasında ısrara ve mukatele ika etmekle menâi müslimin zeydi mezburun tegallübünü izâle ettiklerinde bilâdı islamiyenin cevanibi kesiresinden mezburun mahlö tanıdıklarına dâir ihbarı mütevaliye vürut edüp mezburun bakasında zarar muhakkak ve zavalinde selâh melhuz olmağın zeydi mezburu İMAMET ve saltanattan feragat teklif etmek veya bal eylemek suretlerinden hangisi erbâb—ü hallü akid ve Evliyayı Umur tarafından ercah görülürse icrası vâcib olur mu?.

EL CEVAP: OLUR!

Ketebchülfakir
Esseyit Mehmed Ziyaeddin
Afâ Anha

Bir taraf ŞERİAT diye ayağa kaldırıldı.

öbür taraf **ŞERİAT** diye hükmünü verdi...

Her iki tarafta bunda .samimi değil,,.

Bir taraf bilmeyerek **ŞERİAT**'ı alet edüp kazan kaldırdı. Öbür taraf bilerek **ŞERİAT**'ı emellerine âlet etti...

İşte son devir tarihimizde oynanan facia... Daha çok zaman sürecektir bu!... Biz uyanıncaya, kafalarımız hakikat nuriyle doluncaya, daha doğrusu biz İslâmiyetin ne demek olduğunu anlayıncaya kadar bu, böyle devam edip gidecektir...

Şimdi münakaşasını yapalım:

İttihat ve terakki komitesi Sultan **Abdülhamid**'i tahatan indirmek için neden **ŞERİAT** perdesine **bürünüyor?**.

Çünkü bu sayede kitleyi ayaklandırmıştır da **ondan**

Haydi böyle olsun, ya yalanlar ne oluyor? Meselâ

Sultan Abdülhamid Han fetvayı sükûnetle dinledikten sonra şöyle bir sual sormuştur:

— Hangi kütüb-ü şer'iyeyi yaktım ben?.

Cevap yok. Çünkü fetva **esasında** baştan aşağı haki kate aykırı, işte düşmanlarımızın iki cepheli oyunu;

Fetvayı baştan aşağı ve dikkatli okuyanlar yazılanların hiçbirisinin vâkî olmadığını apaçık göreceklerdir.

O halde lehte olsun aleyhte olsun şeriatı karıştırmak ta mana ne?

Bu öyle bir taktiktir ki, ruhunu ve mânâsını öldürmek istedikleri hususlara bunu tatbik ederler ve nihayet öyle bir netice hasıl olur ki millet artık **ŞE** diyemez hale gelir

***

31 MART günü öğleden evvelki vaziyetle öğleden sonraki ahval bir birine benzemez.

Bu mürettep komedyaya Alet olan biçare saf insanlar ne istediklerini ne yapacaklarını bilmediklerinden **HOCA** kıyafetine girmiş insanlara sormakta idiler.

— Hoca efendi ne isteyelim?

Böyle sadece figüran vaziyetine düşmüş olan saf insanlar çeşitli ihtiraslara alet olmuşlardır.

Sabahleyin esen hava öğleden sonra istikametini değiştirmiş ve bu defa ittihatçılar aleyhine dönülmüş ve Cemiyet erkânını kelleleri istenmeğe kadar ileri gidilmiştir. Bu yeni vazifet ortaya çıkınca nefer kıyafetindeki zabitler sırta kadem basmışlardır.

Gayet iyi anlaşılıyorduki bu oyundan iki kutupta istifadeyi ihmâl etmemiştir.

Malûm ve mahut gizli kuvvetler, hatta bir asırdan beri çalışan ve Türk azamet ve kudretini yıkmayı kendilerine gaye edinen gruplar tekmil mel'ânetlerini DİN perdesi arkasında yaparlar. Bu mevzuda ekseriyetimiz kültür süz ve münevverimizin gafil olmasının büyük rolü vardır.

Şurası ehemmiyetle kayde değerki, 31 Mart faciası öyle birdenbire gelip çatmış değildir. Hazırlanmakta olduğu aşağı yukarı belli idi.

Esasen hakik bir HÜRRIYET'e düşman olan HÜRRIYET maskeli müstebitler millete öyle bir övün aşırı serbestlik verirler. Buna aldananlar samimi olsun gayrı samimî olsun fikirlerini olanca çıplaklığıyla ortaya dökerler. Bu; müstebit ruhlu soysuzların işine çok yarar. Çünkü düşmanlarını ve onların fikirlerini ve kimler **olduğunu** bu sayede öğrenirler...

Bu sebepler 31 Mart'a tekaddüm eden günlerde şiddetinin son haddine ulaşan neşriyat tecrübeli İnsanlara bir fırtınanın yaklaşmakta olduğunu gösteriyordu. Kara bulutlar faciayı haber veriyordu, fakat ittihatçıların ruhlarında yarattığı korku mes'ul şahsiyetlerde bile ağız açacak cesaret bırakmamıştı...

Bu sebepten her ne kadar danışıklı bir doğuş olsa da ittihatçılar kadar, muhaliflerinde bu kesme keşten istifadeye kalkmaları tabîi idi...

İlk günü sahnede bulunan ve bu acı faciayı tertip eden nefer kıyafetli dönme zabıtlar ortadan kaybolunca bazı fecî hadiselerin zuhuru tabii olur...

Ali Kabulî bey ve Şekîp Arslan bey cinayetleri bunun neticesidir...

Buda komitecilerin işine yaramıştır. Çünkü vaziyete daha ciddi şekil ve kendilerine fırsat vermiştir... Hâdiselerde ön ayak olabilecek şahsiyetlerle, isimleri daha evvelden tesbit edilmiş, varlıkları cemiyetçe şayanı arzu olmayan insanların böyle fırsatlarla vücudlarının izâlesi imkân dairesine girer...

Şu anlaşılıyorki, ihtilâlin ilk günü sahte ve müretteb olan ayaklanma sonradan ciddi bir mahiyet kesbetmiştir:

İşin iyi tarafı, hadiseye İstanbuldaki kiraatin ciddi bir surette istirâk etmemiş olmasıdır. Bunuda **dostlarının**, düşmanlarının ve hadiselerin şahadetiyle Sultan **Hamid'e** borçluyuz. Bazı zebunküşlerin, bazı dalkavukların bazı düşman hizmetinde bulunan satılmış vicdanların iddiaları hilâfına olarak!

31 Mart hadisesini alevleyen âmillerden biride İstanbul'da muazzam bir Türk ordusu mevcut iken Kümelin-den üç tabur asker getirip onlara imtiyazlı muamele etmek ve diğer kıt'alarda vatan vazifelerini yapan askerlere üvey evlât muamelesi yapmaktır.

Dünyanın hiç bir yerinde ve hiç bir devrinde ordu arasına böyle nifak ve ayrılık tohumları atılmış ve hiç bir orduda böyle kepezelik görülmemiştir.

Balkan harbinde Edirne muhasarasında kumandanımız olan Erzurumlu Şükrü Paşa, Sofyada esir bulunduğumuz zaman bize şunu söylemişti:

Oğlum evet biz HÜRRİYETİ aldık fakat ORDU'yu verdik.

Garibi şuki isyan, inkılapçıların en güvendikleri **avcı** taburlarından çıkmıştır. Bunun niçin böyle olduğunu yukarıda yazdık:

Sırası gelmişken sunuda söyleyelim ki: **İhtihatçılar** Balkan harbinde orduya çok fena âdetler getirmişlerdir PARTİ endişesiyle ordunun anane ve mukadderatını tahrip etmişlerdir. Orduya siyaset karıştırmışlardır.

Bunun ne elîm neticeler doğuracağını yakinen bilen Trablus-u garb valî ve kumandanı Müşîr Recep Paşa, **harbiye nazırlığı** vazifesiyle İstanbul'a gelirken inkılabı iştirak etmiş, başı bozaklaşmış, siyasetle uğraşmaktır zevk almış bütün zabıtların tasfiyesini karar altına almıştı, Milletî ve ordunun talihsizliği olacak ki, ömrü vefa etmemiş ve meydan yine komitecilere kalmıştır...

İtihat ve terakkiyi destekleyen ve ona **kuvvet** ve imkân veren gizli kuvvetler FARMASONluğu **ordunun** mukaddes harimine sokmuşlardır.

Tırnakları cilâlî, yüzleri Pomatlı bir sürü genç'in Cehpe gerisinde rahat içinde caka sattıklarını ve er meydanlarında arslanlar gibi savaşılan kahramanların nasıl ihmâl edildiklerini ve elîm neticelerini birinci dünya harbinde gözlerimizle gördük. Barut kokusu duymamış ve tetik çekmemiş MASON zabıtların göğüsleri renk, renk, nişanlarla süslenirken asıl **harb meydanlarında** çeşitli nahrumiyetler içinde vatanlarının şerefi için **çarpışanlar** kendi mukadderatlarına teslim edilmişlerdir.

İtihat ve terakkinin orduya yaptığı **fenalıkların** numunesi!...

İtihat ve terakki'nin memlekete yaptığı kötülüklerden biride Ordu disiplinine vurduğu darbedir. Siyasi sebepler dolayısıyla komiteye mensup küçük rütbeli bir zabıtların üç, beş derece mafevkine karşı takındığı laubali tavrı askerlik ruhunu ve aşkını kökünden sarsacak derecede

tahripkâr olmuştur. İşte yukardan aşağı **sıraladığımız** bu âmiller ve faktörler 31 MART'da diğer inhidâmlarında tevliid etmiştir...

Avcı taburlarında azbir insan dönme binbaşı Remzi ve komiteci zabıtlerin aleti olmuşlarsa çoğunluğa telkin edilen MASONLUK ruhumuzdan HÜRRİYET ve MÜSA-VAT laflarının askerce yanlış anlaşılması ayrı bir dert teşkil etmiştir. Onbaşı ile binbaşı kendilerini müsavi ad eder ve Hürriyet var diye orduda disiplin gevşerse bundan fena neticeler doğması tabii olur.

Garibi şudurki bozulan disiplin orduya sokulan siyaset 31 MART günü zehirli meyvasını verdiği halde asıl kıyâmı tertip edenlerin kılına dokunulmamıştır. Yıldızın yağması, SİYONİST emellerinin gerçekleşme, Sultan Hamidden yahudinin intikamının alınması, Dönmeleri sürü halinde İstanbul'a üşüşmesi gibi evvelden tasarlanmış gizli emellerin yanbaşıında bir de DİN DÜŞMANLIĞI açığa vurmuşturki en ziyade üzerinde durulması lazım gelen budur.

Yahudi ve mason müşterek gayretinin bir semeresi olan Fransız büyük ihtilâlinde aynen böyle olmuştur. Çeşitli fikir çarpışmalarının yanı başında en çok göze batan nokta DİNE ve DİN ADAMLARINA **olan** insafsız hücumlardır.

31 MART dada aynı ruh hortlamıştır. Aynı ruhtan ilham alındığı için...

Bu hal hala düşmanlarımızın elinde ebedi ve devamlı bir **telhis** silâhı olarak duruyor. 31 MART vukuatı esnasında hiç şüphesiz cahil, İslâmiyetin ruh ve manasını anlamaktan âciz bazı ham. softalarda fırsatı ganimet bilerek bu işe burunlarını sokmuşlardır. Bu ferdi vc bâtil hareketleri fırsat bilerek betbâhlarında ikide birde irticâ diye fer-yâd etmeleri vicdansızlık ve din düşmanlığının en bâriz

alametlerindedir. 31 MART faciası masum ve gayri masum bir çok sarıklının başını yemiştir. Fakat mesele hala kapanmamıştır.

Aradan elli bir yıl geçtiği halde düşman ne zaman boy göstermek ne zaman millete göz dağı vermek **istemmiş** ise ağızından şu cümleler dökülmüştür.

İRTİCA!...

Ve hemen peşi sıra 31 Mart taranesi...

Şu fikri iyice müdafaa edemiyoruz: İslâmiyette irtica değil terakki vardır. İslâmiyet ve yahut medeniyeti Muhammediye mekârim-i ahlaka muttasıf çalışkan ve faziletli bir cemiyeti istifdâf etmiş ve buna lüzumlu bütün umdeleri insanlığın önüne sermiştir...

Halbuki dinimizin büyük düşmanları **tamamen bâtil** geri, mürteci ve sahte faktörlerin arkasındadırlar. Ne yazık ki onlar batıl etrafında toplanıyor **batılları müdafaa** ediyor, biz hakikatin müdafasından âciz bulunuyoruz, Bazı hadiseler bu mevzudaki acimizi, cür'etsizliğimizi yüzümüze vurduğu halde biz gene acz-ü meskenetten kendimizi sıyıramıyoruz.

En yakın misali ele alalım: Baş vekil Menderes konyada bir nutuk veriyor diyorki:

— Orta mekteplerde din dersleri okutacağız.

Bundan daha tabii ve makbul ne olabilir? yer yüzünde yaşayan iki milyar adem oğlundan kaç kişi kendisini yaratan halika sırt çevirmişti? Yalnız FARMASONLAR değilmi? Onlar şöyle diyorlar:

«Allahsızlık dünya kahramanlarının ve beşeriyetin en şanlı unvanlarından biridir. Hiç bir felsefe ve hiç bir dinî mezhep beşeriyete ALLAHSIZLIĞA kıyas edecek bir hakikatı bağışlamadılar. Var olsunlar bu ön saflarda çarpışan terakki perver mücahitler, yer yüzünü islah etmek

maksadiyle semavatı unutanlarla insanı düşünerek ALLAH unutanlar var olsunlar...

Anni Bezzant'ın
The Gospels of Atheism kitabı
Londra 1882 sayfa 7

Bir misal daha kaydedelim:

«Unutmamalıyız ki biz masonlar din düşmanınız. Ve localarımızda bütün gayretlerimizi göstererek DİN'in her türlü tezahür şeklini İMHA edeceğiz. ,

1911 Belfort mason kongresi zabıtlarından

Bu misaller hemde mevsuk olarak o kadar çokturki ciltlerle kitap doldurur. Biz bunlardan sadece iki tanesini kaybettik. MASON'ların din düşmanlığı en büyük şiddetini bizim memleketimizde göstermiştir. Çünkü uşaklığını yaptıkları efendileri şu değişmez parola ve planda onlara vazife vermiştir:

«Kim ne derse desin, Aleyhimize nasıl propaganda yapılırsa yapılsın, 368 milyonluk yekpare islâm âleminin başı sancaktarı, lideri ağası efendisi TÜRK'tür. Türk başa geçmediği için olanca ağırlığıyla bizim üzerimize çullanmıştır. Bu muazzam hakikat dolayısıyla düşmanlarımız ve bu mevzuda aşırı derecede hassasdırlar...

Menderes'in din dersleri hususunda söylediği bir kaç söz bu yüzden kızılca kıyamet koparmıştır. Tekmil satılık vicdanlar, kalemlerini çirkefe batırarak umumi taarruza geçmişlerdir.

Sanki vatan parçaları müzayede ile satılıyormuş, gibi afaka yükselen velvele ve yaygaralar kör gözleri açacak ölüm uykusunda olanları uyandıracak kadar müthiştir.

Türk milletinin mukaddesatını baltalamak sürü halinde ki düşmanlarımızın başlıca vazifelerini teşkil ediyor.

31 MART, MENEMEN ve MALATYA hadiselerinde de onların bayağı ve iğrenç düşmanlıklarının nasıl şah-

landığını görememiş ve ON'ların ne kadar vicdansız metotlarla çalıştıklarını fark edememişsek yazıklar olsun!.

* * *

31 MART hâilesinin mürettipleri **meyanında** ve **başında** olan ittihâd ve terakki Cemiyetinin din düşmanlığı adeta bir ideal şeklini almıştı. Çünkü onları sahneye süren KARASSO islâm dininin bir numaralı **düşmanları**ndandır.

Böylece, milletin en büyük ve manevî **istinâdgâhına** yapılan tecavüzlerden başka Türk'ün medar-ı istinadı ve medar-ı iftiharı olan ORDU dahi bu tecavüzlerden kendini **kurtaramamıştır**. İstanbulda avcı taburlarına bahşedilen imtiyaz, bu taburların zabitelerinin gurur ve azamet-füruşlukları orduda ikilik **husule** getirmek gibi bir facia doğurmuştur.

Bu mevzuda on acı misali İzmirden alıyorum: **İzmirde** ferik rütbesinde ihtiyar bir mevki kumandanı vardır. Hayatının yetmiş küsur yılını nâmuskârâne geçirmiş terimiz bir asker, 11 Temmuz 1908 **inkılâb** meydana geldiğinin ertesi gün meşhur doktor Nazım bey yanında bir kaç küçük rütbeli zabitle kışlaya gelir. Nizamiye nöbetçisinin eline bir pusla verirler. Bu puslada isimleri yazılı sabitlerin kışladan dışarı çıkarılmamalarını emrederler.

Üç gün sonra yine bu adamlar tekrar kışlaya gelirler Kumandan Paşanın yanına çıkarlar adamcağız neyc uğradığını şaşırır, yaka paça sualsiz cevapsız konya'ya **sürgüne** sevk edilir. Yolda Afyon'dan çoluk çocuğu ile İzmirde geri döndürürler... Yolda havsalarların ve vicdanların hazmedemeyeceği hareketlere maruz bırakılır.

Pir fâni olan ve yaşı yetmiş geçsen zavallı feriki bir temizde döverler.

Kışlaya avdetlerinde bin beş yüzü mütecaviz askerin önünde ve kışla meydanında bütün askere biçare, tali'siz

adamın yüzüne tükürttürürler.

Ordu an'ane ve şerefine yapılan bu namussuzca tecavüzün bir eşi, Celladın ve **Kiyotinin hükümran** olduğu Fransız ihtilâllerinde dahi görülemez.

Talihsiz Ferik gördüğü bu korkunç harekete tahammül edemiyerek intihara karar verir.

Şu vasiyetnameyi yazar:

«Elli seneyi müteceviz hüsnü hizmetimden sonra asker ocağında, kışlanın ortasında binlerce evlatlar içinde **duçar** edildiğim bu hakareti hazmedemiyerek **intihar** ediyorum. Bunun için kimseyi taciz **etmesinler**. Yalnız ruz-u cezada, Allahın huzurunda zalimlerden hakkımı isteyeceğim. (1)

Cemiyet, HÜRRİYET davası iddiasıyla iktidare gelmez orduya işte bu suretle **muamele etmiştir**. 31 MART'ı doğuran âmiller içinde bunlarından rol **oynamış** olması tabiidir.

İş gittikçe sapıtmış ve Ordu içinde Cemiyete mensup bazı MASON zabitler **türemiştirki** yaptıkları zararlarından da bahsettik.

Balkan harbinin utandırıcı neticesi ve haşmetli Osmanlı ordusunun istiklâllerine yeni **kavuşmuş** mini **mini** devletler karşısında mağlup olması hep **komitecilerin** orduya siyaset karıştırmalarının neticesidirki, başlangıcını 31 MART teşkil eder!

SON SÖZ

Bin dereden su getirerek ve mazinin köklerini deşerek 31 MART faciasının iç **yüzünü mümkün** olduğu kadar aydınlatmaya çalıştım. Şüphe yok! her şey tamam

(1) Zülcelâl olan» Allah ruzi cezadan evvel **dünyada** cezasını vermiş Dr. Nazım İzmirde idam **edilmiştir**.

olmuş değildir. Bu dramın içinde daha o kadar çok hakikatler mevcutturki bunları bulup çıkarmak ve yeni nesillerin ibret gözlerinin önüne sermek ve bizim barış kabul etmez düşmanlarımızı susturmak bütün münevverlerin namus ve vatan vazifesidir:

Bununla beraber yine az çok bir şeyler yazmış oluyoruz. Gerek şu kitabın içindeki yazılar gerekse bundan sonra yazılacak bütün eserler ve makaleler tek bir haki-katın aydınlanmasına hizmet edecektir. O da şudur:

«Tarihin en kadîm ve asil milleti olan Türkler, dâhi ve kahraman önderlerinin ve başbuğlarının delaleti ve ırklarına mahsus sayısız meziyetler ve üstün cesaretleri sayesinde gayet kısa bir zamanda büyük bir imparatorluk kurmuşlardır. Akılları durduran bu muvaffakiyetler öyle zan olunduğu ve iddia edildiği gibi yalnız kılıç ve bazı kuvvetile elde dilmış değildirler.

Üç kıt'a üzerinde muhteşem imparatorluklarını kurmuş olan Türkleri bu mazhariyetlere iriştiren muhtelif faktörler mevcuttur.

Bunların başında İSLAMİYET gelir... İslâmiyet hâ-yalinizde yaşayan en muhteşem bir medeniyetin bütün umdelerini ruhunda ve manasında toplayan büyük bir imkân kaynağıdır. Türk milletinin akılları donduran kabiliyet ve seri halindeki muvaffakiyetindeki İSLÂM dininin muazzam rolü olmuştur. Ecdadımız bu dini bağlılıkları sayesinde ve Rabbi zülcelâlin namını yükseltmek gayretile daha müstâmel bir tabirle «İLAYÎ KELİMETULLAH için livayı islâmî garbın göbeğine götürüp dikmişlerdir. TÜRK daha evveleri dahi İslâma büyük hizmetler ifa etmek ve İslâmiyet uğruna azîm fedakârlıklar yapmış olmakla mümtaz bir kavimdir...

Istanbulu Feth edecek Emîr ve İslâm askerine resul-ü Ekrem efendimiz imtiyazlı bir mevki bahş buyurmuştur.

TÜRK milleti bu şerefe layık olduğunu fazlasiyle isbat etmiştir.

İslâmın ruh ve manasından aldığı kuvvet ve ilhamla Türkler ellerine geçirdikleri bütün ülkelerde ancak ADALET ve iyi idareleri sayesinde payidar olmuşlardır.

Avrupa ADALET mefhumunu Türklerden öğrenmiştir. Garb, efendilik ve insan haklarına saygıyı Türklerden öğrenmiştir.

Türklerin savaştıkları kavimlerin hepsi cesur ve cen-gâver milletlerdir. Bu sebeple fethettiğimiz yerleri uzun asırlar muhafaza etmek için milyonluk ordularımızın dâimi olarak o yerlerde kalması lâzım gelirdi... Halbuki biz o geniş ülkelerde uzun yıllar kuvvetle değil, İslâmiyetin ana prensiplerinden olan ADALET sayesinde durduk ve bayrağımızın altındaki akvamda bu sayede rahat ve mes'-ut yaşadılar.

Her yerde vücuda getirdiğimiz büyük eserler medeniyet ve umrân işlerindeki kabiliyetimizi gösterir.

İslâm, ilme hiç bir dinde olmayan aşırı bir kıymet verir. İlim yolunda sarfettiğimiz himmetler inkâr edilemez.

TÜRK, kendi ırkının üstünlüğü ve meziyetlerine rağmen islâmiyetin emrettiği kardeşlik ve MÜSAVAT duygusundan başka bir imtiyaza talip olmamıştır.

Hılâfeti ele geçirdiği zaman büyük ve kudretli hakan Yavuz Sultan Selim kendi namına okunan hutbede:

Haremeyniş şerifeynin SAHİBİ

Cümlesini işitir işitmez yerinden fırlayarak:

Sahibi değil HİZMETKÂR-ı diye bağırmıştır.

Bu büyüklük Türk ırkına hâstır...

Böylece ve asırlar boyunca emrindeki müslüman ve gayrı müslüman milletleri İslami bir adaletle idare eden milletimiz gayet tabî ve haklı olarak bütün müslüman

milletlerin önderi ve lideri olmak mevkiine çıkmıştır...

Bizim islâmî ve insani hizmet ve **fedakârlığımız namü-**tehâhidir ve tarihte başka bir benzeride yoktur.

Bu meziyetlerin bize kazandırdığı maddi ve manevî itibar ve varlık hiç şüphesiz bir çok milletlerin kıskançlık ve rekabet hislerini şahlandırmıştır.

En mühimi, **mucize** nevinden fedâkârlıklarla ele geçirdiğimiz İstanbul gibi sevkulçeyşi ehemmiyeti gayet büyük olan yerlerin elimize geçmesi gönüllerince hala Piyer lermit'in ruhu yaşayan sömürücüleri harekete getirmiştir.

İngiltere, sonasırlarda, bizim Hind **imparalorluğunun** yolu üzerindeki itibar ve nüfuzumuzu kendisi için tehlike saymıştır... Yalnız İngiltere değil tarihi komşumuz Moskoflar başta bütün garb âlemi gözlerini üzerimize dikmiş ve ihtiraslarını üzerimizde teksif etmişlerdir...

Düşmanlar bir ana prensip üzerine ittifak etmişlerdir oda:

Türk devletinin esas kuvvetini teşkil eden mesnetleri yıkmak. Bu temel ve mesnedin müslümanlık olduğunu tekrarlamak bile fazladır. Lord Gürzon Lozan sulh müzâkereleri esnasında bu fikrini gizlemeğe bile lüzum görmeden baş haham Hayım Naum vasıtasıyla bize bildirmiştir. İnönü'nün riyasetindeki heyet ergeç bunun hesabını tarihe verecektir, Gladıston **müslüman** düşmanlığını yeni bir mezhep halinde İngilterede tamim etmiştir, ezeli adalet D' İzraeli'nin tesirin de bulunan hükümetlerden öcünü almıştır...

Müslüman Türk düşmanları milletimizin gerek islâm **dünyasında**, gerekse bütün Asyada ve yer yüzündeki kudret ve itibarını çekemeyince. bizi besleyen bize itilâ ve üstünlük imkânını veren manevi dayanaklarımıza tecavüze başlamışlardır Metotları gayet bayağı ve gayrı ası-

lanedir. Türklerin bir avuç insanla, kısa bir zaman zarfında elde ettikleri sayısız fütihat ve muvaffakiyetleri **imkân** haline getiren sâtiren bizim dinimize ve mukaddesatımıza olan bağlılık teşkil ettiğini düşmanlarımız alâ biliyorlardı. Onun için cümlesi bu noktada ittifak ettiler ve **umu**mî taarruz için bu noktayı seçtiler.

Tarihimizin çok eski devirlerinden beri yahudiler sayılarına kadar nüfuz ederek bizi çürütecek tohumlarını dökmüşlerdir. Allahın, efendi olarak yarattığı milleteimize aşağılık duygusunu telkinle ise başlayan düşmanlarımız ilk iş olarak bize Garp hayranlığı hastalığını aşılamışlardır.

Bir milletin kendi an'ane ve hususiyetlerine arka dönerek başka milletlerin, iyisini kötüsünü ayırt etmeksizin adet ve metotlarını aynen kabul etmesi kendi rızasıyla benliğinden ve manevi istiklâlinden vaz geçmesi demektir.

Şarkın ve Türkün kendisine hâs âdet ve medeniyetini topyekûn terketme arzu ve temayülü sükut ve felâketlerimizin ana menbaıdır.

Hiç şüphesiz garp medeniyetinin çok iyi ve taklide şayan tarafları vardır. Fakat bize benliğimizden uzaklaşıp gaibe teveccüh fikrini aşıl原因 gizli klavuzların yolunu hangi mezbeleye götürdüğünü fark etmek lazımdır.

Düşmanlarımız bizde olduğu kadar hiç bir millet arasında DİNE HUSUMET fikrini telkin etmemişlerdir. Çünkü onlar gayet iyi biliyorlardır ki bizi ayakta tutan bize üstünlük temin eden şey milletimizin mukaddesatına olan bağlılığı ve HALİS İMÂN'ından başka bir şey değildir.

Şâir Mithat Cemal Kuntay merhumun şu şiirini alıyorum:

Zahmetsede, tarihini bir kerecik açta
Bir bak, dedenin azmi ne yapmıştı Mohaçta

Bazan köpüren hamlesinin ismi Tuna'ydı
Tırmandığı burcun adı bazan Viyana'ydı
Hergün yeri kıpkırmızı bir şeye sulardı;
Hergün yeri kıpkırmızı birşeyle sulardı;
Tarihin, evet bence değre, bazan okursan
Bir yanda Murad'ın uzanıp yattığı Bursa'n!
Bir yanda Selimiyle, Sinaniyle Edirne!
Bunlarda eğer yoksa, kalan başka nedir, ne?

Şâir, şu on mısra, içinde bütün acı hakikatleri yüzü-
müze vuruyor gibi... Buna şu kadarını ilave edebiliriz:
Biz bu yola kendiliğimizden gelmedik, bizi gizli eller
sürükledi.

Onlar bazan bizim ince ve mukaddes hislerimizi gıcık-
ladılar, emellerine âlet ettiler. Bazan tam aksine olanca
mel'anetleriyle can evimize saldırdılar. Zaman oldu sar-
rıklıyı ateş sahnesine sürdüler ve yaygarayı kopardılar.
İRTİCÂ! zaman oldu kendileri sarık, cüppe giyip sakal
bırakıp yine kendi şahsî emel ve ihtiraslarını bu yolda tat-
min ettiler... Hulâsa Türk'ü dize getirmek için müsbet
kutbuyla olsun, menfi kutbuyla olsun gizli kuvvetler
hep aynı yolda yürüdüler... Lehte olsun, aleyhte olsun,
milletimizin mukadderatiyle oynayanlar hep aynı silâhı
kullanmışlardır.

* * *

Hasımlarımız işe bizi kendi kendimizden soğutmak-
la başlamışlardır... İdaresizlikler, mahallî bazı vakalar
gözlerde büyütülerek ISLAHAT icrasının zarurî olduğu
kanaati fikirlere yerleşiyor.

Geri kalmak, bozuk düzen bir idare adalette aksaklık.
Hürriyet noksanlığı hiç bir devirde hiç bir kimse tarafın-
dan arzu edilmez ve tahammül edilmez. Fakat Avrupalı-
ların ağzında ISLÂHAT, bambaşka bir mana ifade eder.
Onların ileri sürdükleri bütün sebepler sadece birer baha-

nedir. Onların tok ve müşterek gayesi: TÜRKÜ dayandı-
ğı mesnetlerden uzaklaştırmak, şevket ve kudretini sön-
dürmek sonrada mirasına konmaktan ibarettir.

Bizde TANZİMAT ve İSLÂHAT Sultan Mahmut dev-
rinde başlar, Yeniçeriler ortadan kaldırılıyor. Her cephede
yenilikler başlıyor. Halk memnun olsun olmasın, hazmet-
sin etmesin Avrupâileşmek yolunda en cezrî adımlar atı-
lıyor: Kendimizi bir tarafa bırakalım, bize bu şekilde bir
ıslahatı tavsiye ve telkin eden Avrupalıyı aceba memnun
edebildikmi? Böyle bir şeyi düşünmek bile hamakattir.

Garb sadece bizim sukut ve inhilâlimizi ister. Bu se-
beplerdirki bizim bir miktar isteyerek bir miktarda onlara
hoş görünmek için yaptığımız bütün teşebbüsler iyi kar-
şılanıp hayırlı neticeler vereceğine tamamen umduğumu-
zun aksi neticeler çıkmıştır.

Bizim hamlelerimiz devam ededursun Rusya boy gös-
termeye ve yunanlılar baş kaldırmaya başladılar. Eski
ve ebedî dostumuz (!) İngiltere kendi saflarına Fransa ve
Rusyayı da alarak bir anda çökmemiz için ne lazımsa hep-
si yapılıyor. Sultan Mahmut iki ateş arasında kalmıştır.
Bir tarafta memleketin aklı erenleri ve ilim adamlarıyla
muhafazakârları; müesses nizamların birden bire yakılma-
sının doğuracağı kötü neticeleri söylüyorlar öbür yandan
ıslahatçılar, kayıtsız şartsız garbı taklik ve ona ayak uy-
durulmasını şiddetle tavsiye ediyorlar. Sultan Mahmut
yapılanlarla, neticelerini mukayese ederek derin bir ye'se
kapılıyor...

Bu vaziyet karşısında yine Fransız büyük elçisi Engel
hard şöyle bir mütalaada bulunuyor:

«Sultan Mahmut eski âdetleri terk-ki bunlar bizim
millî varlığımızdır ve Türklükten çıkmak arzusunda ol-
makla beraber yine Türk kalıyordu.

Giriştiği ISLAHAT ve TANZİMAT yolunda, her nok-

tada muasırlarının dini ve millî müfrit hassasiyetleri karşısında duraklamaya mecbur kalıyordu»

Bu beyanat içinde her türlü sınırlar kendini açığa **vurmuştur**. Fakat anlarsak lazımdır ki garplı bizim ilerlemenizi terakki ve **kalkınmamızı** değil, bizini TÜRK lüğümüz ve müslümanlığımıza veda etmemizi istiyor. Frenklerin bu zihniyetinde zerre kadar bir değişiklik olmamıştır.

Bu mevzuda Ali Fuat beyin «Edvar-ı İslahat» isimli eserinden şu parçayı alıyorum:

«Devletlerce ıslahat namı altında muhtelif devirlerde vuku, bulan teklifler ve tazyikler, hep hıristiyanların hukuku ve imtiyazlarının tevs'i maksadına müstenit olup ecnebilerin türlü türlü renklerle boyanmış resmî kitablarında, türlü türlü **namlar** altında intişar etmiş eserlerinde bir Avrupa meselesi şeklinde tasvir etledikleri ıslahat meselesi, hakikatte müslümanlık ve hıristiyanlık meselesinden ibarettir.

Rusyalıların, hıristiyan kavimleri Devlet-i Aliyeden ayırmak için silâh kuvetiyle vâki olan teşebbüsüne mukabil, Avrupa devletleri şarkta büyük gâilelerin vukuundan çekinerek gayrı müslim tebaanın devletten siyasî rabıtalılarının fekki cihetine gitmek istememişler, hukuk ve imtiyazlarını tevs'i suretiyle maksada varmak ve bu teşebbüslerini ISLAHAT kisvesiyle süslemek yolunu tutmuşlardır. Asıl maksat, hıristiyanlığın himayesi olmayıp da, devletin idaresinin ıslahı muammelesinin tanzimi olsaydı vâki teşebbüslerin mezhep imtiyazatı kayıtlarından ayırarak, memleketin umumî menfaatine hizmet edecek hususata hasretmeleri lâzım gelirdi...

* * *

Bu yazılar da, tekit ve tasdik ediyor ki, bizim **varlığımızı** çekemiyen ve mirasımıza göz koyan malûm kuvvetlerin ıslahat ve tanzimat sözleri hep bizi uyutmak için

icat edilmiş birer afyonlu ve yaldızlı haplardan **başka** bir şey değildir... Şunu bilmek lâzımdır ki, bize yutturulan bu uyuşturucu hapların tesiri gayet uzun olmuş ve bazı dimağları zehirlemekten **hâli** kalmamıştır.

Bizim noksan anlayışımız bizim hayaller ve nazariyeler uğruna temel mevzuatımızdan hesapsız değişiklikler yapmağımız milletimizin aleyhine ve yabancılarla, bilhassa yahudilerin lehine çıkmış ve nâmer'i bir yahudi tahakkümü icrayı hükmetmeğe başlamıştır. Aradan bu kadar zaman geçtiği için şimdi daha iyi anlıyoruz ki, SİYONİZM'in plânlı ve devamlı çalışması, memleketimizin başına gelen belâların ana kaynağıdır. Bazı dar görüşlü insanlar İsrâel oğullarının bu işlerdeki rolünün farkında bile olmamışlardır. Belki de haklıdırlar. Çünkü Osmanlı İmparatorluğunu yıkmak ve onun enkazı üzerinde kendi imparatorluğunu kurmak için korkunç bir faaliyet gösteren bu şer kuvveti daima perde arkasında kalmış ve işin uçaklara ve para ile satın alındığı vicdanlara gördürmüştür.

Tanzimat'ın babası Reşid Paşaya bir numaralı MASON diploması vermiş ve ondan sonra genç Osmanlılara jön Türklere, ittihatçılara ve bu yollardan geçenlere hep MASON damgası ve etiketiyle iş gördürmüştür.

Mısırın elimizden çıkmasında, Sultan Azizam ölümünde, biçare Sultan Murad'ın kanaat değiştirmesinde, 1908 inkılâbında, yıldız sarayının büyük servetinin yağmasında ve 31 MART faciasının zuhurunda, memleketin dağılmasında, birinci dünya harbinin seri halindeki felâketlerinde Trablusgarbın italyanlara peşkeş çekilmesinde, hulasâ 118 sene bir sukut sathı maili üzerinde uçurumlara sürüklenmemizde baş rolü üzerine almış bir gizli ve esrarlı kuvvet vardır ki o da:

FARMASON'luktan başka bir şey değildir!

* * *

Bir milletin millî seciye ve hususiyetleri ile fazla oynamanın doğuracağı neticeleri öğrenmek isteyenler, buna dâir en zengin misalleri bizim yakın tarihimizde bulabilirler...

Bu mevzuda asrımızın en meşhur devlet ve siyaset adamı, Avusturya Başvekili Meternih'in Avusturyanın İstanbul sefirine gönderdiği şu aşağıdaki telgrafta bazı mühim görüş ve düşünceler mevcuttur:

«Her hangi bir hal, birçok' ahval ve şartlardan mey-

Diye askerlere tebligatta bulunulmasını irade etmiş-dana gelir ki bunlar mazide meydana gelmiş ahval ve vukuatı ön sıraya koymak lâzımdır...

Devletin vücudunu kemiren bir hastalığın aşikâr bir alâmeti telâkki olunabilen vahîm Mısır galesinden Bâb-1 Alinin daha yeni kurtulduğu bu sırada yukardaki umumî hakikat devleti Osmaniye hakkında kabili tatbiktir. Osmanlı devleti tedenni ve inhitat halinde bulunan bir (isim dir... Şurasını saklamaya çalışmamalıdır ki inkıraz sebepleri arasında ilk temelleri Sultan Selim (1) tarafından atılıp son padişahın ancak derin bir cehalete, hadsiz hesapsız bir hayalperestliğe dayanarak tervic ve teşvik ettiği Avrupaî ISLAHAT efkâr ve tasavvurlarını zikretmek lâzımdır...

Bâb-1 Aliye şu suretle hareket etmesini tavsiye ederiz Hükümetinizi, varlığının temeli olan ve zatı şahane ile Müslüman teb'ası arasında bir rabıta teşkil eden dinî kanunlara hürmet ve riayet esasî üzerine bina ediniz. Zamanın ihtiyaçlarına göre hareket ediniz ve zamanın doğurduğu ihtiyaçları nazarı itibara alınız. İdare işlerinizi

(1) 3 üncü Sultan Selim...

intizam altına alınız ıslah ediniz. Lâkin âdetlerinize ve yaşayış tarzına uygun olmayan bir usulü idareyi tesis için eski idareyi yıkmayınız. Aksi takdirde hükümdarın ne tahrib ettiğinin, nede yıktığı şeylerin yerine ikame ettiklerinin kadir ve kıymetini bilmediğine hükmolunur.

Avrupa medeniyetinden sizin kanunlarınıza ve nizam-larınıza uymayan kanunları almayınız. Zirâ garb kanun-ları, hükümetinizin temelini teşkil eden kanunların da-yandığı usul ve kaidelere asla benzemeyen esaslar üzerine kurulmuştur. Garb memleketinde esas olan yey. Hıristi-yan kanunlarıdır. Siz Türk kalınız, Lâkin madem ki Türk kalacaksınız, İSLAM hükümlerine dayanınız. Sair dinlere karşı müsâadekâr olmak için İSLÂM kanunlarını size gösterdiği kolaylıklardan istifade ediniz. Hıristiyan tab'-anızı himayeniz altına alınız.

Bir kanunun icra ve tatbik esnasını temin etmeden asla ilân etmeyiniz. Hak yolunda doğru yolda ilerleyiniz. Fakat bunu yaparken garbın efkârı umumiyesi saydığınız şeylere ehemmiyet vermeyiniz. Siz bu efkârı umumiyeyi, Avrupanın umumî sesini anlamıyorsunuz. Eğer terakki yolunda ADALET, vukuf ve malûmat ile ileriye doğru ha-reket ederseniz Avrupa umumî efkârının ehemmiyete de-ğer olan kısmı size mütemayil ve müteveccih olacaktır. Hulâsa biz Bâb-ı Âliyi kendi irade tarzının tanzim ve İsla-hı için vaki olan teşebbüslerinden vazgeçirmek istemiyo-ruz. Lâkin ahval ve şartları TÜRKİYE imparatorluğunun ahval ve şartlarına uymayan Avrupa hükümetlerini her şeyden evvel taklide şayan bir örnek olarak kabul ede-rek ona göre ıslahatta bulunmamasını, esas kanunları şarkın adet ve adabına uymayan hükümetleri örnek al-mamasını ve bu tarz hareketlerini İSLAM âleminde zarar ve fena tesirler doğurmaktan başka netice vermeyeceğini, bunun için gelişi güzel ISLAHAT yoluna girmemesini tav-

siye ederiz...

Acaba beni siyasi hayaller peşinde koşmakla mı ithâm edecekler?

Varsın öyle olsun.

* * *

Zamanının en benâm siyaset adamı Prens Meternih'in telgrafını aynen yazdık. İçinde bir çok dersler ve hakikatler mevcut olan bu telgrafın hayırhâne bir hisle yazıldığına şüphe yoktur.

O zamanlar memleketimizde bir FİRENK hayranlığı hastalığı hüküm sürüyordu. Bu hastalığa tutulanlardan bazı dar kafalar bu samimî ihtar ve mütalaayı bir kıskançlığa hamledecek kadar isabetsizlik etmişlerdir.

Zaman ve hâdiseler Prens Meternih'in haklı olduğunu isbat etmiştir.

Biz, bu hakikati idrak edinceye kadar, o da idrâk edebilmiş ise — aradan çok zaman geçmiştir. Bu zamanın yüklü olduğu sayısız hâdiseler ve onların neticesi, Prens Meternih'in görüşünde tamamen haklı ve tavsiyelerinde samimî olduğunu isbat etmiştir.

Kat'î olarak söylenebilir ki: Bir millet kendi hususiyetlerinden anelerinden, tarihinden ve mukaddesatından ayrıldığı gün o milletin artık yaşama ve ayakta durma imkânları gayet azalmış olur.

Bunun daha taze ve başka bir şekilde tecelli eden yeni bir misâli daha vardır:

Yunanlılar, yaralı ve mağlûp bir zamanımızda, dünya tarihinde Zebunküşlüğün en tipik bir numunesi olarak İzmir'e saldırdılar. Onlara bu cesareti verenler, bu kitabın başında okuduğumuz gibi HÜRRİYET ve MEŞRUTİYET namına yapılan ihtilâllerde ve Sultan Aziz katlinde birinci derece rol sahibi olan fehâmetlû İngiltere hükûmeti idi. Sırtını bu kuvvete dayayan Yunanlılar İzmir rih-

tımlarına ayak basar basmaz insan havsalsının almaya çağı barbarlık ve cinayetler irtikâp ettiler. Sonra yine bu Yunanlılar Garbî Anadoluyu yakıp kül ettikten sonra ilâhî gayret ve adalet sayesinde denize dökülerek mahvü perişan edildiler.

Sıra Lozan'da sulh konferansına geldi. Bu milletin talihsizliği olacak ki, heyetimiz ismet İnönü'nün riyasetinde idi. Ne bir miktar tazminat ne de en mââmûr yerleri yıkılan Garbî Anadolunun imarı için bir para koparamadık tan başka bir zafer imiş gibi millete yutturulan Lozan konferansında Haham Hayım Naum'un bir sürü diktelere ve manevî varlığımızla alâkalı müthiş fedakârlıklar. (1)

Sonra da tarihî Edirne şehrimize gitmek için Yunana terk edilen topraklardan geçme felâketi...

Bütün bunlara rağmen İngiliz parlâmentosunda, tatmin edilmemiş İnsanların memnuniyetsizliği... Bu hoşnutsuzluk Lord Gurzon'un şu sözleriyle ancak yatışabilirdi:

«Asıl bundan sonradır ki, Türkler bir daha eski şevketlerini bulamayacaklar ve bellerini bir daha asla düzeltemeyeceklerdir. Çünkü biz onların manevî kuvvetlerini söndürdük.»

* * *

Lord Gurzon'un bu sözlerini dinledikten sonra, Prens Meternih'in ne kadar haklı, bizim de ne derin gaflet içinde olduğumuz meydana çıkar.

Bizim ekmeğimizi yiyen, sayemizde ferah fahur rahat ve mes'ut yaşayan öyle gizli ve sinsî düşmanlarımız vardır ki, bunlar bizi bütün bütün dize getirmek için dai-

(1) İslâmî saran tehlike kitabı 313 sayfasında bu dikteler yazılıdır.

ma manevî cephemize hücum ederler. Bu silâhı yerine göre, bazan lehte bazan aleyhte kullanırlar.

Mithat Paşa meselesinde: evvelâ: Softalar Hristiyan ahaliyi kılıçtan geçirecekler diye bir panik ve **aleyhimize** hava yaratıp asrı ehli salibi harekete getirirler. Sonra bu softa dedikleri insanları, memleketin en münevver insanları diye tavsif ederek ellerine Kur'anı Hâkimden âyetler yazılı levhalar vererek «Meşrutiyet» isterler.

31 Mart'ta sebep din...

Menemen de sebep din...

Malatya faciasında sebep yine din olarak öne sürülür.

Fakat bu oyunları kimler ve nasıl tertip ediyor, sahneye koyduktan sonra hangi teşkilât hakikati boğmak için faaliyete geçiyor, yaygarayı basıyor, bir korku ve tethiş havası yaratıyor, kimse farkında olmadığı ve işin içyüzünü tetkik zahmetine katlanmadığı için Müslüman Türk düşmanlarının cesareti artıyor ve pervasız at oynatıyorlar... Silâhları daima aynıdır. Din ve mukaddesata hücum...

Şu Malatya faciasına **hafif** bir temas edelim: Herşeyden bîhaber evimde oturuyordum. Osman Şevki Çiçekdağ Malatya Müddeiumumisinin evine gece yarısı telefon ediyor.:

— Bunları da tevfik et!

— Bu işlerle zerre kadar alâkaları yok beyefendi.

— Tevkif et!...

Emir yerine geliyor. İstanbul İkinci Sulh Ceza Hâkimine telgraf: Tevkif edin bunları... Sebep zikrine bile lüzum görülüyor. Hâkim bir iç üzüntüsü ve vicdan azabı içinde.

— Ne sebeple tevkif edeyim diyor ve tam bir Türk Hâkimi gibi âlicenap hareket ediyor. Fakat bu, mukadde-

ri değiştirmiyor. Çocuklarımıza vedâ dahi etmeden doğru Malatya!...

Ondan sonra gazeteleri okuyunuz; sadece manşetlere bir göz atalım:

«Fedâiyân—ı islâm Cemiyetinden gelen paralar. Bulunan binlerce liralık çekler. Pakistan'dan alınan paralar. İRTİCA...» (1)

Görülüyor ki, hep Müslümanlık üzerinde duruluyor ve efkârumumiyeye bizlerin Müslüman memleketlerinden para aldığımız ve bu işin dinî bir taassupla yapıldığı hissini telkin etmek istiyorlar.

En budala bir insan bile yeknazarda anlayabilir ki, bunlar yalandır. Fakat neşriyat o kadar sürekli ve İsrarlı ki, zayıf iradeli insanları sarsıyor.

Sonra Yahudi parası ile vücut bulan günlük gazetelerde müstehcen ve vicdansızca karikatürler ve renkli resimler...

Müslüman din adamlarını gayet iğrenç bir şekilde tasvir eden fotoğraflar. Tesbihler, bereler ve çeşitli kepezelikler.

Düşman İslâma olan nefretini açığa vuruyor fakat acaba farkında olan kim? olan varsada resimi çıkarmak cesareti kimde?

Hülâsa; bu memlekette FARMASON'luk Aleyhine tek satır ve kelime yazmışken varsa istisnasız zindana-İstisnasız!...

Fakat bundan Mason biraderler katiyen cür'et almazlar. Bu oyunlar milletimizin gözünü o derece açmıştır ki, vicdanlarında bir nebze şüphesi olanlar bile, göze batan bu hâdiselerden tamamen uyanmışlardır...

(1) Bir asker kaçağı, harb firarisi muharririn namusuz iftiraları.

Sonra Allah'a hulûs ile imân edenler **görmüşlerdir** ki: Herşeyin fevkinde ilâhî bir adalet vardır. Mücrimleri cezasız bırakmıyor!... Hepsi, hepsi mahvoldular! Ah yerde kalmaz!

* * *

Bu uzun ve müsbet misâllerden sonra asıl mevzua avdet ediyorum...

Kendimizi müthiş SİYONİST propagandasından sıyrarak olursak İkinci Sultan Abdülhamid'in idaresinde tarihten alınan derslere göre hareket edildiğini görürüz.

Kabarmış ihtiraslar, haricî telkinlerle ayaklanan insanlar, saraya kadar sokulan FARMASON elleri... Büyük bir padişahın katli. Ve bunun gibi kimin hesabına yapıldığını tafsilatıyla yazdığımız hâdiseler Sultan Abdülhamid'e hangi yolu takip edeceğini göstermişti. İdare si bozulmuş. Çeşitli entrikalar yüzünden kuvveti za'fa uğramış koskoca bir vatani otuzüç yıl ayakta tutmak dile kolay...

Halbuki hasımlarımız başka şeyler istiyorlardı. Siyonistler arzı mevûdu istiyorlardı, Masonlar bu memlekette müesses manevî nizamları yıkmak istiyorlardı. Hepsisi şu noktada birleşmişlerdi:

TÜRK'ü yükselten ve onu ayakta tutan, ona cihan şümûl bir üstünlük veren manevî kuvveti yıkmak!...

Bu mel'un emellere en çok ve uzun zaman göğüs geren ve dâhiyâne bir anlayışla büyük vatani elde mevcut imkânlar dairesinde ayakta tutan zat şüphesiz Sultan Abdülhamid idi.

O dinsizlikle ve bu dinsizliği yaymayı, kitleyi soyuzlaştırmayı kendisine vazife edinmiş olan FARMASON'lukla çetin bir tarzda mücadele etti. Beşinci Sultan Murad'a hulûl eden MASON'lar İkinci Sultan Abdülhamid Han'ın kapısından kovuldular. Millete bu ecnebi,

milletlerarası teşekkülün tehlikesi ve dinimize, milleti-
mize olan düşmanlığı lâyıkiyle anlatıldı. Halis Türk mu-
hitlerinde MASON'luk Allahsızlık ve kâfirlik olarak
telâkki edildi.

Onların Avrupada basılıp milletleri idlal ve ifsaâd
için neşrettikleri bütün yazılarının Türkiyeye sokulma-
sı şiddetle men edildi. Evrak—ı muzırca ismini alan MA-
SON neşriyatı saf ve temiz muhitimize giremez oldu.
Sadece Frenk hayranları, milliyet ve ulviyet duygulan
nasırlanmış olan bazı haris menfaatçılar **bunları** ecnebi
ler vasıtasıyla tedarik imkânını buldular.

Anlaşıyor ki, Sultan Hamid'in görüşü ve tuttuğu
yol ile Prens Meternih'in düşünce ve tavsiyeleri **arasın-
da** büyük bir benzerlik ve mutabakat vardır. Onun için
bütün gizli kuvvetler onun aleyhine ittifak ettiler. Yu-
karda tafsilâtını okuduğumuz şekilde Meşrutiyet ilân
edildi.

Fakat padişah henüz yerinde idi... Onu devirmek
ve tarihimize son darbeyi vurmak lâzımdı.

Tertipler hazırlandı, SİYONİST zekâsı plânını çiz-
di, Bulgar ve Rum komitecileri kardeş gibi birleştiler
ve teferruatını okuduğumuz gibi son darbeyi vurdular.
Bunun ismi ve tarhî:

31 MART

FACİANIN CANLI ŞAHİTLERİ VE MÜTALAALARI

31 Mart faciasının en hareketli mihrakını teşkil eden
Taş kışlada bizzat hâdisenin içinde yaşamış ve sonra en
büyük ızdırabını çekmiş olan Mustafa Turan beyin bu
kanlı hâilesi hakkında kaleme aldığı yazıyı üslûbuna ve
noktasına kadar sadık kalarak aynen aşağıya alıyoruz:

31 Mart Vak'ası Osmanlı İmparatorluk devrinin Meşrutiyet tarihinde siyasî birtakım entrikalar yüzünden kanlı hâdiselere âlem olmuş bir gündür. **Vak'ann** hakikî sebeplerinin ne olduğu, askerlerin kimler tarafın-

MUSTAFA TURANBEY

dan tahrik edildiği bütün vuzuhiyle **anlaşılmamıştır.** **Bu** hâdisе hakkında şimdiye kadar pek çok şeyler uyduruldu ve yazıldı, Fakat bunların ekserisinin noksan

veya uydurma oldukları muhakkaktır. Çünkü hâdiseyi tertip edenler facianın sırlarını o kadar gizli tutmuşlardır ki, hâdisenin içinde bulunanlar bile hakikî sebepleri ni görememişlerdir. Bu yüzden tarihçiler bile nisyâna karışmakta olan 31 Mart Vak'ası hakkında kat'î hükümlerini verememişlerdir. Faciayı tertipleyenler, hâdisenin içinde yaşayanların hepsini kasden öldürmüş veya asmışlardır Vak'ayı bazıları Sultan Abdülhamidin, bazıları ittihatçıların, bazıları da «İttihâd—ı Muhammedi» Cemiyeti mensuplarıyla «Volkan» gazetesi sahibi Derviş Vahdeti'nin temsil ettiği hocaların eseri olduğunu iddia ederler. 31 Mart Vakasının siyasî kökü bir hayli derinliklere uzanır. Bu ciheti kısaca gözden geçirmek faydalıdır. 19 ncü asrın son yıllarında Osmanlı İmparatorluğu siyasî bazı idaresizlikler yüzünden birtakım kapitülâsyonların tesiri altına girmiş siyasi za'fa düşmüştür. Bu nu fırsat bilen müstemlekeci büyük devletler Reval'da toplanıp bir mülâkat yaptılar. O günün İngiliz İmparatorluk **camiasının** hükümdarı Yedinci Edvard, Rus Çarı İkinci Nikola, Alman Kayseri İkinci Vilhelm, Avusturya İmparatoru **Fransuva** Jozef, İtalya Kralı Viktor Ema Noel gizli olarak bir karara vardılar. Bu kararda Osmanlı İmparatorluğunun parçalanmasının derpiş edildiği yolunda haberler sızmakta idi Çok geçmeden İsviçrenin Bazel şehrin bir dünya Siyonist kongresi toplandı. Bu kongrede Yahudilere «Ogando» da bir yurt teklif edildi. Bu yurd Yahudi millî yurdu olacaktı. Fakat ekseriyet bunu red edip yurdun, mukaddes Filistin topraklarında olmasında ısrar ettiler. (1) Bunun temini çaresinin araştırılmasına karar verdiler. Bu karar gereğince 1893 senesinin ilk yazında Siyonist Cemiyeti kurucularından Teodor Herzl adında bir Mason Yahudi yurdun temini için İstanbula gelmiş o günün haham başısı olan Moşe Levi bir he-

yet halinde Yıldız Sarayında Sultan Abdülhamid'in huzuruna çıkmışlardı.

Şevketlû âzametlû Padişah—ı âlempenah efendimiz hazretleri, zati şahanelerine Yahudi kullarınızın tazimat ve istirhamlarını arzetmeğe geldik. Bu sadık kullarınızın mukaddes Filistinde yerleşmeleri için müsaadei şahanelerini, hâki payımıza yüz sürerek niyaz ediyorlar. Uluvvü Cenâb—ı mülûkânelerine ve ferman—ı hümayunlarına bir mukabelet şükran olmak üzere beş milyon altın hediyemizin lütfen kabul buyurulmasını arz ve istirham eyleriz, diye padişaha rüşvet teklifinde bulunmuşlardır. Halbuki Sultan Abdülhamid İsviçrede verilen kararı çok tan haber almış, cevabını bile hazırlamıştı. Çünkü bu sırada Rusyadan birçok Yahudi mültecileri gelmekte olduğunu ve bunların esas gizli maksatlarının ne olduğunu biliyordu. Sultan Abdülhamid heyeti sükunetle dinledikten sonra huzurundan defolup gitmeleri için mabeyincisine emir vermişti.

Derhal Başkâtib Kara Tahsin Paşaya dikte ettirdiği bir fermanla Yahudilerin Filistine hicretlerini menetmişti. Siyonist ve tevabiî Masonlar Sultan Abdülhamidden koparamadıkları imtiyaz yüzünden padişah düşman olmuşlar, siyasî mücadele yolu ile bu işin başarılmasına karar vermişlerdi. Evvelâ Balkanlarda işe başladılar. Rum elile, Makedonyada Malisorlar, Arnavutlar, Bulgar ve Sırp çetelerini tahrik, edip devletin başına bir çok gaileler açtılar. Diğer taraftan Taşnak Komitecileriyle anlaşip İstanbulda ihtilâl çıkarıp Osmanlı Bankasını bastılar. Düveli muazzamanın müdahalesini sağladılar. Devletin itibarını ecnebîlere karşı küçük düşürmek istediler. Gerek padişah, gerekse Türk milletinin cesareti sayesinde bu ihtilâlden bir netice alamadılar. Hâdise kapanmıştı. Bu sefer Sultan Abdülhamidi öldürmeğe karar verdiler. Vi-

yanada yaptırdıkları cehennem makinesi denilen saatli bombayı gümrükten geçirdiler. Taşnak komitecileri bir cuma günü Yıldız selâmlığında bombayı patlattılar. Pa-dişaha birşey olmadı. Fakat birçok askerlerin parçalanıp ölmesine sebep oldu. Bunda da muvaffak olamayan Siyonist ve tevabii Masonlar bu sefer faaliyetlerini Paris üzerinde teksif ettiler. Mutlakiyet idaresine muarız olup Paris'e firar eden birçok münevver Türkler vardı. Siyonistler bunlarla birlik olup para yardımı, gazete neşri gibi mücadele yollarıyla Sultan Abdülhamid aleyhine çalıştılar. Hâdiseler inkişaf ettikçe faaliyetlerini artırdılar. İttihatçıların Meclisi Mebûsân Reisi Mason Ahmed Rıza ve arkadaşları SİYONİST'lerle kaynaştılar. Hâdiseler ilerledi. İttihâd ve Terakki Cemiyeti kuruldu. Selanik DÖNME'leri de bu işe katıldılar. Cemiyetin iç bünyesine kadar nüfus ettiler. Temiz ve inkılâpçı Türk münevverleri bunların gizli maksat ve emellerini sezemediler Cemiyetin ileri gelenlerinden bazılarını, hattâ Cemiyetin kurucularından Sadr—ı azamı ve Dahiliye Nâzırı olan Talât Paşayı bile Mason yaptılar. 10 Temmuz 1324 günü HÜR-RİYET - - ADALET - MÜSAVAT — UHUVVET umdeleleriyle hürriyet **ilân** edildi. Osmanlı İmparatorluk Camiasında yaşayan ekalliyetler MÜSAVAT umdesi gereğince bizimle can—ciğer kardeş oldular. Mebuslar seçildi. Fakat Mebûsân Meclisinde hiçbir zaman Türklerle kaynaşamadılar. İtalyan tabiiyetinde olduğu halde Selanik Meb'-**usumuz** olan Yahudi Masonlardan Emanuel KARASSO denilen herif Osmanlı İmparatorluğunun yıkılması için herşeyi yaptı. Türk milletinin başına bir kara belâ oldu. Birgün Meclisi Mebusanda Sadrı Azam Talât Paşa ekalliyetler hakkında müsavat umdesi gereğince Osmanlıların kardeş olduklarına dâir beyanatta bulunurken. Bulgar Mebusumuz Boşo ayağa kalkarak:

— Paşa, Paşa. Sen Osmanlıların kardeş olduklarını söylüyorsun amma, bizler Osmanlı Bankası kadar Osmanlıyız, diye bağırды.

Bu sözler Mecus Zabıtlarında kayıtlıdır. Farmasonlar, Cemiyetin içbünyesine nüfus edip karakterini bozdular. Günler geçtikçe Cemiyet o hale geldi ki, devletin siyâsî, idarî, askerî her kademesine nüfus ederek cebir ve tahakkümle Hürriyet kahramanlığı edasını güden bir zümre haline geldi.

10 Temmuz 1324 te memlekete kayıtsız, şartsız bir hürriyet rejimi getiren (1) istibdattan milleti kurtaran İttihat ve Terakki Cemiyetine o günün gençleri bizler canla başla bağlanmış, memlekete bir adalet inkılâbı yapıldığına inanmışdık. Ben de herkes gibi hürriyetin ilânından hadisatın sonuna kadar kelle koltukta, tabanca belde Cemiyetin vereceği her emre münkad fedailerin den biri olmuşum. Ne yazık ki, Cemiyetin iç bünyesine giren SİYONİST ve tevabî MASON parazitleri yüzünden hesapsız aldaticı siyasetler Cemiyet idarecilerinin karakterini bozdular. İnkılâbı yapanlar şımarık ve mütehakim bir zümre halini aldı. Yeni rejim gereğince memlekette askerî idarî ıslahat ve tensikat yapılacaktı. Osmanlı İmparatorluğunun duraklama ve gerileme devrinin biriktirdiği tortuların temizlenmesi için yenilikleri lâzımdı. Bu iş için bir hayli paraya ihtiyaç vardı. Devletin itibarı zedelenmiş, tevâlî eden harpler herşeyi ezmişti. Fırsatı ganimet bilen MASONLAR Cemiyete cazip bir yol gösterdiler. Yıldızda Sultan Abdülhamidin elinde senelerin biriktirdiği zengin bir hazine vardı. Padişah bu parayı millet için saklıyordu. Bu hazine ecnebî devletler tarafından padişaha hediye edilen kıymetli mücevherat vesaire ile, otuz üç senedenberi ölen Sultanlardan kalan bir servetti. Bu hazine sarayın bahçesinde bir havuzun altında

gizli bir mahzende saklı idi. Fakat hazinenin nerede olduğunu sarayda ancak beş kişi biliyordu. Bunlardan biri Sultan **Abdülhamid**, diğerleri Nâzik Eda ve Müşfika kadın efendilerle, birinci müşahip Cevher ağa, ikinci müşahip

Hassa Ordusu Arap Askerlerinden ZUHUF Birliği

hip Nadir ağa idi. (Bu ifşaatı bil'lahara Göztepede komşum olan merhum Nâdir ağanın kendisinden dinlemiştim.) Bu hazineden başka Viyana Bankalarında padişahın bir hayli altunu vardı. Bunlar ne güne duruyorlardı? Birçok müzakerelerden sonra MASON'ların teşvikiyle Cemiyet şu karara vardı:

Meşrutiyetin ilânında olduğu gibi, askerî bir isyan tertip edilerek. Padişah tahtından indirilecek ve bu fırsattan istifade edilerek Yıldızdaki servete el konacak. Güya bu para ile de memleketin muhtaç bulunduğu askerî idari

tensikat ve tasfiyeler yapılacak, istibdattan eser kalmaya çak, Vatan gül, gülistanlık olacak... Halim, selim bir şahsiyet olan Veliahd Reşad efendi Padişah olarak Osmanlı tahtına geçirilecekti. Merkezi umumide verilen gizli karar mucibince askerî isyanın tatbikinde hocalarında karıştırılması dinî taassubu körükleyeceğinden bu bakımdan onların maşa olarak kullanılması derpiş edildi. Yarım asır evvelisine ait bu olay dinine ve an'anesine bağlı dindar askerlerin ruhunda bir reaksiyon yaratacağı muhakkaktı. Onun da çaresini buldular. O zamanlar Türkiyenin her tarafından asker alındığı halde İstanbul bundan muaftı, askere alınmazdı. Taşralılar biri medrese ye kayıd olundu mu onlar da askere alınmaz, bütün softalar askerlikten istisna edilirdi. Meşrutiyetin ilanı ile bu avantaşlar ordadan kalktı. Tabiatıyla bir. gayri memnunlar zümresi doğdu. Cemiyet bunları da plâna dahil edip isyana İRTİCA şekli verip Şeriat isteriz vaveylasını yaptırdı. Hâdiseye bilmiyerek katılan bu **zavallıların** hepsi imha edildi. (2) ittihâd ve Terakki Cemiyetinin tertip ettiği ihtilâlde birçok zavallıların kanları döküleceğini, memleketin bu yüzden fâide yerine zarar göreceğini ileri sürerek Cemiyetin ağır başlı, dürbîn azasından bazıları bu karara şiddetle muhalefet ettilerse de, ne yazık ki, bunların muhalefetleri 31 Mart'ın kanlı faciasına mani olamadı. İsyân plânını hazırlayanlar, dikkate şayan bir kahtelikle işe başladılar. Selânikte Meşrutiyeti ilân eden ve bu uğurda her tehlikeyi göze alarak, netice alan avcı taburları Hürriyet rejimini İstanbula getirmişlerdi. Bunlar ikinci, üçüncü ve dördüncü avcı taburları idi. Zabitleri arasında tabur kumandanı DÖNME Remzi gibi Masonlar da vardı. SİYONİST'ler bunların arasına da girmişlerdi. Bu taburların efradı seçme cesur Türk evlâtları olup memlekete hürriyet getirdikleri için diğer

askerlere karşı kendilerinde haklı olarak bir tefevvuk hisleri vardı. Çok dikkate şayandır ki İttihat ve Terakki Cemiyeti isyanı bunlara yaptırmaya kararverdi. Halbuki bunlar İstanbulda yeni rejimin bekçileri idi. O zaman Taş kışlada şu askerî birlikler vardı: Hassa ordusuna mensup ikinci firkanın yedinci ve sekizinci alaylarının piyade taburlarıyla, nümune bölükleri, istihkâm taburlarıyla, üçüncü ve dördüncü avcı taburları vardı. İkinci avcı taburu Sarayburnu'nda idi. Ben o zaman yedinci alayın muzikasında bir subaydım. Meşrutiyet ilân edilince İttihâd ve Terakki Cemiyetine girdim. Aynı zamanda Cemiyetin fedailerinden idim. 31 Mart faciasının sıklet merkezi Taş Kışla idi. Facianın başından sonuna kadar içinde bulunmuş, halen sağ olarak yaşamakta olan tek şahidiyim. 31 Mart hâdisesi hakkında elli senedenberi yapılan neşriyatın hiçbirisi doğru ve hakikî olarak yazılmamıştır. Hiçbir muharrir Taş Kışla içinde cereyan eden müthiş hadise ve facialara zerre kadar temas etmemiş, hâdisenin, facialar faciasının mihrakına kasden dokunmamıştır. Çünkü orada cereyan eden ve cihan tarihinde misli görülmemiş kitle halindeki katliamların te'vil ve tefsire tahammülü yoktur. Bu facianın hakiki karakteri Cemiyetçe gizli tutulduğundan bu mevzuda neşredilen yazıların cümlesi içinde yaşadığımız facianın yanından bile geçmemiştir. Ve hakikatten uzaktır. Bundan dolayı ölmeden facianın içyüzünü tarihe bildirmeyi vazife bildim.

İttihâd ve Terakki Cemiyeti kendi menfaati ve prestiji için binlerce Türk evladının kanlarını SİYONİST ve uşakları MASON'ların kahpe dalaverelerine uyararak, beyhude yere akıtmıştı. Neticede ellerine de birşeyler geçmedi. Okuduğumuz kitap ve makalelerde tarihin aldatıldığını görüyor, içim sızlıyor, acı duyuyorum. Vatandaşlarıma hâdisenin nisyana karışmış olan taraflarını olduğu

gibi yazıyor, gördüklerimi **aynen** sunuyorum:

HADİSE NASIL BAŞLADI, NASIL BİTTİ?

O devrin icabı her cuma günü Yıldızda Selâmlık merasimi yapılır, Padişah, şahane bir merasimle Camiye gelerek Cuma namazını edâ ederdi. 31 Mart Vakasından on gün evvel bermutâd avcı taburlarını Yıldızda selâmlık resmine bizim muzika götürmüştü. Avdetle kışlaya geldiğimizde her koğuştâ sarıklı, sakallı hocalar gördük. Sebebini sorduk. Bunların Hassa Ordusu Kumandanlığının emrile erlere dinî öğütler vereceklerini söylediler. Hocalar hergün muayyen zamanlarda kışlaya gelip askerlere dinî nasihada bulundular, (1) On gün sonra hocalar görünmez oldular. Muhterem okuyucularım bu olay isyanın başlangıcını ve fesadın atılan ilk tohumunu teşkil eder. İttihat ve Terakki Cemiyeti paralar sarfederek askerinin dinî duygularını **kamçulamak** maksadiyle tertip lenen plân gereğince bu noktadan işe başlatılmıştı. Bir sabah erkenden toplanma borusu çalındı. Bütün kışla erati avluda toplandılar. Üst Nizamiye kapısından maiyetle riyle beraber birkaç Paşa görüldü. «Selâm dur» kumandası verildi. Paşalar ihtiram vaziyeti aldılar Padişahın marşını çaldık. Arkadan üç defa selâm... Askerler üç defa, «Padişahım çok yaşa» diye bağırıldılar. Meğer bu Paşalar sahte üniforma giymiş İttihat ve Terakki Cemiyetinin ileri gelen şahsiyetleri idi. İçlerinde tanıdığım **Bahâeddin Şâkir** ve Mithat Şükrü beyler de vardı.

Paşalardan biri askere hitaben: Şevketlû Padişahımız, efendimiz hazretlerinin ferman—ı hümâyunlarını okuyacağını, bunu can kulağıyla dinlemelerini söyledi. Bizler bu paşaların yakınında olduğumuzdan matbaada yaldızla basılmış, üzerinde tuğray—ı hümayun bulunan fermanı görüyor ve okunurken gayet vazih duyuyorduk

Bu fermanda hülâsa olarak şöyle deniliyordu:

«Balkan ufuklarında kara bulutlar dolaşiyor. Siz asker evlâtlarım bu yurdun bekçilerisiniz. Düşmanla çarpışırken daha iyi görebilmeniz için yeni bir başlık giyeceksiniz. Şeyhul—İslâmdan fetvasını da aldım. Bunda dinî **bir mahzur** yoktur, ben irade ediyorum,» deniliyordu. (1) Paşa bir paketten yeni başlığı çıkardı. Bu başlık En veriye biçiminde önü siperli bir başlıktı. Paşa başındaki fes yerine yeni başlığı giydi. Biz de bir marş çaldık. Askerler paşaların önünden geçtiler. Sonra da paşalar çekilip gittiler. Meğer Cemiyetin fedailerinden on kişi kadar da sahte çavuş, baş çavuş kıyafetinde askerî tahrir için kışlaya girmişler. Bunların arasından Cemiyetten tanıdığım Hatip Ömer Naci bey, Çerkez Nâzım, Çerkez Ahmet ve arkadaşları vardı. Bunlar tahsisatı mesture den para alıp Cemiyetin amalına hizmet eden fedailerdi. (Hattâ bil'ahara Cemiyet Nâzım'la Ahmede Bakırköyünde Zeki beyi öldürmüş. Birinci Cihan Harbinde de Van Divan—1 Harbine gönderilen Ermeni Mebuslardan Zehrab ile Varteks efendileri yolda öldürdükleri için Cemâl Paşa tarafından divan-ı Harp karakiyle Şam'da asılmışlardı.)

Bunlardan Ömer Naci bey kışla avlusunda bir istihkâm arabasının üzerine çıkıp, zabıt üniformasıyla bağır-maya başladı,: Hey asker kardeşler! Gelin buraya diye askerleri etrafına topladı. Siz Müslüman değil misiniz? Bizi anamız, babamız dinî bir uğruna askerlik yapmak için gönderdi. Bunlar şapka giydirip bizleri gavur yapacaklar ne duruyorsunuz, ecdadımız bu uğurda kanlarını, canlarını verdiler. Bunlar Hürriyet yaptık diye dinimizi değiştirecekler. Müslümanlık elden gidiyor. Mebûsân Meclisine gidip derdimizi anlatalım, diye askerî ayaklandırıdılar. Diğer taraftan Beyoğlu Topçu kışlasında da aynı

plân takip edildiğinden onlar da ayaklandırılmıştı. Hâdiseyi önlemek isteyen zabıtları bir koğuşa kapatıp kapılarına süngülü nöbetçi diktiler. Avcı taburlarına hitaben: Sizler gâvur olmak için mi Hürriyeti yaptınız?. Sizin vazifeniz hem Hürriyeti hem de dinimiz olan Müslüman-

Hassa Ordusu Kumandanları Son Selâmlıkta

lığı muhafaza etmektir. Din elden giderse dinsiz Hürriyet olur mu? diye kışladaki bütün askeri ayaklandırdılar. (1).

31 Mart salı günü önde bizim Yedinci Alayın bandosu, arkamızda Üçüncü ve Dördüncü Avcı Taburlarıyla Taş Kışlada bulunan Hassa Ordusuna mensup askerler vardı. Kabataş yolu ile Tophaneye geldiğimizde oradaki askerler de bize katıldı. Havaya atılan silâhlar halkı ayaklandırdı. Kalabalık bir çığ halini almıştı. Taksim Kışlasındaki topçu askerleri de köprü başında bizlere karıştı. Yeni camiye geldiğimizde Medreselerden toplanıp (1) da ha evvel hazırlanmış olan hoca kıyafetindeki mahşeri kalabalığa karıştırıldı. İlk ŞERİAT İSTERİZ avâzesi burada işitildi. Askerlere şapka giydireceklermiş, Din—i Muhammedi buna cevaz vermez. Hürriyeti kabul ettikse gâvurluğu kabul edemeyiz gibi bağrışmalar arasında ve insan seli halinde Sultan Ahmede geldik. Askerler Mebuslar Meclisini (Yanan eski Adliye binasını çevrelediler. Havaya atılan silâh sesleri biraralık kesildi. Avcı taburunda baş çavuş Arnavut Hamdi bir kahraman oldu! Kimi şeriat isteriz, kimi şapka giymeyiz gibi gürültülere hocaların bir ağızdan getirdikleri tekbirlerle iş başka bir mahiyet aldı Vaziyet o hale geldi ki, kimin kimden ne istediği anlaşılmaz oldu. Bu sırada Meclis kapısından çıkıp gitmek isteyen Lâzkiye Mebusu Sekip Arslan beyi gören kalabalık arasından bazı sesler işitmeye başladı: İşte bize şapka giydirmek isteyenlerden birisi... (2)... Silâhlar patladı, zavallıyı öldürdüler. Bu zatı meğer Tanin Başyazarı Hüseyin Cahit'e benzeterek, o zannederek Öldürmüşler. Tam bu sırada hâdiseyi önlemek maksadiyle beyanatta bulunmak! isteyen Adliye Nazırı Nâzım Paşayı bir kurşunda yere serdiler. Silâh sesleri tekrar başladı. Dönüşte Tanin

matbaası ile diğerk bir matbaa yağma edildi. Taş Kışlaya dönüşümüzde hapishanenin kapıları açılıp siyasî asker mahpusları serbest bırakıldı. Kışlada yüksek rütbeli zabıt kalmadığından askerî disiplin namına da birşey kalmamıştı...

10 Nisan 1325 Cuma günü askerleri yıldız selamlığa götürdük. Bu selamlık Sultan Abdülhamidin otuz üç yıl süren saltanatının son selamlığı olmuştu. Her cuma selamlığında yıldız çevresindeki Arnavut Arap Zuhaf alayları yeşil sarıklarıyla, Arnavutlar kırmızı şeritli cepkenli poturlarıyla gösterişli çalımlarıyla, bölük kolloriye, mûtağ olan resmi geçit yapılırdı. O gün geçit resmi yapılmadı. Hünkar yaverleri selamlıkta mevcut bulunun **bütün** zabıtlerin huzura çağrıldıklarını tebliğ ettiler. Yaverlerin delaletiyle huzura kabul edildik. Aramızda yüksek rütbeli zabıt yoktu, selâmlığa gelmemişlerdi. Huzurda **askerce** sıralandık. Padişahın yanında Hassa ordusu **kumandanı** Mahmut Muhtar paşa ile Serasker Rıza Paşa vardı Padişah hulasa olarak şunları söyledi:

«Asker evlatlarıma selâm ve irâdemi tebliğ ediniz. Hareket ordusu adıyla üçüncü ordudan gelip Ayastafanosta (yeşilköy) karargâh kurmuş olan askerler de sizler gibi Türk askerleridir. Dedi kodulara inanmasınlar. 31 Mart günü **sultan** Alımedde olduğu gibi silâh filan istimaline kalkışmasınlar, yaındaki paşalarını ima ederek: bu hususta lâzım gelen emirlerin verilmiştir. İğfalât ve teşvikata kapılmasınlar. Kışlalarında sâkin olsunlar Askerlere şapka giydirilmek **içün** okunan ferman sahtedir. Düşmanlarımız tarafından tertip olunan maksatlı bir sûi kasttır Benim böyle bir fermanım zinkâr olamaz. Onları aldatmışlar. 31 Mart günü yapılan hadiseden Çok müteessirim. Fena maksatlara müstenid gizli kuvvetler tarafından tahrik ve teşvik edilmişlerdir.

Taşkışlada şehîd edilen Erkanı Harp Binbaşı Muhtar bey

Müteyakkız olup bu gibi kötü teşvikata aklanmasınlar. Bu bir siyâsî suikasttır. Kışlarında sakın olsunlar»...

Diye askerlere tebligatta bulunulmasını irade etmişti Eğer Sultan Abdülhamid İstanbulda mevcut bulunan kendisine sadık hassa ordusuna karşı koyma ve yahut vur emri vermiş olsa idi, 31 Mart faciası Osmanlı ordusu içtin daha kötü neticeler verebilirdi. Fakat Sultan Abdülhamid bunu yapmadı. Mukadderata boyun eğdi. O gün kü Osmanlı ordusunun durumunu bilmek faydalıdır. Meşrutiyet ilânından sonra ittihat ve terakki Cemiyetine mensup inkılapçı zabitlerin çoğu kendilerine mühim mev-

kiler tenin **etmişlerdi**. Bunlardan erkân-ı harp kaymakamı Cemal bey üçüncü ordu erkan-ı harbiyesinden ayrılmış, Enver, hafız Hakkı, Fethi beyler ataşe milliter olmuşlardı. Bunları gören Cemiyetin komiteci zabitleri Meşrutiyeti biz kazandık diye büyük mevkilere geçmek hırsına kapılmışlardı. Muvaffak olamayanlar muhalefete geçmişlerdi. Siyasetin orduya karışması tehlikeli rekabetler, şahsi ihtiraslar orduda yaygın bir şekil almıştı. Bu yüzden itilâfçı zabitler, halaskarlar, arnavut BAŞKIMCılar gibi Muhtelif zabıt grupları türemişti, (2) velhasıl ordunun içine giren fesatçılar yüzünden Birlik bozulmuşdu.

Binbaşı Muhtar beyin canaze töreni.

(2) 31 **Mart** kanlı ve namussuz ihtilâli Siyonist — Mason — Dönme müşterek puanının neticesidir. Gayesi Sultan Abdülhamid'i devirmektir. Çünkü O, kilit taşı gibi yerinde kaldıkça bu üç düşman emellerine nâil olamazdı.

Halbuki İstanbulda çok iyi talim ve terbiye görmüş, kısmen siyasete karışmamış mükemmel bir hassa ordusu vardı. Bu ordunun başında 1293 ve 1313 harplerinde muvaffakiyetler göstermiş kumandanlar olduğu gibi Türk Osmanlı ordularının ıslahına memur dört danede Alman Paşası vardı. Şunlardır: Fon Der Goltz, Fon Hofner, Kamp Hofner, Gromkom paşalar ...Bunlardan başka askeri bandlerin ıslahına memur birde Miralay Lanke bay vardı. Hareket ordusundada çok değerli inkılapçı zabitler vardı. Fakat nede olsa alel acele hazırlanan bu ordunun arasına Sırp, ulgar, Rum çetelerinin karışması orduyu

---

Bunun gayet canlı misalini ordumuzu mümtaz tüm generallerinden Bugün Kadıköyde ve hayatta olan Hüseyin Hüsnü Eltaşdan dinledim aşağıya aynen alıyorum: Hüsnü Paşa diyor ki:

— Harbiyeden mezun olunca yanyada bir alaya tayin edildim. Kumandanımız Rahim bey isminde gayet kıymetli bir zattı. İçimizde birde **BAŞKIM'cı** Arnavut yüzbaşı' Kasım bey vardı. Rahim bey bir gün kendisine şöyle hitabetti:

— Kasım bey kardeşim, düne kadar kardeş gibi geçiniyorduk, aramızda böyle ayrılıklar, Başkımcılar filan yoktu şimdi ne odu bize?

Kasım beyin cevabını, şimdi hepimiz, her Türk dikkatle dinleyelim:

— Evet! Düne kadar hep kardeş, vatandaş ve dindaştık... Aramızda hiç bir ayrılık ve tefrika yoktu. Çünkü bizleri yekdigerimize bağlayan bir kuvvet vardı, oda: hiç şüphesiz Sultan Abdülhamid idi. Onu sizler kendi emel ve maksadlarınız için yıktınız. Yolunuzu ayırdınız, Bizde yollarımızı ayırdık. Anladınız mı Rahim bey başkımcılık nedir?!...

yarı başı bozuk bir hale getirmişti. Fesatçıların istedikleri bu idi... Nitekim hâdisât bu yüzden çok kanlı oldu. 11 Nisan cuma günü padişahın huzurundan çıktık, Askerlere padişahın selâm ve irâdesini tebliğ ettik.

Son cuma selâmlığında resmi geçit yapılmadı. Padişahın camide çıkmasını bekletmediler. Kışalarımıza döndük. Taşkışlanın Harbiye mektebi cihetinde Cephanelik vardı. Akşam üzeri avcı taburunun askerleri bizim yedinci ala yerlerinin beklemekte olduğu Cephanelik nöbetçilerini zorla nöbet yerlerinden uzaklaştırmışlar, kışlada disiplin diye bir şey olmadığından buna kimse mani olamamıştı. Avcıların kovuşları alt katta olduğu için bütün gece cephane sandıklarını kendi kavuşlarına taşıdılar Ben nöbetçi subayı olduğum için yatmamışım. Sabaha karşı kışlanın etrafında bir takım hareketler başladı, üst katta bulunduğum için her tarafı görebiliyordum. Pencerelerden baktım, hepsi beyaz külahlı, çarıklı, göğüsleri çapraz fişekli, saç sakal karışık asker kılığında olmayan bir kalabalığın kışlayı abluka edüp siperler kazdıklarını gördüm. Derhal bu vaziyeti, her nasılsa o gün kışlada kalmış olan alay kumandanı Bakırköylü miralay İsmail Hakkı beye bildirdim. Sabah olsun anlaşılır dedi. Çok geçmeden her taraftan yayılım ateşi başladı. Pencerelemlerin camları kırılıyor, serseri kurşunlardan yaralananlar, ölenler oluyodu. Bu sırada avcılarda kışla pencerelemlerini siper alup mukabil ateşe başladılar. Hareket ordusunun taşkışlanın karşısındaki Sürp Agop mezarlığına yerleştirdikleri makineli tüfekler fasılasız ateş ediyor. İlk ham lede kışladan çıkmak isteyen askerlerin cesetleri nizamıye kapısının önünde serilmiş yatıyorlardı. Şunuda avcıca arz etmek isterimki Avcı taburları askerinden başka kışladaki askerlerin hiç birisi silah kullanmamıştır. Sebebidde 31 Mart günü Sultan Ahmet meydanına giderken

ellerinde mevcut mermilerini havaya ateş ederek tüketmişlerdi, ellerinde cephane kalmamıştı. Bu yüzden hassa ordusuna mensup efrâd çarpışmaya iştirak etmemişdi. Şafakla başlayan muharebe öğle olduğu halde devam ediyordu. Bu sırada mektebi harbiyeden atılan toplar numune bölüklerinin kovuşlarını yıktı. Bir çok asker enkaz altında can verdi.

12 Nisan cumartesi günü şafakla başlayan Çarpışma bütün gün fasılasız devam etti. İkinci vakti alay kumandanı İsmail Hakkı bey bir aralık kışla pencerelerini siper edüp mütemadiyen ateş eden avcı askerlerine:

— Evlatlarım- yapmayın, silah atmayın. Onlarda sizler gibi Türk askerleridir. Dünkü selamlıkta padişahımız efendimizin iradelerini unuttunuzmu? Askerlikte büyüklere itaat vaciptir...

Diye çok gayret sarfetti, nefes tüketti ise de dinleyen olmadı. Bu sırada bana dönerek:

— Oğlum, şu beyaz çarşafı alda üst pencerelerden birine as. Belki teslim olurlarda beyhude kan dökülmemiş olur dedi. Emirlerini derhal yaptım. Çarşafı bir ağaca bağlâyup üst kat penceresinden sallandırdım. Derhal Surp Agop mezarlığındaki hareket ordusu askerlerinin mitralyozları sustu. Alay kumandanı hemen bir kâğıt yazup elinde beyaz bir bayraklı bir zabıt arkadaşı karşı tavafa gönderdi. Bir az sonra her taraftan silah sesleri kesildi. Yıkılmış olan ön nizamiye **kapısının** aralıklarından hareket ordusu askerleriyle karışık Bulgar çeteleri kışlaya doldular. Bir az sonra Enver beyler Bulgar Çete reis- Sandans ki beraberinde diğer zabitler ellerinde tabanca kışla avlusunda toplandılar o esnada alay kumandanı miralay İsmâil Hakkı bey gelenlere:

— Geçmiş olsun arkadaşlar, ne yaptımsa avcılara me-

ram anlatamadım.

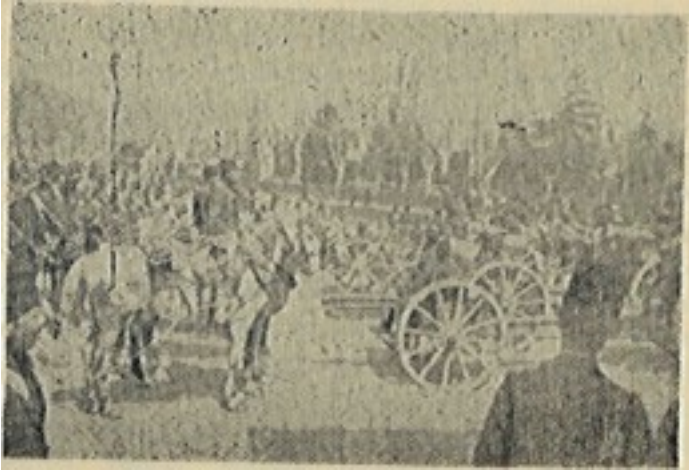
Demiş isede, Enver bey adamın üzerine yürüyerek sille tokat, küfür zavallı, masum, bu işlerle asla alakası olmayan biçare Albayı, üç zabıt arkadaşıyla birlikte oracıkta kışla avlusunda kurşuna dizdirmiştir.

Babası yaşında değerli bir Türk kumandanını çarıklı Bulgarlara öldürtmesi, O günün, tarihi taşkışlanın en **açık lı ve** unutulmaz manzarası olmuştur. Sağ kalıp teslim olanları parti parti en alt kattaki istihkâm askerlerinin koşuşlarının koridorlarında istisnasız süngüleyip öldürdüler kışlanın karşısındaki Surp Agop mezarlığında **Kazdirdıkları** geniş çukurlara üst üste gömdüler. **Vatanın** müdafaası için evlatlarını askere gönderen bir çok anne ve babalar evlatlarının yollarını senelerce boş yere belediler. 31 Mart faciasının meçhul kurbanları bu talihsiz gençlerin Surp Agop mezarlığındaki çukurları eşelenecek olursa (1) faciasının tarihini doğru olarak yazmak isteyenlere o günü acı, kanlı vesikalarına ait pek çok dokümanlar verecektir. Taşkışla faciası ve yağması biter bitmez kendiliğinden ve hiç bir makamdan emir almadan ânver bey yanına sandanski ve Çeteci efradını alarak yıldız sarayını basmışlar, Osmanlı imperatorluk hanedanının altı yüz seneden beri saltanat sürdüğü bir tarihi hiçe sayarak sarayı Bulgar eşkiyasına yağma ettirmişlerdir. Fesatçıların kararı gereğince yıldızdaki hazine-

---

(1) Kardeşim Mustafa Turan bey hangi çukurları eşeleyeceğiz şimdi oralarda hakkını müdafaadan âciz, masum kurbanların mezarları üstünde nice saraylar ve kâşaneler yükselmiş, boğazın mavi sularına mağrur ve yüksekte bakan HİLTON salonlarında, kim bilir bu cinayetlerden arta kalan kaç canı viskilerini içiyor... Zavallı Mehmetçik, ve zavallı Biz!...

ye el konacaktı. Onu aradılar bulamadılar. Baş musâhib Cevher ağaya işkence yaptılar zorladılar, buna rağmen sadakat gösterdi, hazinenin bulunduğu yeri göstermedi. Boynuna ip takıp zavallıyı astılar. Bu sefer ikinci musahip Nadir ağayı zorladılar, yapılan işkencelere dayanamadı, gizli hazineyi gösterdi, canını kurtardı. (Nadir ağa Göztepede komşum idi. Kendisiyle hemderd olduğum içim fazla ketum olmasına rağmen yukarıdaki hadiseyi bizzat kendisinden dinledim.) Sultan Abdülhamidin bu işlerde zerre kadar alakası olmamasına ve gösterdiği âlicenap hüsnü niyet ve şahane bitarafılığa rağmen hadiseler aleyhine tecelli etti. Gözünün önünde hazinenin, sarayının Türk düşmanı Bulgar, Sırp Rum Çeteleri tarafından soyulması saraydaki tek mil kıymetli eşyanın yağma edilmesi, sonradan hânedân damadı ve baş kumandan vekili olan Enver Paşanın başardığı marifetler cümlesindedir. Ne yazık ki evdeki pazar çarşıya uymadı, yıldız yağmasından Cemiyetin eline bir şey geçmedi. Enver bey, emrinde olduğu Şevket Turgut paşa müfrezesiyle Taşkışlayı kana boğduktan sonra yıldız sarayında marifetler gösterdi. Türk ordusunun değerli kumandanlarından olup kırk yedi sene vazifesini şan ve şerefle başarmış olan Ferik Memduh paşaya ağır hakaretler edüp belinden kılıcını söküp hareket ordusu kumandanlığına göndermiş bu hali gören Mamhut Şevket paşanın çok canı sıkılmış, Paşanın kılıcını iâde ederek kendisinden özür dilemişti. Kaza çok merd ve namuslu bir asker olan müşir Tâhir paşayada aynı muameleyi yapmış, üstelik Bulgar eşkiyasına bir caka olmak üzere onu da türlü hakaretlerle harbiye nezaretine göndermişti. Kıraldan ziyade kırıl kesilen bu hürriyet kabadayısının ölçüsüz ve şımarık taşkınlıklarına mani' olunamamış, sadece Mahmut Şevket paşa kendisini azarlamakla iktifa etmişti.

Hareket Ordusu Topçu Birlikleri

**Hareket Ordusunun Galata köprüsüne yerleştirdiği makine-
neli tñfek**

Ertesi sabah divân-ı harb kuruldu. Akşam ezanından sonra dışarı çıkmak yasakdı. Gece sabahlara kadar, taş-kışlada öldürülen askerlerin Cesetleri çöp arabalarıyla taşındı. Hareket ordusundan ölenleri tantanalı merasimle HÜRRIYET-i ebediye tepesindeki âbideye gömdüler (1) Taş kışlada sağ kalanlar süngülü muhafızlarla Bekir ağa zindanına götürüldük. Bizim bandodan dört arkadaş bu zindanı boyladık. yüzbaşı Hikmet, mülâzim Arif, Ben ve Susurluklu fanyolcu Hâlid Bandonun diğer mevcudu isyanla, silahla, savaşla katiyen, uzaktan ve yakından alakadar olmadıkları halde süngüden geçirilmiş nahak yere öldürülmüşlerdi. Biz dört zabitten benden mâda **Susurluktu** Hâlid halâ sağdır ve Susurluk müftüsünün kayın pedereidir. Daha acıklı bir şeyi kaydedeyim: O gün Selimiye Askeri hastanesinden taburcu edilmiş, olup bitenlerle zerre kadar alakası olmayan biçare üç hasta neferimizde Galata köprüsü üzerinde süngülenip feci, suretle öldürülmüşlerdir.

Biz içeri tıklımadan evel Bekirağa zindanı, ağzına kadar doldurulmuştu. İçerde kimseler yoktu ki? Hünkâr yaverleri saray erkân-ı bir çok zabitler ve askerler.

Aziz okuyucularım, burada sizlere bir noktayı arz etmek isterim o günün **muharrirleri** hadiseyi dürbinin tersinden temaşa edip öyle mütalaa yürütmüşler ve kimleri alkışladıklarını bilememişlerdir. Faciannın müsebbiplerini, fesadın nereden geldiğini kimler tarafından tertiplendiğini bilmedikleri için, rivayetlere göre fetva vermişlerdir. Bundan ötürü yazılanların çoğu uydurmadır. Günün kahramanlarını öğdüler. Hadiseyi yaratanlar kahraman oldu yok yere öldürülen, her şeyden bîhaber zavallılardan hâin

---

(1) Hürriyet Ebediyen gelmiyecek ismini verselerdi daha münasip olurdu.

oldular. Günün muharrirleri İstanbulun diğer kışlarında da muharebeler olduğunu yazdılar ki, bunların hemen hepsi yalan ve uydurmadır. Mesela İstanbulda Askerlerin en toplu ve kalabalık olarak barındıkları yer Selimiye kışlasıdır. Taş kışlada Çarpışma başlar başlamaz, Selimiye kışlası direklerine beyaz bayrak çekmiş tek silah atmamış facia ile uzaktan yakından katiyen alakadar olmamıştır. Hal ve hakikat böyle iken günün yazarları, yordakçıları Selimiyedeki topçuların isyana ve ateşe iştirak ettiklerini harb gemilerinden mukabele gördüklerini iddia edecek ve yazacak kadar ileri gitmişlerdir. (1)

Maçka, Rami Davut paşa kışlarında ufak tefek bazı münferid vak'alar olmuş, fakat hiç birinde Taşkışlada olduğu gibi muharebe şeklini almamıştır. Öyle fantazi yazılar uydurulmuşdurki insan bu iğrenç yalanlar karşısında hayrete düşer. Güya Mehmetçiğin biri bir doktor bin basıya Beyoğlunda rast gelmiş ve ona sormuş:

— Mekteplimisin, alaylımısın?

— Oğlum doktor mektepli olurmu, tabii alaylıyım demiş (1) ve kendisini kurtarmış...

Bu gibi âdi yalanlar o günün meddahlarına sermaye olmuştur.

Bekir ağa bölüğünün karanlık ve rutubetli bodrumlarında Göztepede komşum olan merhum Haydar paşanın oğlu hünkâr yavererinden Kadri beyde vardı. Vukar-

---

(1) öyleya, Hadiseyi doğru olarak yazacak bulunmadığı ve görgü şahitleride ölüp hayattan, çekildikten sonra gelecek nesiller faciayı okudukları gibi bilecekler ve tarih aldanacaktı. Umdukları gibi olmadı.

(1) Bu yalanı uyduranlar ne kadar alçak ise, ona inanıp sahih zan edenler ve Türkü bu derece ahmak farz edenlerde o derece alçaktırlar.

da arz ettiğim Memduh paşa ve Müşir **Tâhir paşanın** En-
ver beyden gördükleri hakareti kendilerinden **dinledim**.

Divan-ı harbin maznunlara bir tek sual **sorduğu**
öğrenmiştik, oda: 31 Mart günü kıta ile Sultan Ahmet
meydanına gittinmi gitmedinmi?. den ibaret. Eğer gittim
derseniz Cezanız en hafiften **İDAMMM!**... gitmedim **di-**
yenler kurtuluyordu.

Sıra bize geldi ...Dört arkadaş divan-ı harp huzuruna
çıktık. Hatırladığıma göre hafız İsmail Hakkı beyde oda-
da idi. Cemiyetten tanındığımız halde hiç oralı olmadı.
Divan-ı harp reisi 31 Mart Salı günü Sultan Ahmede git-
tinizmi diye sordu... Biz muzıkacıyız, silahsız askeriz
vazifemiz sadece marşlar çalmaktır. Bizi oraya sürükle-
yüp götürdüler. Ne olanlardan haberimiz var, nede bir
işe karıştık diye cevap verdik. Reis gürlüdi:

İyi ya! Demekki siz askeri teşvik ve tahrik ettiniz
aynı cürümle mücrimsiniz... cevap vermedik:

— Efendim, biz ne bir kimseyi tahrik ettik nede teşçi
ettik sel önüne katılıp sürüklendik...

Reis kükredi:

— Susun. İtiraz yok. Hakkınızda karar verildi. Dör-
dünüzün rütbe ve nişanlarının refine, altışar ay **hıdemâti**
şakkada istihdamlarına ve Kıtaatı baideye şevkine (2)

Temyizi itirazı, müdafaası olmayan bir karardan son-
ra bir gece her sınıftan karma karışık askerlerle kırkar
kişilik eşya vagonlarına üst üste istif edilerek Sirkecide

---

2) Kurban olsunlar böyle adalete.. Mason ADALET-
ine... İşte bunun için **Sultan** Abdülhamid devrilmiş. Ya-
hudi ve FARMASON'un ADALET ve **HÜRRİYETİ** böyle
tecelli etmişti. Onun içinde Hürriyet bir türlü **didarmı**
göstermemiş yerine zulüm — İşkence ve Sehpayı ikame
etmiştir.

trene bindirildik, Vagon kapıları kol demirleriyle kilitlendi. Vagonların tepesine süngülü muhafızlar kondu. Dehşet ve haşyet içinde yola düzüldük. Dedeagaç, gümülcüne Serez, Drama Selanik (2) gibi büyük şehirlerden geçen istasyonlara dolmuş olan halk olanca avâzlarıyla:

Millet hâinleri Alçaklar, namussuzlar diye bağıyorlar ve treni taşıyorlardı Bütün yolculuk müddetince hiç bir ihtiyaç için vagonların kapısını açmadılar. Selânik'i geçtik. Karaferye, Vodina'dada ber mutad vagonlar taşlandı ve en galiz küfürler savuruldu. Sabaha karşı Manastır'a geldik. Vagonlar sım sıkı kapalı, havasız olduğundan bir çok kimseler öldüler ve ekserimiz hasta, bitâb ve meccalsiz olarak vagonlardan canlı cenaze halinde çıktık. Manastır'a kadar kapılar açılmadığından küçük, büyük aptesimizi de oturduğumuz yerlere yapmıştık Bu pis kokularda Ölümlere sebep olmuştu. Sağ kalanları yeni inşa edilmiş bir hapishaneye tıktılar. Kaç gündür aç, susuz ve havasız kalanların çoğu hasta idi. Bir kaç gün sonra Hapis haneye bir muzika yüz başısı geldi. İçimizde muzikacı olup olmadığını sordu. Bizler, muhtelif bandolardan on sekiz kişi idik. Bizi kırmızı kışladaki yirmialtınıcı alayın bandosuna nefer olarak kaydettiler. Bizimle gelen askerleri yunan hududuna yakın kayalar ile kozine arasında ağır hizmetlerde, taş kırıp yol yapmak üzere götürdüler...

Bir ay sonra, nereden geldiğini bilmediğimiz yeni bir emirle biz muzika zabitlerini de kayalara götürdüler.

Şehir ve kasabadan uzak yerlerde kuru ekmekle bizi çalıştırdılar. Karavana bile vermediler. Altı ay orada taş kırıp yol yaptık, İçimizden bir çokları açlık ve fefalitten ve hastalıktan öldüler.

---

(3) Dönmelerin merkezi. Farmasonluğun yeniden teşkilatlandırıldığı menba-i fesat.

İttihat ve terakki Cemiyetinin şoursuz idaresi yüzünden milletin çekmediği ızdırap kalmamıştı.

325 senesi eylül ayının sonuna kadar yazın kızgın güneşi altında, geceleri yırtık, parça çadırlar **altında**, kuru toprak **üstünde** yattık. Ailelerimizle muhabereyi bile menettiler. Dostlarımızın hiç birinden yardım görmedik. Cemiyet kendi menfaat ve prestiji için, mensubu bulunduğumuz bizleri bile feda etmekten çekinmedi. Bizler, Cemiyete hizmet eden fedâileir, sanki bilmeyerek işlediğimiz bu günahların cezası olarak zemzem kuyusuna işeyen lânetlemeler gibi her türlü işkencelere maruz kaldık. İttihat ve terakki Cemiyetinin şak şakçı insafsız, garrez kar muharrirleri hakikatleri maskelemek için kalem lerini çirkeflere batırıp zavallılar için ne yalanlar, ne uydurmalar yazdılar 325 senesi birinci teşrin ayının yedinci günü cezamızın bittiğini, harekete hazır olmağımızı tebliğ ettiler. Kafilenin yarısı sefaletten ve hastalıktan öl müştü. Kuzine dağlarının eteğinde techiz ve tekfin yapılmadan cenaze namazları kılınmadan köpekler gibi gömülen arkadaşlarımızın mezarlarına son bir ziyaret yaptık.

Soroviç istasyonundan trene bindirilüp Selânike getirildik. Beyaz kuledeki kışla meydanında sıraya dizildik yukardan gelen şu emri bize okudular:

«Meşrutiyeti ilga ve istibdadı canlandırmak maksadıyla isyan ve ihtilâle cür'etle vatana ihanet ettiğinizden divan-ı harbce sizlere verilen ceza teklifi görülmemiştir. Altı ay daha karaburun istihkâmlarına siper kazacaksınız. Ondan sonra gelecek yeni emre göre hareket olunacaktır.»

Kafilenin ekserisi yalın ayak, sırtındaki elbiseler lime lime olmuş olan bu perişan insanları gören SELÂNİK YAHUDİLERİ, YAŞASIN HÜRRİYET YAŞASIN İTTİHAT ve TERAKKİ CEMİYETİ diye bize nisbet al

kışı yaptılar.

Yaya olarak yola çıkarıldık. Bir müddet sonra DUR! emri verildi.

Bak! Kumandası vereceğiz. Üç defa padişahım çok yaşa diye bağıracaksınız dediler. Bağirttiler. Meğer Sultan Abdülhamid Selânike sürgün edilip Alatin köşkünde hapsedilmiş... Ayastafanosta toplanan MASON larla karşı meclisin verdiği bir kararla padişah tahtından indirilerek buraya getirilmiş (4) Bizler köşkün önünden geçerken, sefaletten insan kılığında çıkmış bu perişan askerlerin inâd ve gösteriş için kasden üç defa «padişahım çok yaşa» diye bağirttiklerinin manasını anlamış olduk. Bizlere altı ay daha karaburun istihkâmlarında siperler kazdırdılar. Kışın dondurucu soğukları yüzünden yine bazı arkadaşlarımız yırtık çadırlarda can verdiler. Divan-ı harbin bu şekilde cezalandırdığı dört arkadaştan yüzbaşı Hikmet ile milazim Arifi karaburun istihkâmlarında kurban verdik, zavallı Hikmet, son nefesini verirken: «Sebeb olan sebepsiz kalsın, Allah'ın lanetine uğrasın» demişti.

Kim ne derse desin, hangi tarihçi ne yazarsa yazsın bu elim facianın başından sonuna kadar içinde yaşadığım için korkunç vakaları gözlerimle gördüm, Bu tüyler ürpertici hadiselerin canlı bir şahidiyim. İttihâd ve te-

---

(4) Şimdiki ismi yeşilköy olan Ayastafanosta toplanan milli meclis azasının ekserisi padişahın ve vak'ada hiç bir dahli olmadığını ileri sürerek hal'e razı olmamışlar. Fakat o sırada cemiyetin ve Dönmelerin yeni bir tertibi olacak ekaliyyet mebuslarından biri çıkagelmiş ve şu haberi getirmiştir: Padişah Avusturya sefaretine iltica etmiş. Tamamen yalan olan bu haber hal kararının alınmasına sebep olmuştur...

rakki cemiyetinin tarihi başından sonuna kadar facialar la doludur. Türk milletini bir çok felâketlere uğratmıştır. Az daha bütün bütün yok ediyordu. O cemiyetin yanlış görüş ve son derece kötü idaresi neticesi vicdansızca icat edilen 31 Mart faciasının mürettepleri kahraman, masum olarak ölenlerde vatan hâini oldular. Yer yüzünün üç kıtasında şan ve şerefle bayrağını dalgalandırmış olan bir milleti ve koca bir devleti on sene içinde pem perişan eden. koca İmparatorluğu kökünden yıkan ittihâd ve terakki idarecileri hürriyeti bir kumarbaz gibi harcadılar. HÜRRİYET-in ilânından sonra yapılan şu marş:

Ordumuz etti yemin. Titredi hâk-ü zemin

Biz milleti ettik emin. Açıldı râh-ü nevin
marşını çaldığımız günleri hatırladıkça keşki ordu yemin etmese idide millet bu hale gelmese idi diye için için yanarım.

Niyazi ve Askerleri Beyoğlunda bir yürüyüşte.

Türk ordusunun iç bünyesine nüfuz eden siyaset mikropları ordunun birliğini dirliğini ve tesanüdünü bozdu. 31 Mart'da, can düşmanlarımız, uzun yıllar Makedonyada yakmadık can, yıkmadık hanumân bırakmayan Bulgar, Slavlar, Sırplar ve Yunan eşkiyası Rumeliyi baştan başa çiğnediler. Masum halkı camilere doldurup yakıtılar Tarihın kaydetmediği faciaları yaptılar. Çatalcaya kadar dayandılar. Bu hali gören cemiyet koynundaki siyasî zehirli yılanları söküp atamadı.

Birinci cihan harbinde Siyonistlerin Arzu mev'üt hül-yası uğruna Filistin sahillerinde Hayfa, yafa gibi sahil şehirlerinde ve diğer yahudi kolonilerinde yerleşmiş olan lar geceleri gelen düşman torpidolarına Türk ordusu aleyhine yaptıkları casusluk, pek çok askerimizin canına ve mağlubiyetimize mal oldu. Gerçi ordu kumandanı Cermal paşa bunların çoğunu Hama ve Homs'a sürdü isede iş işten geçmişti. (5)

330 yılı aralık ayının son günlerindeyiz, üç bin küsur metre yüksekliğinde Sarıkamış'ın Allah-u Ekber dağlarında'yız. Göz gözü görmeyen bir kar tipisi içinde Enver paşa taarruz emri verdi, İkikol orduyu, yüzbinlerce askeri kar ve buzlar içinde dondurup bıraktı, gitti. Biz sağkalabilen döküntüler, kol ordu kumandanı ve karargâhiyle esir olduk. On sene içinde koca bir imparatorluğu çökertüp yok eden, şuursuz, çılgın idareleri yüzünden milyonlarca Türk evladının başını yiyen ittihat ve terakki ce-

---

(5) Allah'ın büyük lulfudurki yafa şehrinin şimdiki tel Avivi yanında) bir günde yahudilerden tahliyesini bana nasip elti. Güzel kızlar, altınlar, hiç bir şey önünde eğilmeyen çelik irâdemle bu vazifeyi on saatte bitirdim,..

miyetinin kodamanları, sergüzeşticileri milleti perişan bir halde bırakup bir gece bindikleri bir Alman deniz altısıyla vatani terk edüp kaçtılar. Kendileride yâd illerde cezalarını bulup sönüp gittiler. Biz Siberyanın müntehasındaki sayan dağları eteğinde Kras Novarsak şehrinde esir bulunuyorduk 31 Mart facia dıramına ait son perdenin kapandığını orada duyduk.

O günün biz gençleri temiz ve hâlis bir imanla bağlandığımız ittihat ve terakki cemiyeti bizleri bir deri gibi yerden yere vurduğu halde vatan aşkıyle her felâkete ve ızdıraba rıza gösterüp katlandık. Ne yazıkki onların iç yüzlerini bilemedik, sezemedik. Canla başla çalıştık.

Tek tesellim istiklâl savaşlarında günahlarımızın kefarecini fazlasıyla ödemekliğimdir.

* * *

Mustafa Turan bey, hadisenin, facianın, **cinayetlerin** içinde yaşamış canlı bir şahidi âdildir. Bu, büyük tarihi hâileyi birde en salahiyetli ilim adamımız ve tarihçimiz ismail Hamdi Danişmend beyin kaleminden çıkmış bir hulasadan okuyalım:

«31 Mart vak'ası» demek, dünyanın üç **kıt'asıyla** Şarki — Akdeniz adalarına yayılan son Türk imparatorluğunun inkırazına yol açmış muazzam bir facia **demektir**. Bu müdhiş fâcia umumiyetle Sultan Hamid'in hal'iyle neticelenmiş alelâde bir vak'a gibi gösterilirse de doğru değildir: O muazzam «Devlet-i Aliyye-i Osmâniyye» yi dokuz buçuk senede yele verip dünyaya haritasından silinmesine sebep olan keyfi ve örfi idare işte bu uğursuz irtica vak'asıyla başlamıştır. Bu bakımdan 1071 deki Malazgirt muharebesi netice itibariyle ne muhteşem bir Türk İmparatorluğunun kurulmasına yol açmışsa ondan 838 sene sonra 1909 tarihine tesadüf eden «31 Mart vak'ası» da o muazzam imparatorluğun **inkırazına** yol açmış tari-

hı bir facia demektir.

Bazıları bidayette bu meşhur irtica hâdisesini Sultan' Hamid'in teşvik ve tertibinden mütevellit gibi göstermiş- lerse de katiyen doğru değildir: Sultan **Hamid'in bu meş- um** hâdisede hiç bir taksiri tesiri ve her **hangi şekilde** olursa olsun zerre kadar bile bir alakası yoktur. Bu nokta **İttihâd** ve Terakki rüessasının sonraki itiraflarıyla da sa- bittir.

«31 Mart vak'ası» son Osmanlı Sadrâzamı Tevfik pa- şa'nın ilk sadâret devrinde vukua gelmiştir. Doğruluğu bitaraflığı ve ciddiyetiyle dâhilde ve hâriçte herkesin **hür- metini** kazanmış kıymetli bir zât olan Tevfik Paşa merhu- mun dört sadareti vardır: Bunların en kısası 1909 senesi 14 Nisan Çarşamba gününden 5 Mayıs çarşamba gününe kadar yalnız 21 gün sürebilmiş en uzun olup Osmanlı tari- hîyle beraber nihayet bulan sonuncusu da 1920 senesi 21 Teşrinievvel Perşembe gününden 1923 senesi 4 Teşrinisani Cumartesi gününe kadar 2 sene 14 gün sürmüş ve salta- **natın** ilgasiyle sona ermiş bu vaziyete göre Tevfik Paşa Osmanlı tarihinin son devrinde «31 Mart vak'ası» ile **salta- natın** ilgası gibi en mühim vukuat esnasında **iş başında** bulunmuş ve hâdisâtı hükümet reisi sıfatiyle takip etmiş demektir. Fakat buna rağmen tarihi şahsiyetlerimizin ek- serisi gibi o da maatteessüf hatıratını yazmamıştır. **Yalnız** evrakını çok muntazam tasnif ettirmek suretiyle tarihe büyük bir hizmette bulunmuş olduğu muhakkaktır.

Tevfik paşa'nın «31 Mart vak'ası» na ait dosyasını ba- na bundan bir müddet evvel merhumun büyük oğlu **aziz** dostum İsmail Hakkı Okday beyefendi münasip **surette** neşredilmek üzere tevdi etmişti: «Vak'a» **nın** ellinci yıl- dönümü, devlet «Hazine-i evrakında bile mevcut olma- **yan** bu **resmi** ve hususi **vesikaların** neşri bakımından en münasip zaman olduğu için ben de bunların en **mühimle-**

rini seçip gazetesinde neşretmek üzere o kıymetli dosyayı bizim Peyami Safa'ya tevdi ederek, tarihen karanlık bir vak'anın artık aydınlanmış olacağına kaniim.

* * *

Ne yazık ki bu hulasadan sonra beklediğimiz **malumat çıkmamıştır.**

Hadisenin ikinci görgü şahidi. Emekli muallim Rıza Türk oğlu bey ve yazısı:

31 Mart hadisenin cereyan ettiği günlerde sivil polis memuru idim. O günlerde **İstanbulun** asayışı **mükemmel** di. Ben o gece Türk tebaalı bir Bulgari takip ederek geç-vakitlere kadar Galata ve Beyoğlu taraflarında dolaştım sabaha karşı yorgun bir halde köprüden Eminönüne **geldim**. Orada bulunan resmi polisin yanına geldim. Şafak yeni söküyordu. Beyoğlu tarafından müthiş bir gürültü

koptu. Herkes gibi bende olanca dikkatimle o tarafa döndüm. Avcı taburu tam kadrosiyle süngü takmış bir halde geliyordu. Ellerindeki cephaneyi, sankî Bulgar cephesinde harb ediyormuş gibi sarfediyor, havaya ateş ediyorlardı. Önlerine tesadüf eden herkese yürü diye bağıyor ve onları Ayasofya tarafına sürükliyordular. Resmi kıyafetli polis ile benide sürüklediler. Ne oluyoruz, nereye gidiyoruz diye söylendim isede cevap veren olmadı. Gitmeyecek olursak süngülerin göğsümüze dayandığını görüyorduk. Böylece Hamidiye türbesi önüne kadar geldik. O'raya gelinceye kadar dikkat **ettim**. Bunları idare edenlerin nefer kıyafetine girmiş zabitler olduğunu anladım. Bu her türlü hallerinden göze batacak kadar belli idi. Tam türbenin yanına geldiğimiz vakit onlara:

Arkadaşlar, biz memuruz, bu havalinin asayişine bize verilmiştir. Biz ayrılınca yangın olur, soygun olur deyince içlerinden biri, bu memurları bırakın emrini verdi. Bizde yeni postahanelerin önünden tahta kaleye gittik, çok geçmeden ozaman harbiye nezareti olan şimdiki üniversite ve Beyazıt taraflarında silah sesleri gelmeğe başladı. Avcı taburundan bir kısım asker oradaki askeride isyana teşvik ediyormuş... O sırada Mahmut Muhtar paşada nezaretteki Askeri silah başı etmiş asilere mukabeleye hazırlanıyordu. Mahmut Muhtar paşa oradan uzaklaştırılmış, oradaki askerlerde isyana zorlanmışdır. Bence bu hareket, yahudilerin, dönmelerin ve onlara alet olan bir kısım ittihatçıların eseridir, o gün isyana zorlanan asker istanbulun her semtine dağılarak şehri bir harp sahnesine döndürmüşlerdir. Bir iki gün sonra Ethem paşa harbiye nezaretine getirildi. Bu zat askerleri kışalarına gönderdi Ortalık sükunet buldu.

Aradan çok geçmeden hareket ordusu geldi katliamlar başladı.

2 — Hadiselerin cereyanı bana şu kanaati verdi: Bu cinayetler daha meşrutiyetin ilânından ve belki daha evvel **kararlaştırılmış**, fi'le **çıkılmak** için vesile **aranıyormuş**. Mecliste muhalefetin peydahlanması DÖNMElerin, MASON'ların menfur emellerine mani teşkil etmesi ihtilâlcilere aradıkları fırsatı vermiş oldu. O zaman efkârı umumiye ve matbuatta aleyhlerine dönmüştü. Şeref sokağı (1) telaşa düştü. Buna inzımam eden bir çok gizli ve esrarlı sebepler, evvelce hazırlanmış olan AVCI taburlarını harekete geçirtti...

3 — Meşrutiyet ilan edilip, ayân mebûsân meclisleri faaliyete geçip vaziyet normale avdet ettikten sonra ve âsâyiş yerinde iken avcı taburlarının İstanbula getirilmesi ve onlara imtiyazlar verilmesine ne lüzum vardı? İstanbulda o zaman yetmiş seksen bin muntazam asker vardı. O zaman kulaktan kulağa şu haber yayılıyordu: Sadr-ı azam Kâmil paşa avcı taburları askerlerine yapılan istisnâî ve imtiyazlı muamelenin diğer askerler üzerinde fena tesirler yaptığından şikâyet etmiş olduğundan şeref sokağı dönmeleriyle masonları kendisini devirmişlerdir.

4 — Şu hadiselerde teyid ediyor ki: Bütün bu melanetler çok evvelden kararlaştırılmış, Türk imparatorluğunu yıkmak isteyenlerin önüne kal'e gibi çıkan Sultan Abdülhamidden intikam almak için yahudiler tarafından hazırlanan pılan tatbik edilmiştir.

Bu meselede her şeyden evvel yahudinin rolünü hesaba katmak gerekir. Sultan Abdülhamid onların milyonlarca altunluk rüşvetlerini suratlarına çarparak Filistin'de kendilerine yurd vermediği gibi Rusya ve Polanyadan sürülen iki vapur dolusu yahudi muhacirini vatana kabul

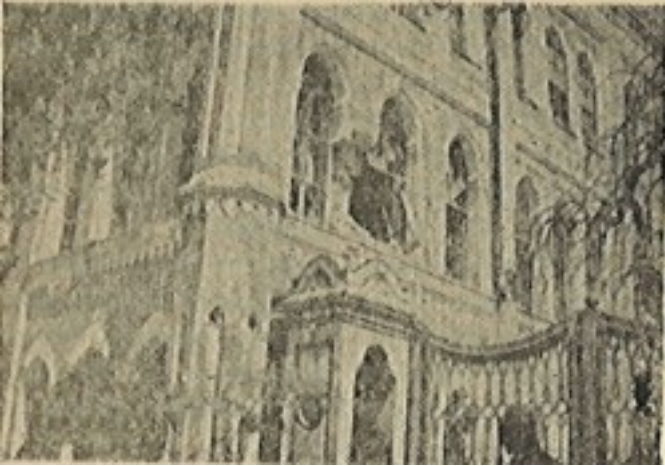
---

(1) Hükümet içinde hükümet olan ittihat ve terakkinin umumî merkezinin bulunduğu sokak.

etmeyip boğazlardan dışarı atması, yahudi kinini ateşle-
miş ve iş döne döne evvela meşrutiyetin ilânı sonradan
31 Mart faciasında karar kılmış ve yahudi istekleri ger-
çekleşmiştir.

5 — İttihat ve Terakki cemiyeti ve onun **hükümetinin**
keyfi hareketlerini, imha siyasetini tenkid eden, suî isti-
mallerini ifşa edenler, dönmelerin ihbarlarına dayanıla-
rak örfi mahkeme kararlarıyla **imha** edildiler. Kışlaların-
dan zorla çıkarıldılar. Binlerce Anadolu Türk yavrularını
Rumeli'ye sürerek Yunanlıların, Bulgarların Sırpların
ana **vatanı** kolayca istila etmeleri için yollar yaptırarak
imha ettiler ve koca Rumeliyi düşmanlara teslim ederek
işlerini **tamamladılar**. Bütün bu faciaların DÖNME — YA-
HUDİ ve MASON eseri olduğuna kat'iyetle kaniim ..

31 Mart faciasının içinde yaşamış sözü senet şerefli
ve hamiyetli bir emekli muallim olan, halen kargıda ika-
met etmekte olan muhterem Rıza Türkoğlu beyin yazısı
burada bitti...

Hadiseden sonra Taksim Kışlası ve hareket Ordusu top-
larının açtığı gedikler.

İsyana Karışan deniz erleri **yakalandıktan** sonra

NETİCE

31 Mart.Mürettep bir hadisedir. Müstakil **Türk** devletini yıkmak, onu ayakta tutan bütün manevi faktörleri ortadan kaldırmak için tertip edilmiş câniyâne bir harekettir. Gayesi bu olmakla beraber sarayları ve milli serveti yağma Sultan Abdülhamid handan yahudilerin öç alması, mukaddes Filistin topraklarında yahudilerin devlet kurması ve İslâm âleminin rehberi olan büyük Türk **milletini** küçültüp bu âlemin başından koparıp atmak bu hadisenin başlıca sebeplerindendir.

Bu vicdansız gaye ve emelleri gizlemek için hadisenin murettibi olan yahudi, dönme farmason ve İngiliz Propagandaları var kuvvetleriyle çalışarak bütün suçu Türk **hükümdarına** yüklemek istemişler ve **bunun için** sayısız neşriyat yapmışlardır.

Aradan elli yıl geçtikten sonra dost, düşman ve herkes hakikatı öğrenmiş ve Cennetmekân sultan **Abdülhamid**'in bu meselede zerre kadar sun ve taksiri olmayıp bil'akis âteşi söndürmek için var kuvvetiyle çalıştığı sâ-

bit olmuştur.

Türk düşmanlarının tertiplelediği bu kıyamda **padişahın** zerre kadar alakası olmayınca diğer tâli iddialarda kendiliğinden suya düşmüştür.

Bu böyle olduğu için Sultan Abdülhamid hakkındaki mütalâayı başka bir kaleme bırakıyorum. Yüksek karakter ve meziyet sahibi meşhur muharrirlerimizden AT-SİZ beyin yazısı aynen aşağıdadır.

ABDÜLHAMİD HAN (= GÖK SULTAN)

Cemiyetin en büyük haksızlığına uğramış tarihi şahsiyetlerden biri İkinci Abdülhamid'dir. Kendisinden önceki devirlerin ağır yükünü omuzlarında taşıyan, en güvenebileceği adamların ihanetine uğrayan ve dağılmak üzere olan için dışı düşman dolu bir imparatorluğu 33 yıl sırf zekâ ve hamiyeti ile ayakta tutan bu büyük padişah kaatil, kanlı, kızıl sultan cahil ve korkak olarak tanıtılmış talihsiz bir insandır.

Daha ilkmektep sıralarında muayyen bir propagandaya maruz kalmaya başlayarak yaşları ilerledikçe aynı telkinlerle büyütülen nesillerin o propagandanın yalanlarını bir iman gibi benimsemesinden tabii ne olabilir?

Öğren yavrum ki On Temmuz bayramların en büyüğü;

Esir millet böyle bir gün zincirini kırdı, söktü.

Ondan evvel geçen günler, bilsen yavrum ne siyahtır.

Milletin her iyiliğini düşünecek Padişah'tır.

Halbuki o zaman sultan, insan değil canavardı.

Canlar yakar, kan dökerdi; millet ondan pek bızardı. gibi yaveler kimbilir hangi kırılısı kalemlerle **yazılarak** okuma kitaplarına geçiyor, körpe dimağlara Sultan Hamid düşmanlığı aşılıyordu.

Bu düşmanlığı aşıl原因lar, ilkönce İttihatçılar, **yani** hürriyet **kahramanları** yani Sultan Hamid'in 33 yıl ayakta tuttuğu imparatorluğu 10 yılda dağıttıktan sonra memle-

ketten kaçan kabadayılardı, ittihatçılardan sonra da Ermeniler, Rumlar Yahudilerdi.

Yani yabancıları ise karıştırarak Türkiye'ye batırmak için Osmanlı Bankasını basan Anadolu'da kargaşalık çıkaran ve Arupanın gıt demesine meydan vermeden Sultan Hâmîd tarafından tepelene Ermeniler; yani Balkanlara saldırıp karışıklık çıkarmak ve yine ecnebi müdahalesiyle Türkiyeyi parçalamak isterken Sultan Hamid tarafından 1897 de tepelene Yunanlılar (ve buradaki adlariyle Rumlar), ve Filistin'de bir Yahudistan kurmak teşebbüsleri Sultan Hâmîd tarafından önlenen Yahudilerdi.

Sultan Hamid bin türlü siyasi tertiple bu azınlıkların azgınlıklarını yere sererken onlarla birleşerek Padişahı tahtından indiren kabadayılar:

Türk, Musevi, Rum, Ermeni

Gördük bu rûz-u Rûşen i

şarkısını bu unutulmaz hamakat ve ihanet bestesini söyleyerek meydanları çınlatıyor, Birinci Cihan Savaşıyla mütarekesine kadar Müsavi, Rum ve Ermeni vatandaşlarımızın nasıl rûz-u rûşen beklediklerini anlamamak, gibi bir belâhatle bir imparatorluğu idare ettiklerini zannediyorlardı.

Sultan Hamid'i iyice anlamak için çıktığı zamanı iyi bilmek lâzımdır. Sultan Aziz'in son zamanlarındaki çöküntü sırasında memleketi yürütmek için beliren iki cereyandan liberalizmi Beşinci Murâd, muhafazakârlığı ikinci Abdülhamid temsil ediyordu. Liberaller İngiltere ve Fransa'ya bakarak parlamento ile her şeyin **düzeleceğine** inanıyor, muhafazakârlar 30 milyonluk imparatorlukta 10 milyon Türkün hâkimiyetini sağlamak için mutlak idareye lüzum görüyordu. Masonlar Sultan Muradı da mason yapmışlardı. Hakiki çehresini Sultan Murada göster-

miyon masonluğun arkasında ise yahudilik ve Avrupa emperyalizmi gizliydi.

İlk Meşrutiyet Meclisinin Hıristiyan mebusları **Türkiyenin** bir an önce parçalanması için Ruslarla savaşa şiddetle taraftar olmuşlardı ve hakikaten de imparatorluğun dağılmasına ramak kalmıştı. Sultan Hamid bunu gördükten sonra zaten Meşrutiyeti devam ettirseydi hata etmiş olurdu. Gayri müslim mebuslarla **birlike** dışardan görülen Arap ve Arnavut milliyetçiliklerine de set çekmek üzere Meclisin kapatılması Sultan Hamidin en büyük başarısı ve hizmetidir. Bu meclis kapatılmasaydı ne olacaktı 8 milyon Hıristiyan ve 12 milyon Türkle bu devlet nasıl tutunacaktı? Demokrasi bir çoğunluk rejimi **olduğuna** göre, Türklerden çok olan Araplar bilfarz resmi dilin Arapça olmasını teklif etseler ve Arnavutları da **yanlarına alsalar** netice ne olacaktı? Bütün gayri Türkler birleşerek Osmanlı imparatorluğunun Avusturya — Macaristan gibi federatif bir devlet olmasını isteseler nasıl **önüne** geçilecekti? Karışmak için fırsat gözleyen Avrupa devletlerini kışkırtmak üzere demokratik nümayişler **yapılsa** ne ile menedilecekti?

İşte Sultan Hâmîd, Meclisi kapatarak bütün bu tehlikeleri önledi ve tahtından indirilmeseydi daha da önleyecekti.

Fakat onun hizmeti bu kadar da değildir. 1877 — 1878 savaşından yenilerek çıkan yedi Osmanlı ordusunu o **zamanın** en mükemmel silâhlarıyla meselâ **mavzer tüfekleriyle** silâhlandırdı. Denizci devletlerin ve **Rusların** denizden yapmaları melhuz taarruzlarına karşı İstanbul ve Çanakkale Boğazlarını tahkim etti. (İngiliz — **Fransızların** 18 Mart 1915 hücumu bu istikâmlarla durduruldu.) Mükemmel kurmaylar yetiştirdi (Birinci Cihan Savaşıyla İstiklâl Savaşını bunlar idare etti.) Sultan Aziz'in Ruslar-

la çarpışıp Kırımı kurtarmak için hazırladığı donatıma denizcilik tekniğinin gelişmesi karşısında değerini kaybetmişti. 8 — 10 mil giden gemilerle artık iş görülemezdi. Bunları kadro dışı ederek iki zırhlı ile iki kruvazör aldı. Büyük Osmanlı borçlarının üçte ikisi ödendi. Pek çok mektep açtı pek çok yol ve köprü ayrıca hastane ve çeşme gibi hayrat yaptırdı. Görülmemiş bir istihbarat şebekesi kurdu. Yabancı elçilerden bile casusları vardı. Avrupa'da kuş uçsa haberi oluyor, aleyhimizdeki kararları önceden öğrenerek tedbirini alıyordu. Hilâfeti Osmanlı Hanedanından almak için Mısır'da kurulan gizli bir cemiyetin üyelerinden biri Sultan Hamidin memuru idi. Balkanların mezhep ve milliyet ziddiyetlerini körükleyen birleşmeleri ne engel olduğu gibi İngiliz, Alman ve Rusları da birbirine düşürerek aleyhimizde birleşmelerini bertaraf etti.

Bunları yaparken de vezirlerinden paşalarından he-men hiç kimseye güvenmemekte ne kadar haklı olduğunu zaman göstermiş o koca vezirler hiç sıkılmadan yabancı elçiliklere konsolosluklara sığınmışlardır.

Çok iffetli ve dindar bir adam olduğu için asla kan dökmemiştir. Mithat Paşa'yı öldürttüğü hakkındaki söylenti iftirdir. Gerçi o Mithat Paşa'dan şüphe ediyor, onun Sultan Aziz'i öldürmüş olduğuna inanıyordu Fakat dindar bir insan olarak kan dökmekten bütün hayatınca çekinmiş, Mithat paşa ile arkadaşlarının idam kararlarını müebbet hapse çevirmiştir, isteseydi idam kararını imzalayamaz mıydı? Buna hangi kuvvet mâni alabilirdi? Bunu yapmıyarak sonra Taif'te suikast yaptıracak kadar basit zekâlı mıydı?

Memleketi doğudan tehdit eden Moskof emperyalizmi ile batıdan tehdit eden Avrupa emperyalizmi ve onun mümessili İngiltereye hürriyetçilerle de uğraşmaya mecbur olmuş, güneyden gelen Siyonizme göğüs germiş-

tir.

Sultan Hamid için Osmanlı imparatorluğunu ırkımızın düşmanı Moskofa Hilâfetin düşmanı İngiltereye, devletimizin düşmanı Siyonizme ve azınlıklara rejimin düşmanı hürriyetçilere karşı müdafaa etmek meselesi vardı. Bunun için de kendisinin devlet başında kalması lâzımdı. Kendisi çekilirse devletin tutunamayacağı hakkındaki kanaatinin doğruluğu — maalesef — tahakkuk etmiştir.

Şimdi bu kadar büyük bir dâvanın karşısında. Peyami Safa'nın hâilevi bir tarzda ileri sürdüğü gibi İsmail Safa'nın sürgün edilmesinin ne ehemmiyeti olabilir? İsmail Safa ne istiyordu? Oğlunun iddiasına göre hürriyet. Yani Meşrutiyet serbest seçim. Yani bir alay Arap Arnavut Ermeni Rum Bulgar Yahudi ve Sırbın Türkiye mukadderatı hakkında söz sahibi olması Şimdi akıl ve iz'an sahibi vicdan ve milli şuur sahibi olarak düşünün: Böyle bir neticeye Sultan Hamid gibi büyük bir Hakan değil de bizzat babasının öldürüldüğünden şikâyet eden Peyami Safa razı olabilir miydi? razıydım derse mesele yok, tartışma boşunadır ve Peyaminin yeri burası değil ötesidir. Razi değilse Sultan Hamide kin dolu hücumun sebebi nedir? Tarih şuuru mu? Zannetmem Peyami Safa'nın Türk tarihi hakkındaki bilgisinin Turhan Tan'ın romanları çevresine sıkılmış olduğu malûmdur. O halde ortada şahsi hesaplardan ve hislerden başka ne kalıyor?

Sultan Hamid sürgün ettiklerine maaş da bağladığına göre Anadolu'nun en sağlam havalı yerlerinden biri olduğu ahalisinin dinç ve gürbüz yapısıyla belli olan Sivasta İsmail Safanın ölmesi Sultan Hamid'in kabahati midir? Zaten verem olan İsmail Safa İstanbulda kalsaydı ölmeyecek miydi?

Babasına karşı beslediği sevgi dolayısıyla Peyami Safa'nın bazı özel düşünceleri olması tabiidir. Fakat her

gün binlerce kişiye hitap eden bir muharririn, Sultan Hamid gibi büyük bir padişahı Osmanlı Padişahlarının en cahil ve kanlısı diye takdim etmesi en hafif tâbirle salâhiyetini kötüye kullanmaktır.

(Bu dünyada herkes bir çok şeyin cahilidir. Yeter ki kendi işinin cahili olmasın) (1) Kendi işinin ehli olduğunu bir delille isbat etmiş bulunan Sultan Hamid ise asla cahil değildi. Onun da Peyami Safa gibi bir yüksek mektep ve lise diploması yoktu. Fakat hususi Öğretmenlerle hayattan ve içinde yetiştiği büyük ve muhteşem hanedandan çok cevherli şeyler öğrenmişti. Ressam hattat ve musikîşinastı. Doğu ve Batı dillerinden abzılarını biliyordu. Kurduğu fevkalâde değerli Yıldız Kütüphanesi bugün Üniversite Kütüphanesinin temelini teşkil etmektedir. Yerini biliyorsa gidip göstermesini tavsiye ederim. Bayazid Umumi Kütüphanesini de yine o kurdu. Çünkü Sultan Hamid Türk kültürüne Madmazel Noralya veya Cingöz Recai ile değil, kütüphane kurarak pek çok mektep açarak ve ilmi eserler yazdırarak hizmet etti.

Onun kaatil olduğu yalan, Kızıl Sultan olduğu iftira dır. Avrupalıların ve Ermenilerin yakıştırdığı Kızıl Sultanlığı benimsemesi Peyami'yi onlarla aynı safâ sokmakta ve hangi emellere hizmet ettiğinin farkına varmamaktadır.

Sultan Hamid Kızıl değil, bir (Gök Sultan) dır. Teferruat kabilinden herkeste bulunan kusurlarını şişirip faziletlerini inkâr etmekle ne Türk Tarihi ne de Türk milleti bir şey kazanır. Peyaminin babası İngiliz — Boer savaşında İngilizlerin bir başarısında İngiliz elçiliğine giderek tebrik ettiği için Sultan Hamid tarafından haklı olarak

---

(1) Bu güzel söz son devir Osmanlı şehzadelerinden birine aittir.

sürgün edilmiştir. Belki İsmail Safa o zamanki İngiltere'nin nasıl bir Türk ve Müslüman düşmanı olduğunu bilmiyordu. Fakat geniş haber alma imkânlarıyla her şeyi bilen Sultan Hamid memleket münevverlerinin düşman elçilikleriyle temasına müsaade edemezdi.

Babası İsmail Safa'yı Namık Kemalden daha üstün tutarak onun bir hürriyet kahramanı olduğunu iddia eden Peyami Safa cevap versin:

Hiç bir sebep yokken sırf memleketlerindeki elmas madenlerini zaptetmek için bir avuç Boer'e büyük ordularla saldıran İngilterenin hakiki sıfatı nedir ve böyle bir İngiltereyi tebrik etmek hangi asil hürriyetçilik anlayışının neticesidir?

O zamanki İngiltereyi, Boerleri yendi diye tebrik etmekle bugünkü Moskofları Finlere başarısından dolayı alkışlamak arasında ne fark vardır?

Merhum ve mağfur, cennetmekân (Gök Sultan) bütün hayatında bir ülkü için (devleti ayakta tutmak ve hazırlamak) için yaşadı. Eşsiz siyasi dehasıyla Avrupayı ve Moskofu oyalıyor, bir yandan da demiryolu ve mekteple Türk milletini kuvvetlendirmeye çalışıyordu. Sultan Hamidle onun düşmanları olan hürriyetçileri ölçüştürmek için yalnız şu noktaya bakmak kâfidir:

Hürriyet kahramanları hürriyeti yok edip yüzlerce masumu astırdıktan sonra savaşa soktukları devlet yenilince hırsızlar gibi kaçtılar.

Gök Sultan, bir tek siyasi idam yapmadan en korkunç siyasi güçlükleri atlatarak 33 yıllık saltanatında devleti ayakta tuttuktan sonra tahtından indirirken Moskof Çarının Rusyaya davetini Selânikten Alman gemisiyle İstanbula gelirken de Almanya imparatorunun davetini reddederek vatanında bir sürgün ve bir mahbus gibi yaşamayı tercih etti.

Türkiye dört sınırında yangınlar olan bir ev, Sultan Hamid o yangınların eve bulaşamaması için hızla koşarak ateşe su serpen, kum döken ve keçe kapatan bir müdafiydi. Bu konuşmaları sırasında yoluna çıkan bir çocuğa çarpıp düşürdüyse suç onda değildi. Yurdun çevresinde yangınlar göğe yükseliyor ve Gök Sultan yangınları içeri sokmamak için didiniyordu.

Ve sokmadı da... Ne diyelim? Durağı Cennet olsun ve Allah bizi hürriyet sarhoşluğundan korusun.

1 Mayıs 1956, Maltepe
ATSIZ

KİTABI KAPAYIŞ:

Bu eserin sonuna büyük mütefekkir ve âlim üstad Ali Rıza Sağman beyin elimize geçen bir manzumesini koyuyor ve onunla kitabı bitiriyoruz.

* * *

BÜTÜN TARİH BOYUNCA, HAYATIN HUZUR
VE RAHATINI BOZUP DÜNYAYI KANA BOYA
YAN SOYSUZ!

16. OCAK. 1959

Yazan: Ali Rızâ SAĞMAN

Beşerin bağına batmış kara bir hançersin
Gübreleşmiş tatanuz kaynağı pis ensersin.
Seni her sahada tuttum, taradım, inceledim
Tanıdım: sen, tepeden tırnağa çirkef şersin.
O kadar bilgilisin sen, ki habîs işlerde,
Usta ibislere üstadlık eden rehbersin.
Kan, kıtal, fitne, fesâd tablosudur, târihin.
Sanı akreblere bir bak, Ne kadar benzersin.
Sâde «mâzi»ne değil «hal»ine baktım, bu da o.
Durmadan kan sömüren bir canavar ejdersin.
Kansız olmaz yaşamaz, çünkü gıdan ancak odur.
Onu görmezse gözün, sen uyuşup esnersin,

Canavarlar sana nisbet ile centilmendir.
Çünkü sen, hırs ile dünyâları birden! yersin.
Öyle koştuktasın ardında fesadın, ki habîs!
Sana şeytan da yetişmez. Helebak. Kan — tersin.
Dinledim ben seni her sahnede, gördüm ki tamam.
Bir «cehennem fonisi»nden verilen Konsersin.
Esmiyor semtine bir hayra yarar «yel»bile hiç.
Çünkü sen, «hayrı kabul eylemem asla.» dersin
«Cadaloğ»sun, eğer iş, «Şer»e gider bir iş ise.
Hayra âid mi bir iş? Sen o zaman ebtersin.
Mendebur bir uyuşuksun iyi işlerde, fakat,
«Tilkilik» oldu mu? birdenbire gürbüz ersin.
İyi işlerde uyuzsun, kötü işlerde kuduz.
Âlemin boynuna şerden takılan çenbersin.
Her hayır işde, hadisi Sen, ne kadar aşğar isen,
«Şer» mi bir iş? Şu muhakkak: O kadar ekbersin.
Ne desem? bilmiyorum ben, seni anlatmak için?
Her kalem acze düşer, sen o kadar enfersin.
Hem durur, hem «ne vurursun?» diye çığlık koparır,
«Hokkabazlıklar eder, göz boyamak istersin.
«Hilekâr tilkiliksin can evisin, şübhe mi var?
Koklıyan burnu dibinden düşüren anbersin.
Çamurun, öyle «fesad»dan yuğurulmuş ki senin,
Dâima «hikmet-i» düşünür şer - sersin.
Şöyle târihine bak! Fitne, Fesadın, bir an,
Göreceksin ki: bu işlerde, «Kebirdefter» sin.
Bir özetsin kara kuyruklu pis iblislikten.
Mel'aretlerde, bununçin. bilirim: endersin.
«Engerek nesli» demiştir sana «İSA» amma
Pek hafif. Çünkü sen ondan sayısız semversin,
Öyle pis tıynete mâlik ki soyun, târihte,
Her zaman işte bu tıynet ile sen, azhersin.
Varım «nankörlük»e benzer kötü bir alçaklık?!

Bu denâet te eşin yok, bu kadar bedtersin,
Öyledir. Çünkü bütün ni'mete boğsam seni ben,
Yine nankörlüğü terk **eyliyemez** enkersin,
Sen, neden ni'mete şükretmeyi bilmezsin hiç?!
Bu hıyanette, neden sen bu kadar evfersin?
Çünkü, tab'ında şikâk gövdeleşir.
İşte sen böyle denî kelle için efsersin.
«Besle pis kargayı oysun! o da bir gün gözünü.»
Bu Sözün aslına SEN tam konuluk eylersin.
Hileden el çekemezsin, o canınçıkça dahî.
Hakka sen, çünkü Ezelden beri hep muğbersin,
Senden «iblis»de kaçır «şerrine lâ'net!» diyerek
Çünkü ol «kâfâr'e nisbet ile sen «ekfer'sin.
Çünkü sen çâresi yok, önlenemez kansersin.
Çünkü sen çâresi yok, önlenemez kansersin.
Sen «var» oldukça «var» olamaz, yaşamaz kevn-ü
mekân.

Çünkü sen, bunlara ral, düşman olan a'versin
Şöyle bîr lâhza huzur sezdi mi dünyâ kudurur,
Onu silmek için icâd edilen süngersin.
Varamaz kâ'bına, Billâhi, o meşhûr iblis.
Doğrudur, çünkü sen ondan o kadar münkersin.
Sen, hayatın iliğinden kan emen mikropsun.
Dehreyangın taşıyan nesli bozuk estersin.
Hangi bir şey ki «mukaddes» tanınır, yıkmak için,
Gece — gündüz çalışan «gayret-i şer küster»sin.
Yüce ahlâkı bozuk gevşeterek yıkmakta,
Misli yok şeytanetin sembolü bir emhersin.
Bir «Aziz»sin dem olur, kanlı bacak fahişesin.
Görünüp sûret-i haktan, ne bulursan yersin.
Bir tek olsan dahi âlemleri ifsada yeter,
Çünkü pis işde adın olsa dahi eksersin.
Sen sağ oldukça sağ olmaz, nefes almaz dünya.

Sen bu dünyâya zehirsin, diyemem: «kevsersin.»
Gözü kördür de cihanın, seni görmez, yaşatır.
Sen ki Dünyâları yok etmek için ezbersin.
Ama bir gün gelecek, öğrenecektir seni o.
Sen ki kuyruklu inâd, dik kafa bir esnersin.
Fitneden vazgeçmezsin, sana mahuss bir iş o.
Tanınırsın bu alâmet ile sen echersin.
Bir çakalsın ki ulursun öğerek pis soyunu.
Kendi vehmince semâlarda yüzen ahtersin.
Seçkin, üstün görerek kendini her milletten,
Tıpkı iblis gibi etrafa kibar serpersin.
Zilletin, meskenetin sembolüsün mutlak, bil.
Gerçi dağlar gibi **sermayelisin**, bankersin.
Zengin ol, bilgili ol sen, ne olursan var ol,
Ama en son tepetaklak gelecek şebpersin,
Hâzır ol vaktine, yaklaştı günün, ey hâin.
Şöyle bak! işte cehennem! Ona rihletbersin.
Görüyorsun ki felek çarhı acaib dünüyor.
Şimdi sen kör gibisin, görmiyerek kişnersin.
Sen emîn ol ki o günler gelecek sen şaşırıp,
Kimi görsen diyeceksin ona: «Sen, Hitlersin.»
Yiyecek kendini kendin, a kudurmuş yamyam!
Tıpkı akrep gibi, sen kendin için neştersin.
Kaçacak yer dahi yoktur hele gelsin de o gün,
Fare bul öp! Deliğinden sana bir yer versin.
Kayanın ardına saklansa da cismin, o kaya,
Seni düşmanlara, ister ki hemen göstersiz.
Bilesin, akıbetin işte kesin hüsrandır.
Okunur vech-i Habisinde kî sen, AHSER sin.
Ey Rızâ. Artık elinden atıver kuyruğunu.
Bu habislerle, yazık! pekte bozulmuş tersin. (x)

— SON —

(x) «Rızâ»nın Arabca imlâsıyla.

Una vijita de 2 oras onde el antisimita Cevat Rifat Atilhan

Sr. Cevat Rifat Atilhan

¿Kerés saver kómo i porke Cevat Rifat devino antisimita? Kon ken libro i tiene relacionen? ke es su actividad i de kualo se va okupar es el avenir?

Aviendose a medas en el orondo de la semana proxima en la Atikya, la vijita de 2 oras de nuestro director-proprietario Sabotey Leon, iro al viejo propietario del Milli In Kilip i muncha de las notas ke el torpo se van a publicar a la semana venedera.

La asamblea del ONU se va rekojer de nuevo

Lake-Sulses — La asamblea especial de las Naciones Unidas se va rekojer de nuevo por estudiar los reportos del komiteo de tutela en Yerusalayim. Embezaron ke el orden de armistisio, fue dado 3 dias antes por el aito komiteo Arabo i la agansa judia i ke este armistisio esta agora en Vigor.

Yazar CEVAT RIFAT ATILHAN «İSPANYA BASININDAN»